

ഗദ്യലതിക.

ടി. സി. നയരപ്പക്കുറുപ്പ്, ഡി. ഏ; എൽ. ടി.

ഗദ്യലതിക.

(ഒന്നാം ഭാഗം.)

ഗുണകർമ്മവ്

ടി. വി. നമ്പ്യാർ, ബി. എ; എൽ. ടി.

കാലപ്പത്രം.

പകർപ്പവകാശം സ്വായത്തം.

(ഒന്നാം പതിപ്പ്: പ്രതി 500.)

മനോഹർ പ്രിൻസിങ്ങ് ബ്യൂറോ, കൊച്ചി-2.

1928.

വില അഞ്ചു 12.

മുഖവുര .

മുഖവുര ഏതു പുസ്തകത്തിനും അത്യന്താവശ്യകമാണത്രേ. “നല്ല പുസ്തകത്തിന് മുഖവുര ആവശ്യമില്ല” എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു പഴമൊഴി ഉണ്ട്. മുഖവുര ഏഴുതാതിരുന്നാൽ, അംഗമഭാഷാഭിജ്ഞന്മാർ ഇപ്രകാരമുള്ള കെളിമാനം എനിക്കുണ്ടോ എന്നു ശങ്കിക്കാനും മതി. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില ആലോചനകൾ നിമിത്തമാണ് ഒരു ചെറിയ മുഖവുര എഴുതാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയത്.

“ഗദ്യലതിക” എന്ന ഈ പുസ്തകത്തിലേ മിക്ക ഉപന്യാസങ്ങളും ആത്മപോഷിണി, സമുദായദീപിക, ഭാഷാപോഷിണി, സമഭാവിനി, കേരളചന്ദ്രിക, വിദ്യാപോഷിണി, ഗുരുനാഥർ, റദ്ദ് ഗുരു എന്നീ മാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുള്ളവയാണ്. ചിലവ ഇപ്പോൾ പതുതായി എഴുതിചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗദ്യസംഗ്രഹത്തെ പ്രസിദ്ധീകൃതമാവാൻ ചില കാർഷങ്ങൾ ഇല്ലാതെയും ഇല്ല. ആരോഗ്യത്തേ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ ഞാൻ യാതൊരു പുസ്തകവും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാത്തതിനേപ്പറ്റി പലപ്പോഴും കലശലായ ആക്ഷേപം ഉണ്ട്. ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം ആ ആക്ഷേപത്തെ അല്ലകെമിപ്പും നിരാകരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ചില മാന്യമിത്രങ്ങളുടെ സ്നേഹപൂർവ്വമായ നിർബ്ബന്ധവും എന്നേ ഈ ഉദ്യമത്തിലേയ്ക്കു പ്രബലമായി പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയേയും ഞാൻ അപലപിക്കുന്നില്ല.

എന്റ ഈ ഗദ്യോപഹാരം വായനയിൽ അഭിരുചിയുള്ള കേരളീയമഹാജനങ്ങൾക്കു ഉപകാരപ്രദമോ സന്തോഷാവഹമോ ആയിത്തീരുന്നപക്ഷം, ഞാൻ ചരിതാർത്ഥനായി.

“നോമ്മൻറ” അച്ചടിയുടേ യോഗ്യത കേരളത്തിലെയും സുപ്രസിദ്ധമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. “നല്ല അച്ചടി വേണമെങ്കിൽ, നോമ്മനിൽത്തന്നെ പോകണം” എന്നു ഇപ്പോൾ പലരും പറയാറുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്റേ യഥാർത്ഥത്തിന്നു ഈ പുസ്തകത്തന്നെ ശരിയായ സാക്ഷ്യം വാരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പലപല ജോലിത്തിരക്കുകളുടേയും ഇടയിൽ രണ്ടാഴ്ചകൊണ്ട് ഈ പുസ്തകം ഇത്രയും ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ചു തന്നതിന്നു നോമ്മൻ മുദ്രണാലയക്കാരുടേ നേരെ ഏനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയേ ഇവിടെ സന്തോഷപരസ്സരം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ചാലപ്പറം, }
7-8-28. }

ടി. വി. രയപ്പെരുപ്പ്.

വിഷയാനുക്രമണിക.

1. സമഭാവന	1
2. ഒരു പൗരസ്ത്യ പ്രകടനം	5
3. ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ചില വൈരക്കല്ലുകൾ	10
4. സർധാനയിലേ ബിനം	15
5. കാളിഭാസന്റെ തല്ലാലയുക്തി	22
6. ഒരു ഇന്ത്യക്കാരൻകണ്ട അമേരിക്ക	25
7. സംഭാഷണം	34
8. സഭാ മിത്രം	44
9. സാമിത്വവും സഭാചാരവും	50
10. പാപാരി ബാബ	55
11. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഭക്ഷിണ ഭാരതത്തിന്റെ ധനസ്ഥിതി	59
12. ഒരു വിരതയ്ക്കി	63
13. സാക്ഷാദികണ്ഠി	67
14. ശീലത്തിന്റെ ബലം	76
15. ബീർബലിൻ	80
16. പൗരസ്ത്യരും പാശ്ചാത്യരും	88
17. ബോധിസതപനം തസ്കരനമാരും	96
18. സമുദായപരിഷ്കാരം	103
19. ഒരു വൃദ്ധനും ത്രീകൃഷ്ണനും	107
20. ലോകം മഹാമായ	109
21. സർ ജഗദീശചന്ദ്രബോസ്	113

1. സമഭാവന .

ഈ ലോകത്തിൽ തുല്യതയോടുകൂടിയ രണ്ടു വ്യക്തികളേ കാണാൻ പര്യാപ്തമാണ്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും എന്നു മാത്രമല്ല. യാതൊരു കാര്യത്തിലും ഒരുപോലെ ചെയ്താൽ മനുഷ്യനാവട്ടേ, പക്ഷിമൃഗാദികളാവട്ടേ, ഇല്ലെന്നു ജ്ഞാതൃ, സർവ്വവിദിതമായ സംഗതിയാണല്ലോ. ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമായില്ല; രാജ്യഭേദം, മതഭേദം, വർണ്ണഭേദം എന്നിങ്ങനെയായ പല വ്യത്യാസങ്ങളോടും മനുഷ്യർ പല വർണ്ണക്കാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതുനിമിത്തം വിഭിന്നജാതിക്കാരും വിഭിന്നമതക്കാരും തമ്മിൽ സ്നേഹത്തിനപകരം കലഹവും 'കശപിശ'യുമാണ് കണ്ടുപറയുന്നത്. ലോകചരിത്രം കുറച്ചെങ്കിലും അറിവുള്ളവരോട്, പല യുദ്ധങ്ങളും രാജ്യഭേദത്താലും മതഭേദത്താലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇങ്ങിനെ ഭൂലോകം പരസ്പരവൈരികളുടെ ഒരു യുദ്ധരംഗമായിത്തീർന്നത് ഒരിക്കലും ആശാസ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വ്യാധിയെ ഉന്മൂലനംചെയ്യാൻ ശക്തിയുള്ള ഒരു ധർമ്മം ഏതാണ്? സകല സുഖത്തെയും സമ്പന്നതയെയും ദാനംചെയ്ത് സമാധാനവും സന്തുഷ്ടിയും ഉളവാക്കി ഈ ലോകത്തെ മനുഷ്യർക്കു അധിവാസയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ ഉപയുക്തമായ പരമശ

കുതി ഏതാണ്? ഇതരണ്ടു പ്രശ്നങ്ങൾക്കും “സമഭാവന” എന്ന ഒരു സമാധാനം മാത്രമേ ഉള്ളൂ.

സർ ജീവവർഗ്ഗങ്ങളെയും ഒരുപോലെ കരുതുന്ന ഒരു രാഷ്ട്ര സമഭാവനയുണ്ടെന്നു പറയാം. ധനവാനും ദരിദ്രനും, തൊഴിയും അതൊഴിയും, എന്നുവേണ്ട, എല്ലാ വസ്തുക്കളും സമഭാവനയുള്ളവനു ഒരുപോലെയാണ്. പേരും പെരുമയും ധനവും പദവിയും എല്ലാം താല്ക്കാലികങ്ങളായ അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു ധരിച്ച് ആയാൾ അതിനനുസരിച്ചു തന്റെ കർമ്മത്തെ രൂപീകരിക്കും. പെരുവഴിയിൽ അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന പിച്ഛക്കാരനും മനുഷ്യനാണ്; ഏഴുനില മാളികയുടെ മുകളിൽ പട്ടമെത്തമേവിയത്;

“കാന്താകരാന്ദോളിത താലവൃന്ത-
ക്കാറ്റോറു മൃദേതുമറിഞ്ഞിടാതേ”

ഉല്പസിക്കുന്ന രാജാവും മനുഷ്യൻതന്നെയാണ്. രണ്ടുപേരും സഹോദരന്മാർ; ഇവരും താനും ഒരു ഭൂമിഭേദിയുടെ പുത്രന്മാർ; ഇവർ തമ്മിലുള്ള ഭേദം കേവലം ശിഥിലവും താല്ക്കാലികവും ആകുന്നു; എന്നിങ്ങിനെയൊണ് ബുദ്ധഭേദനെപ്പോലെ സമഭാവനയുള്ള ഒരുവൻ വിചാരിക്കുക. ഇരട്ടശമാര ആചാരാചനാസരണി എത്ര മനോഹരവും ശ്രേഷ്ഠവും ആയിട്ടുള്ളതാണ്! എത്ര ആരോണീയമാണ്! ആയിരത്തിൽ ഒന്നുവീതം ജനങ്ങളെങ്കിലും ഇങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല; തീരെ ഇല്ല; എല്ലാവരും പലപ്രകാരത്തിലും ഉള്ള ധ്യാനോപാസനയെപ്പോലെ ‘ചക്രശാസനം’ വലിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഹാ! കപടപട്ടവായ ലോകമേ!

നാൻപ്രഭുവർത്തിൽപെടുത്തി നീ മനുഷ്യരേ ഇങ്ങിനെ 'നട്ടംതിരിയിക്കുന്നു'വല്ലോ! മഹാമോഹാംഭോധിത്തിരയടിയിൽപെട്ടാതെ സൂക്ഷ്മാവലോകനം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുവാൻ ഭാഗ്യവാന്തന്നേ!

സാധാരണന്മാർക്കു സമഭാവനയുണ്ടാവുക എന്തുള്ളതു് അതു എളുപ്പമല്ല. അത്യാസംകൊണ്ടും സംസ്കൃതപരിപാകം കൊണ്ടും മാത്രമേ അതു സാധിനമാകയുള്ളു. അത്യാസത്തിനു ബലം കൂടേണമെങ്കിൽ, അതു ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കേണം. എന്നാൽ നല്ല കാര്യങ്ങളെല്ലാസിക്കുന്നതിൽ ക്ഷമയും ത്രാസ്യമുള്ളവർ പ്രായേണ മുതൽക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സമഭാവനമൂലം ലോകത്തിനാണുവാണിയെന്നുള്ളതുണ്ടാകുമ്പോൾ അത്യാസത്തന്നെ അല്പം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മനുഷ്യരെല്ലാവരും ലോകകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാണെന്നും ലോകത്തിനൊട്ടു ക്ക് സുഖമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ തനിക്കും സുഖത്തിനിയുള്ളൂ എന്നും അതുകൊണ്ടു പരസ്പരം സ്നേഹവിശ്വാസത്തോടുകൂടി പെരുമാറേണ്ടതു അത്യാവശ്യകമാണെന്നും സ്വർഷം യെപ്പോലെ തോന്നിത്തുടങ്ങുന്നതായാൽ, ലോകത്തിൽ സമാധാനവും ക്ഷേമവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും യുദ്ധം കഥാശേഷമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഇതു അത്യന്തപരവി പ്രാപിക്കാൻ സുസാധമല്ല; എങ്കിലും ഓരോ സമുദായക്കാരും ഓരോ രാജ്യക്കാരും അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അതതു സമുദായങ്ങളിലും രാജ്യങ്ങളിലും ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതാണു്. മദമാത്സത്വാദി ശത്രുക്കൾ

അവനവന്റെയും സ്വരാജ്യത്തിന്റെയും അധഃപതനത്തിനു കാരണമായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ.

സമഭാചനയുടെ വേര് ബാധ്യശയിൽത്തന്നെ ഉരന്നിപ്പിടിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. “ചെറുപ്പകാവങ്ങളിലുള്ള ശീലം” പ്രായംചെന്നാലും പോയ്ക്കാകുന്നതല്ലല്ലോ. താഴ്ന്നവരെ ഉയർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുക, യാചകന്മാർക്ക് യഥാശക്തി ഭാണ്ഡം ചെയ്യുക, മറ്റുള്ളവരേപ്പറ്റി ചിന്തയായി യാതൊന്നും വിചാരിക്കാതിരിക്കുക, എല്ലാവർക്കും നന്മ വരുത്തേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുക, എന്നിങ്ങിനെ പലതും നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു നഷ്ടവും വരാനില്ലതാനും. എന്നാൽ അവനവനും മറ്റുള്ളവർക്കും ഇതു പലപ്രകാരത്തിലും തുണകുറമായിട്ടുള്ളതുമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഈ ഉദ്യമഗുണത്തിന്റെ അഭ്യസനത്തിൽ സ്വന്തം ജാഗ്രതകന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണല്ലോ.

മനസ്സാകുന്ന ക്ഷേത്രം ഏർപ്പാടും പരിശുദ്ധമാക്കിവെക്കേണ്ടതാണ്. മലിനവും നികൃഷ്ടവും ആയ വിചാരങ്ങളുടേ സങ്കേതസ്ഥാനം അതല്ല. മനസ്സ് ദേവന്മാരുടെ അധിവാസസ്ഥലമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. മനസ്സിൽ ഉദ്യമേഷ്ടാ ദ്രോണർക്കും ഗംഭീരാശയങ്ങൾക്കും മാത്രമേ പ്രവേശനാനുമതി കൊടുപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. ദൈവികത്വമുള്ള മനുഷ്യൻ നിന്ദാവഹമായ വിചാരങ്ങൾക്കു വശംവദനായിത്തീരുന്നതു ഏറ്റവും ലജ്ജാവഹമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഗർവ്വണീയമായ വിചാരങ്ങൾ മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്നതുകൂടി, കളവുചെയ്യുമ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പ്രകാരത്തിലുള്ള വികാ

രണ്ടു ജനീപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യൻ തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥജ്ഞാനമുണ്ടാകുമ്പോൾ, തനിക്കുതന്നെ നാശം വരുത്തുന്ന ദുർച്ചിദാശങ്ങളായ ശത്രുക്കളെ ദൂരീകരിക്കുകയും സമഭാവനയാകുന്ന കുളർതെന്നിലൽ ചാഞ്ചാടിക്കുളുവമായ ആനന്ദം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും.

2. ഒരു പരമസ്തുതം.

അഫ്ലാഹാനിസ്ഥാനിനു സമീപമുള്ള ഒരു ചെറിയ രാജ്യത്തിൽ ബുദ്ധിശാലിയായ ഒരു മുഹമ്മദീയരാജാവ്, കേര ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, കൃത്യനിഷ്പേധാഭം നീതിന്യായ തല്പരതയാലും കൂടി ഭരണകൃത്യങ്ങൾ നടത്തി, സ്വപ്രജകളുടെ അറിവാര ഭരണിബഹുമാനാദരങ്ങൾക്കു പാത്രീക വില്ലു വർത്തിച്ചുപോന്നു. തന്റെ അന്ത്യകാലം, ജനങ്ങൾക്കു ഭാവിയിൽ ഇന്നുദ്ദമായിത്തീരുന്ന ഒരേപ്പാക്കോട്ടുകൂടി പശുവസാനിപ്പിക്കേണമെന്ന അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. താൻ വാൽ-കുറ്റസ്സനായിത്തീർന്നു എന്നുകണ്ട് രാജാവ് തന്നത്താൻ ഇപ്രകാരം ആലോചിച്ചു:—“വീര്യശര രൂപരാകുളങ്ങളോടുകൂടിയ മൂന്നു പുത്രന്മാർ എനിക്കുണ്ട്. അവർ വളരെ സത്യവാന്മാരും ആണ്. എന്നാൽ ആർക്കും തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കാത്ത ചില വിശേഷവിധികളും അവരിൽ കാണുമാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യങ്ങളെ ഒന്നു പരിശോധിച്ചു, ഏന്റെ

ശേഷം രാജകുടുംബത്തിൽ ആരാന്റെ ഉത്ഭവമൻ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണം."

ഈ ആലോചനയ്ക്കു സമീപിച്ച്, തന്റെ പുത്രന്മാരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ഒരു അടിമയെ അയച്ചു. അവയെ പ്രസന്നമായ ശരീരവും രൂപലാഭവും കണ്ടുമ്പോൾ രാജാവിനു തന്റെ യശസ്സും ഓർമ്മവന്നു. രാജാവ് പുത്രന്മാരോടു് ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു:—“ഞാൻ നിങ്ങളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പോകേണ്ടുന്ന കാലം അടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്റെ കാലത്തിനുശേഷം രാജ്യം ഭരിക്കാൻ നിങ്ങളിൽ ആരാന്റെ ഉത്ഭവമൻ എന്നു അറിയേണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി, നിങ്ങളിൽ ആരാന്റെ എന്നോ അധികം സ്നേഹിക്കുന്നതു് എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു."

ഈ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ, ഒന്നാമത്തെ മകൻ ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—“പ്രിയ പിതാവേ, എനിക്കു അവിടുത്തെടുത്ത സ്നേഹം, കടലുകൾക്കു അരികിലുള്ള സമുദ്രത്തേക്കാൾ അനന്യവും വിസ്തൃതവും ഗർഭിണിയുമാകുന്നു." പിതിയപുത്രൻ, “എന്റെ പ്രിയപിതാവും രാജാവും ആയുള്ളവേ, എന്റെ സ്നേഹം എത്രമാത്രമാണെന്നു ഉപമിച്ചു തീരുമാനിക്കാൻ ഇഹലോകജന്മങ്ങളിൽ ഇന്നേവരെ യാതൊന്നും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല." എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. മൂന്നാമത്തെ പുത്രൻ, “ഞാൻ ഏന്റെ അച്ഛനെ നല്ലൊണ്ണം സ്നേഹിക്കുന്നു; ഇതിലധികം എനിക്ക് യാതൊന്നും പറയാനില്ല." എന്നു ബോധിപ്പിച്ചു.

ഇതിനുമേലും രാജാവ് 'തന്റെ പത്രക്കാരുടെ' അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തെയും പോക്കുവാളു വാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയും, താൻ അവർ പറഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി ഗാഢമായിത്തുറച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് താൻ തന്റെ മന്ത്രിയേവരുത്തി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു, "ഞാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മെക്കയിലേയ്ക്കു തീർത്ഥാടകനായ് എന്റെ പാപങ്ങൾക്കു മോചനം വരുത്തേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു, എന്റെ കൂടെ അകമ്പടിയും മറ്റും ആവശ്യമില്ല. തനിയേതന്നെ പോകുന്നാൻ" ഭാഷം, ഞാൻ നഗ്നപാദനായും നഗ്നശിരസ്സനായും യാത്ര ചെയ്യേണമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ഈ യാത്രയിൽ ഞാൻ വഴിയിൽവെച്ചു മരിക്കേണമെന്നാൻ അയ്യയുടെ കല്പന എങ്കിൽ, ഏന്റെ മൂന്നു മക്കളും കൂടി ഒന്നായി രാജ്യം ഭരിക്കേണമെന്നാൻ എന്റെ കല്പന."

രാജാവു മെക്കയ്ക്കു പോയിട്ട് ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു, ആ കൊല്ലത്തിലേ കൊല്ലംമേറും അവസാനിച്ചു. മനങ്ങൾ അവരുടെ വിനോദത്തിനുവേണ്ടി പലേ ഏല്പാടുകളും ചെയ്തുവരുക യായിരുന്നു. ചൊല്ലേണ, 'രാജാവ്' ചാമുഗത്തി പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നുള്ള വിവരം രാജ്യമെങ്ങും പരന്നു. ജനങ്ങൾ വളരെ ധൃസനിച്ചു. മന്ത്രി രാജകല്പനയേ തന്റെ മക്കളു അറിയിച്ചു. അവർ കൂട്ടത്തുകൂടി രാജ്യഭാരം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. കൊല്ലങ്ങളു കാലം സമീപിച്ചുവന്നു. അപ്പോൾ പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു ഒരു മികച്ച വളരെ ശ്രമത്തോടുകൂടി നടന്നുപോക

ന്നതു കണ്ടു. പട്ടണവാതിലിൽ സമീപം അവൻ വിശ്രമിക്കാൻവേണ്ടി ഇരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഈ യാഥാകൗന്തരം ആലോചന, കീറിപ്പുറിച്ചു വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, നെഞ്ഞെത്തിച്ചു. “ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവണ്ണം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു,” എന്നു ഗൽഗദാമന്ദരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരുവന്റെ നേരെ ചിന്തിച്ചു.

അവന്റെ വ്യസനം കണ്ട് അനുകമ്പ തോന്നിയ മിഷ്യ. “പറയുന്നതിനു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ, നിന്റെ സമുദത്തിന്റെ കാരണം എന്താണെന്നു, പറയൂ; എല്ലാ സങ്കടവും “അള്ള” ശമിപ്പിക്കും. നിന്നക്കും അള്ള സഖം തരട്ടേ!” എന്നു പറഞ്ഞു അല്പനമയം നിശ്ശബ്ദനായിനിന്നു. പിന്നെ അവൻ വലിച്ചു വ്യസനത്തോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ സമാധാനം പറഞ്ഞു. “എനിക്കു പററിയ നഷ്ടം അപാരമാണ്. ഞാൻ രാജാവിന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി വ്യസനിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരാളെ ഇനി കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹം എന്റെ അച്ഛനും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂത്തപുത്രനും ആണ്.” ഇത്രയും പറഞ്ഞു, അവൻ നെഞ്ഞെത്തിച്ച്, വസ്ത്രം പരിച്ചുകീറി ‘ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ എത്ര സ്നേഹിച്ചിരുന്നു’ എന്നിങ്ങിനെ വീണ്ടും നിലവളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

മിഷ്യ നെടുവിപ്പിട്ടുകൊണ്ട്, “ഇദ്ദേഹമായ സ്നേഹത്തെ അള്ള നിശ്ചയമായും വിളവെടുക്കും; നിങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാരും ഇതുപ്രകാരംതന്നെ വ്യസനിക്കുന്നുവോ?” എന്നു ചോദിച്ചു. ‘ഇല്ല; ഇങ്ങിനെ ഇല്ല; രണ്ടാമൻ അസ്തമിക്കുകയേക്കാണ്ടു തന്റെ വ്യസനത്തെ അടക്കി, ഇ

പ്പോൾ നായാട്ടിനുവേണ്ടി, കരിമപ്പനത്തുകയരി നായാട്ടുനായ്ക്കളോടുകൂടി, കാട്ടിമേയ്ക്കു പോയിരിക്കുകയാണ്; ഏറ്റവും ഇളയവൻ പിതൃമരണവ്യഥയും രാത്രിഭരണശ്ലേഷയും സഹിച്ചുകൊണ്ടു, രാത്രിസംഭക്ഷണ ചെയ്തുപോരുന്നു. അവൻ നിഷ്പക്ഷപാതിതപഃത്താടുകൂടി വലിയവനും എളിയവനും ഒരു പോലെ പ്രായാനന്ദസ്മൃതമായി വേണ്ടകാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു. അവനെ പ്രഭുകൾ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" എന്ന് അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

ഭിക്ഷു ഉടനെതന്നെ വൃശനാശ്രമനായ ആ രാജപുത്രനെ അവിടേവിട്ടു, രാജധാനിക്കുനേരെ വേഗത്തിൽ നടന്നു. സ്വീഹോസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ എത്തിയ ഉടനെ ഭിക്ഷു അ "ന വസ്യതാലോ വലിതൂറിഞ്ഞു", സ്വപ്നനീലിമയോടുകൂടിയ രാജവസ്ത്രംധരിച്ചു, രാജധാനിമുഴുവനും തെളുത്തുമാർ, അത്യുച്ചത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

"എന്റെ പ്രഭുകളായ നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം ധരിച്ചുകൊണ്ടാലോ, നിങ്ങളുടെ രാജാവായ ഞാൻ, എന്റെ കിടീടവും മെക്കോലും സീഹോസനവും സർവ്വസ്വവും, എന്റെ ഇളയപുത്രൻ, ഇളയപുത്രനാകാതും, നൽകിയിരിക്കുന്നു!" "എന്റെ പ്രിയപുത്രാ; ഞാൻ നിന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൂട്ടു; പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന മകനാണ്, പിതാവിനെ ഏറ്റവും അധികം സ്നേഹിക്കുന്നവൻ."

3. ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ചില വൈകല്യങ്ങൾ .

ജാതകരചന

ഈ ചങ്ങലയ്ക്കു, നാനാപ്രകാരങ്ങളും, വിശ്വവി-
ശ്രുതമായ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു എന്തുള്ളതു പരക്കെ അറി-
യുന്ന ഒരു സംഗതിയുണ്ടല്ലോ. പാശ്ചാത്യചരിത്രകാരന്മാർ
പുസ്തകാവലിയിൽ ചരിത്രരാജാക്കന്മാരുടെയും ഉപദേശന്മാരുടെ
യുദ്ധനന്ദിയിലേപ്പറ്റിയും അനുപ്രസംഗങ്ങൾ അതുപോ-
ലെക്കി വസ്തുതകളിൽ ശരിക്കോണായിത്തന്നെ അമൃതമാണെന്നുള്ളതു
ററിയും, വസ്തുവിടുള്ളതുപോലെയോ, ഇത്രയും ധനസ-
മൃദ്ധി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലം ഇന്ത്യയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നുവോ
എന്നോർത്ത നാം തെളിയിക്കാം. “നൂണിസ്സ്” (Nuniz)
എന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരൻ, ധനസമൃദ്ധിക്കൊണ്ടു ലോക-
ത്തിലുള്ളതിൽ പ്രാഥമ്യത്തെക്കുറിക്കുന്ന രത്നഖനികൾ-ഇ-
ന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ഇവയെ, ഇരുപത്തഞ്ച്
“കോററോ” (43 കോററു കൂടിയായ കഷ്ടിച്ചു കെടുപ്പിയ-
ത്തുകയുണ്ടാകും) അതിലധികമോ തുകയുള്ള രത്നങ്ങളെ ക-
ലാവിന്റെ ഉപയോഗത്തിന്നു കൊണ്ടുകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്നു
നിശ്ചയത്തിനേൽ, ഏറ്റുമാനൂർക്കടുത്തു പതിവായിത്തന്നെ
വെണം പ്രസ്താവിക്കണം. വിജയനഗരം സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ
അധഃപതനത്തിന്നു ശേഷമുൾക്കൂടി, ചന്ദ്രഗിരിരാജാവിന്റെ
രാജ്യകാലം 1614-ാമുണ്ടിൽ, മൂന്നു വലിയ കലാപങ്ങൾ നിറ-
പ്പും കൈവന്നവല്ലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് “ബെറാദാസ്”
(Barradas) എന്ന ആൾ ചർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

പ്രധാനപ്പെട്ട ഖനികൾ കൃഷ്ണനദിയുടെ വടക്കുഭാഗത്തും, കർണ്ണാടക, ആന്ധ്രപ്രദേശ് എന്നീ ജില്ലകളിലും ആയിരുന്നു. ഇവയെ സമഗ്രമായി “ഗോദാവരിക്കടലിലെ ഖനികൾ” എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരാറ്.

ലിൻസ് ലോട്ടൻ . Linschoten, എന്ന ആൾ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: - “വൈക്കുളം ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ വിജയനഗരം പട്ടണത്തിനു സമീപമുള്ള രണ്ടു മൂന്നു കുന്നുകളിൽ ധാരാളമായിട്ടുള്ളതും, വിജയനഗരം രാജാവ് അവയിൽനിന്നു നല്ല ആഭാരം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതയിൽ ഇതിൽപ്പെട്ടതും ഉള്ളതിനു പുറമേ, 32 കേന്ദറിലധികം തൂക്കമുള്ള വൈക്കുളം രാജാവിനു എത്തിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശവുമാണ്.” വിജയനഗരം രാജാവിനു കവർപ്പാറ കിട്ടിയതും പിന്നീട് ബീജാപൂർ (Bidjapur) -ത്തിലെ മുഹമ്മദിനുമാവാത “എഡിൽഷാ” സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചതും ആയ “കോഴിമട്ടത്തും വലിപ്പമുള്ളവെങ്കൽ” വിജയനഗരം രാജാവിന്റെ കയ്യിലെത്തിക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്ന് കൂടാ . പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. 1534-ൽ ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന “ഗാർസാ ഡാർട്ടോ” (Garcia da Orto) എന്ന ആൾ വിജയനഗരത്തിൽ, ഒരു ചെറിയ കോഴിമട്ടത്തും വലിപ്പമുള്ള ഒരു വൈക്കുളം, 150, 175, 8-12 കേന്ദറുകൾ തൂക്കമുള്ള മൂന്നു മറ്റു വൈക്കുളങ്ങളും കണ്ടിരുന്നു എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൃഷ്ണനദീതീരത്തിലുള്ള “കോല്ലർ” എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നാണ് “കോഴിത്തർ” എന്ന പ്രസിദ്ധവൈക്കു 1656-ാ

മാണ്ടിൽ കിട്ടിയത്. അപ്പോൾ ഖനികളുടെ മേധാവി മീർ
 ജാലാ" എന്ന ആളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ വൈരത്തെ
 "ഷാജഹാൻ" എന്ന മഗൾ ചക്രവർത്തിക്ക് കാഴ്ചവെച്ചു. അ
 ന്ന ഇതിനു 756 കേററു തുകമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ.
 "ഹോർട്ടൻസിയോബോർജിയോ" (Hortensio Borjio) എ
 ന്ന വെനീസ്സുകാരൻ, ഈ വൈരത്തെ അവിടെവെച്ചു വ
 ണ്യിച്ചപ്പോൾ താമരമാറാക്കി. 1665-ൽ "ടേവർണിയർ"
 [Tavernier] ഈ രത്നത്തെ അറംഗസീബു ചക്രവർത്തിയുടെ
 ഖജനയിൽ കണ്ടപ്പോൾ ഇതിനു 268½ കേററു മാത്രമേ
 തുകമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 1739-ൽ നാദോ"ഡില്ലി കവച്ച്
 ചെയ്യുകയും അപ്പോൾ ഇതിനെ കൈവശപ്പെടുത്തി, "ലോ
 ക്സിഫ" [Light of the World] എന്ന അനപത്നമായ അ
 ഭിധാനത്തെ കല്പിച്ചു പേർഷ്യയിലേക്കു കൊണ്ടുപോക
 യും ചെയ്തു. 1747-ൽ "നാജ്ഷാ"വിനെ കൊല്ല
 പ്പെടുത്തിയതിനു ശേഷം, ഈ വൈരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 പൗത്രനായ "ഷാറൂക്കി"ന്റെ കൈവശമായി. നാലുകൊല്ല
 അറക്കു ശേഷം, ഷാറൂക്ക്, ഈ വൈരം, കാബൂളിലെ അ
 ഹമ്മദ് ഷാദാണി"ക്കു സമ്മാനിക്കുകയും, അദ്ദേഹം അ
 തു തന്റെ പുത്രനായ ടൈമൂറിനു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.
 1798-ൽ റഷികൂമപ്പകാരം, ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക
 നായ "ഷാസാമ"നു കിട്ടി. മഹമ്മദ് എന്ന സഹോദരൻ,
 ഇദ്ദേഹത്തെ, "കണ്ണുകത്തി" കരുതാക്കുകയും, രാജപദവി
 യിൽനിന്നു നീക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ഇദ്ദേഹം തടവുമുറി
 യിലും ഈ വൈരത്തെ, ഒന്നിച്ചുതന്നെ, വെച്ചുകൊണ്ടിരു
 ന്നു. 1795-ൽ, ഇത്, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണമായ സമയം

ഒന്നായ “സർത്താൻഷുജ”യുടെ സ്വത്തായി. കാബൂളി
ലെ രാജാവായിത്തീർന്ന ഫുജ, ഈ വൈരത്തെ തന്റെ
വളയിൽ പതിച്ചതായി 1809-ൽ ഏൽഫിൻസ്റ്റൻ വി
ഷ്ണവറിലെത്തിച്ചു. 1812 ൽ മുമ്മാജ് ഷുജയെ രാജ
പദവിയിൽനിന്ന് അടിച്ചോടിച്ചപ്പോൾ, ഫുജ പാക്കോറി
ലേക്ക് പോയി; പഞ്ചാബിലെ രാജാവായ രാജീവ് സിങ്ങി
നെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. രാജീവ്, ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു ചില
റത്തടവുകാരനാക്കി 1813-ൽ ഇവർ തമ്മിൽ സ്റ്റേഫിക്
കയും ഫുജ ഈ വൈരത്തെ രാജീവ് സിങ്ങിനെ കൊടുക്ക
കയുംചെയ്തു. രാജീവ് ഈ വൈരം പലപ്പോഴും ധരിച്ചു
കൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ സന്ധിച്ച യൂറോപ്യന്മാരൊ
ക്കെയും ഇതു കാണുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1839-ൽ ഇദ്ദേഹം
കാലഗതം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ “ഡ്യൂലിപ്പ് സിങ്ങി”നു പ്രായ
പൂർത്തി എന്നുണ്ടെന്നു. ഈ വൈരം രാജധാനിയിലെ ര
ത്നശുദ്ധിയും ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. 1849-
ൽ പഞ്ചാബ് ബ്രിട്ടീഷുസാമ്രാജ്യത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തപ്പോൾ
കോഹിന്ദർ, “സർത്ഥാൺ ലോറെൻസി”ന്റെ കൈവ
ശമാവുകയും, അദ്ദേഹം ഈ വൈരത്തെ വികിടോറിയാ മ
ഹാരാജാക്കി, ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുകയുംചെ
യ്തു. 1851-ലെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പ്രകടനത്തിലെ ഒരു പ്രധാ
നസാധനം ഈ കോഹിന്ദറായിരുന്നു, 1852-ൽ ഒരു “ആം
സ്റ്റർഡാം”കാരൻ ഇതിനെ ഖരീദിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഇതി
ന്റെ വില 106½ കേററു മാത്രമാകുന്നു. ഇത് നമ്മു
ടെ അഞ്ചാംമുദ്രാജ് ചക്രവർത്തിയുടെ അധീനത്തിലിരിക്കുന്ന
ഈ കോഹിന്ദറിനു 123 കേററു വിലമുണ്ടെന്നും, ഒന്നാ

മുത്തായി കണ്ടുകിട്ടിയപ്പോൾ അതിന്നു 900 കേറററ തൂക്കമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ചിലർ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.

ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ മറ്റൊരിരു വൈരക്കുളക്കുറിച്ചു കൂടി സ്വല്പം പറയാം. ഇപ്പോഴുള്ള താവരങ്ങിൽവെച്ചു വലിയതു ഒരു കാലത്തു മണത്തുറിയോടിപിരിയ സുൽത്താൻ നോറായിരുന്ന “രാജാ” എന്ന വൈരമാകുന്നു. 367 കേറററ തൂക്കമുള്ള ഇതിന്നു ഒരു മുട്ടയുടെ ആകൃതി ധാരാളമുള്ള ഒരു തവണ ബോണിയോഗവണ്ണം ഇരു വൈരത്തിന്നു പകരം 100,000 പവനം, സ്വർണമാനികളും നിറച്ച രണ്ടു പടക്കുപ്പുകളും കൂടെ പീരങ്കിത്തൊക്കകളും, മാറ്റം കൊടുക്കുന്നൊക്കമാണെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ ധനപ്രശ്നവും ഭാര്യയും ഈ വൈരത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്നു കൃഷ്ണവിലാസസഞ്ചാരികളുടെ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹത്തിന്നനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

102½ കേറററ തൂക്കമുള്ളതും അതിമനോഹരമായതും ആയ “കാർലോഫ” (Carloff) എന്ന ഒരു വൈരം റഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്നു. മുട്ടയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ഇത് വൈരം ഒരു കൂലത്തു ഇന്ത്യയിലെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു ബിംബത്തിന്റെ കണ്ണായിരുന്നുവത്രേ.

ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ മറ്റൊരു വൈരം “റീജൻറ്റ്” അല്ലെങ്കിൽ “പിററ് വൈരം” എന്നു പറയുന്നതാണ്. ഇതിന്നു 136½ കേറററ തൂക്കമുണ്ടെന്നും മാത്രമല്ല, ക്കെന്റർബറിയിൽ ഇതിനോടു കൂടിപ്പിടിക്കത്തക്കതോ ഇതിന്നേ അതിശയിക്കത്തക്കതോ ആയ വൈരം വേറെ ഏതും ഇല്ല. ഇതിന്റെ ആകൃതി മനോഹരമാകുന്നു.

ഭരണാനുമതിയോടെയും കരാറുകാരും ഉപഭോക്താക്കളും തൃപ്തിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് സാക്ഷ്യം കാണുമ്പോഴാണ് പട്ടണത്തെയും ഇതുപ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ കൈവരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് കരാറുകാരനായി ഉണ്ടായിരുന്നതും, കീഴ്തിട്ടാണെന്നും ചാത്തംഗപ്പള്ളിയിന്റെ പിതാക്കന്മാരായ കിസ്സൻ പീറ്റർ, ഇപ്പോഴത്തെ കൈവരപോലായതും, അവിടെയെല്ലാം "കാർട്ടിയർസ്സ് പ്ലേ" എന്ന 190,000 പവറിൽ വിനിയോഗിച്ചതും സാക്ഷ്യം. ഇതു കൈവരമെന്നും, ഇതിന്റെ പാലത്തിലായിരുന്നു ഒരു അലങ്കാരമായിത്തീർന്നിരുന്നതെന്നായിരുന്നു കണ്ടെത്തലിൽ ഇവ കണ്ടെത്തുന്നത്. അപ്പോഴത്തെ ഒരു സാക്ഷിയാണ് ചാത്തംഗപ്പള്ളിയിലെ കൈവരപോലായതും "കാർട്ടിയർസ്സ് പ്ലേ"യിൽ, പാലത്തിന്റെ ഇരു വശത്തും അതിന്റെയും ഈ കൈവരം ഇതിന്റെ കൈവരത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും.

4. സർവ്വാനയിലേ ബീഗം.

[illegible]

യുണതായാൽ, ഇവളുടെ ആശ്രയിക്കാവുന്ന സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി നാം അറിയുന്നത്, ഇവൾ അതിമനോഹരമായ കാശ്മീര രാജ്യത്തിൽ ജനിച്ചിരുന്നവളും, സ്വാഭാവികമായ ബ്രഹ്മാ വണ്ണം കൊണ്ടും, മനോരമകമായ മുദ്രസ്വപനംകൊണ്ടും, നിഷ്പ്രയാസം അംഗീകരിക്കാവുന്നതും, പക്ഷേ ഭക്തനെ ദൃഷ്ടിയിൽക്കൊണ്ടുപോയതിനാലുള്ളതും, ആയ ദേവദാസിവൃത്തി യെ ആചരിച്ചിരുന്നവളും, ആയിരുന്നു എന്നു മത്രമാണ്. കാശ്മീരിയവരികളുടെ ഇടയിൽ ഇവളെ ഒരു 'മദിരാക്ഷി കളിൽ മനോരമയായി ഗണിച്ചിരുന്നതിനുപുറമെ സമീ പവാസികൾ മുഴുവനും അവരുടെ പ്രേമഭാജനമായി കരുതുകയും ചെയ്തു. "മമണിയായ പതിനാറു" തികയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, ഈ കന്യാമണി, വേശ്യാവൃത്തിയിലുള്ള പ്രാവി ണ്ടുകൊണ്ട്, ദിക്കുകളും പ്രഖ്യാതി പരത്തി. മണിമീശ ത്തിനുംകൂടി ഇത്രവേഗത്തിലും ഇത്രമൊരപ്പത്തിലും ചേരസ സ്ഥിതിപ്പാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ലത്രേ. ഈ നാമിക മോഹിനി യാട്ട സ്ത്രീകളുടെ സാധാരണസ്വഭാവത്തെ അംഗീകരിക്കുക യും തന്റെ പ്രകൃതിയിൽ അധിതീയമായ സാമന്ത്രിയെ പ്ര കാശിപ്പിക്കുകയാൽ, നല്ല സമ്പാദ്യത്തിനർത്ഥവുംചെയ്തു. താജണ്ണത്തിന്റെ മൃത്യുശയയിൽത്തന്നെ ഇവൾ, ഇം ഗ്ലീഷുകാരും മുഹമ്മദീയരും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ട് സർവ്വമായി കാരത്തിനു വേണ്ടി നടത്തിയിരുന്ന ഘോരസമരത്തിൽ, ക ന്നാമത്തെവരുടെ ഭാഗത്തു് ചേർന്നു് പ്രസിദ്ധിനേടി യ ഒരു വിദേശീയയോടൊന്നിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. 'സുബു,' (Sumeru) എന്ന പരിഹാസരൂപിനാൽ നല്ലപോ ലെ അറിഞ്ഞുവരുന്ന 'വാൾട്ടർ റെയിൻഹാർട്ട്' (Walter

Reinhardt) ആയിരുന്നു ഈ യോഗാൻ. ധീരനായ ഈ പ യോളി ഒന്നാമത് 'മീർകാസിം' (Mir Kasim) എന്ന നവാബിന്റെ പ്രധാനഭടനായ തുർജിൻഖാന്റെ (Gurgin Khan) കീഴിൽ പ്രവൃത്തി എടുക്കുകയും, യജമാനപ്രീതികൊണ്ടു അ ചിരേണ ഉയർന്നുവന്നതിൽ എന്തു കയ്യും ചെയ്തു. തുർജിൻഖാന്റെ ദുർഗ്രഹമായ മരണശേഷം, സേനാനായകനായ സുൽത്താൻ ഡിപ്പി ചക്രവർത്തിയെ ശരണംപ്രാപിച്ചു. ഈ അവസരത്തിലായിരുന്നു സുൽത്താൻ, കാശ്മീരിൽനിന്നു പ്രസ്തുത സുൽത്താൻ കാശ്മീരിട്ടതായതും, ഇരുവരുടേയും മനസ്സിൽ പരസ്പരം അനുകൂലതയും കാലവിളമ്പം കൂടാതെ, അനുകൂലം വിവാഹപശ്ചാത്താപമായിത്തീർന്നു. സുൽത്താൻ ഡിപ്പി ചക്രവർത്തി, 'സർധാന' (Sardhana) എന്ന പ്രദേശം, ധൈര്യസമർപ്പണത്തോടുകൂടി തിരിച്ചുകൊടുത്തു. സുൽത്താൻ, സർധാനയിൽ തന്റെ ഇഷ്ട പ്രാണശാപികയോടുകൂടി അതിസുഖമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്തു. ഈ ഭാഗ്യവതിയായ തിരുനീമണിയെ എല്ലാവരും കാലക്രമത്തിൽ 'മീറം സുൽത്താൻ' എന്ന് വിളിച്ചുവന്നു.

സുൽത്താൻ 1778-ൽ കാലഗതി പ്രാപിക്കുകയും തന്റെ സ്വത്തു് മുഴുവനും പ്രാണപ്രിയയ്ക്കു്, എല്ലിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മുഗളർ ഇതിൽ അനുകൂലിച്ചു. അവരുടെ ശക്തി കേവലം നാമാവശേഷമായതുകൊണ്ടു വശകരായിത്തീർന്നവെങ്കിലും, ബീഗം മുഗൾചക്രവർത്തിയുടെ നേരെ നിശ്ചലമായ ഭാജ്യം കൈക്കലാക്കി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ബീഗത്തിന്റെ കൈസന്ദർശനം അത്യധികം ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നതും, നല്ലവണ്ണം ശിക്ഷിച്ചിരുന്നതും, ആയിരുന്നു. ഈ കൈസന്ദർശനം ചക്രവർത്തിയെ സഹായി

പുറത്തു, സിൻഡ്രെയുടെ കീഴിൽ 'സർ ആർതർ വെല്ല സർവ്വീസുകൾ' (പിന്നീട് 'ഡ്യൂഷ്കാഫ്' വെല്ലിങ്ങ് ടൺ) എന്തിനായി 'എസ്റ്റേബ്ലിഷ്മെന്റ്' (Establishment) യുദ്ധം ചെയ്തു. 1803-ലെ സിംഗി യുദ്ധത്തിനുശേഷം, ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക്, അസാധാരണമായ ജയം ഉണ്ടായി. തന്നെത്തന്നെ ബീഗം ഇറാഖ് കീഴടക്കി. ജർമ്മാനിയൻ മരണാവേശം, ബീഗം കൂടുതൽ 'കറാൻ' വായിക്കുകയും, അതിൽ പ്രതിപാദിച്ച നിരന്തരത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു നടക്കുകയുണ്ടായി. വിധവയായിത്തീർന്ന ഉടനെ തന്നെ കൃത്യമായതെന്ന് സാധിക്കപ്പെട്ട 'ജോഹാൻ' (Johann) എന്ന പേരും എടുത്തു. എന്തിനും ബീഗം സ്മർദ്ദ എന്ന പേരിനെയെടുത്തു, ഇത്തരം മധ്യസ്ഥങ്ങളെ ലോകത്തിനും ഗണിക്കുന്നില്ല.

ബീഗം സ്മർദ്ദ വിവാഹത്തിനുശേഷം തന്റെ പൂർണ്ണ മഹത്വത്തെ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു; ഏതെങ്കിലും ഭർത്താവിനോടൊപ്പം അദ്ദേഹം വീണ്ടും കൈകൊള്ളാൻ. സാധാരണയായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പലരും ഇവരുടെ സേവകരായിത്തീർന്നു. ഭർത്താവോടൊപ്പം ചരിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം എല്ലാവരെയും കടന്നുപിടിച്ചു. ആഗ്രഹം കടന്നു സഹജമാണെന്ന് 'ലാവേസോ' (LaVassero) എന്ന പ്രധാനോദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. ഇതുനിമിത്തം ഇസ്ലാമിനും നേരിട്ട ബീഗംകൾക്കും തൊഴിലും കൂടിപ്പോന്നു, ഈ ദമ്പതിമാരെ പതിപ്പാൻ ആലോചന തുടങ്ങി. ഈ വൈവിധ്യമേതെ 'സെബിർ യാബ്' (Zabirah) എന്ന പൊരുൾക്കും സഹായിച്ചു. ബീഗം ഭർത്താവോടൊപ്പം ഉറപ്പാക്കുകയായി ഭാര്യവേദം കിട്ടി. ഇതും തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പായി, കാമീനികാദകന്മാർ, തൊഴിലും

മഹാരാജാജി മരണാനന്തരം, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ലെന്നു സത്യമെന്തെങ്കിലും ശത്രുപക്ഷക്കാർ തന്റെ പല്ലക്കു പിടിച്ചു എന്ന് കണ്ടാറെ, ബീഗം ഇനി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത് ഭംഗി തല്ലുന്ന കരുതി, വാളുടഞ്ഞു ഭേദത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു. മാവൈയോ, വാഴാണപ്പുകാരും തന്നെത്താൻ വെടിപെട്ടു മരിച്ചു. ബീഗം മറിമേറു, കാരാറ്റമേറിൽ കിടന്നു, കഴിഞ്ഞു, എങ്കിലും മരിച്ചില്ല. ദുഃഖഭ്രാന്തിയായ ഈ സ്ഥിതിയിൽ കൈകാര്യം കഴിച്ചതിനുശേഷം, ബീഗം തന്റെ ഒരു പഴയ സേനാധിപതിയായ 'ജോജ്ജ'ത്താമസ്സിന്റെ സഹകരണത്തോടുകൂടി, പൂർവ്വപദവിയെ പ്രാപിച്ചു. ഉടനെ സംഭവിച്ച സെമ്മിർയ്യാബിന്റെ അക്കാലമെന്നും ബീഗത്തിന്റെ ശക്തിയെ പൂർവ്വാധികമാക്കി.

ബീഗം സാധാരണ തരത്തിലുള്ള ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നില്ല. ഭർത്താവിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഭാര്യയെന്ന സ്വഭാവത്താലോണ്ടു് ഏറ്റവും പരാവർത്തിക്കുതീർത്തിരുന്നപ്രകാരം, അടുത്തുള്ള വിചിത്രമായശക്തികളെ അവർ കൈവശപ്പെടുത്തി. രാജ്യഭൃതയുടെ സർവ്വാംശം കൂടിയ നശസ്തികനെയും, അഭിരുചിയെയും നിവർത്തിപ്പോന്നവർത്തവേണി, ബീഗം നിരന്തരം ഉത്തരവിപ്പുകൊണ്ടിരുന്നു. മുമ്പത്തെയും പതിനഞ്ചു് കൂടി വരിച്ചു. കൃഷിപ്രവൃത്തിയിൽ ഉദാസീനത കാണിച്ചവരെ നിർബന്ധിച്ചു കൃഷിപ്പോയിച്ചു. അസുഖമുണ്ടാകാൻ സമയനാശം പാഞ്ഞു. പ്രളയമെല്ലാം ആഴ്ചതമയമായ ഒരു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉത്തമഫലങ്ങളെ അനുഭവിപ്പുകൊണ്ടു് നിവസിച്ചു.

1848 ഡിസേമ്പറിൽ ബീഗത്തിന് 70 വയസ്സ് പൂർത്തിയായി. അപ്പോഴാണ്, ബീഗത്തെ സന്ദർശിപ്പാൻ 'ബിഷപ്പ് ഹെബർ' (Bishop Heber) വന്നത്. ബിഷപ്പിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കസാവരങ്ങളാകയാൽ ദുവേദ പോകുന്നു:—“അവളുടെ തലസ്ഥാനം സർധാനശാസ്ത്രത്തിന്റെ മധ്യത്തിലാണ്. അവൾക്ക്, അനല്ലമായ ബുദ്ധിഭവഭവവും സംഭാഷണത്തിൽ കലശലായ പാതുർവ്വം, കാണുന്നെണ്ണി, പക്ഷെ ഹിന്ദുസ്ഥാനി മാത്രമെ സംസാരിക്കുന്നുള്ളൂ. സൈന്യങ്ങളും, പ്രജകളും അവളുടെനേരെ അതിയായ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ കാണിക്കുന്നുണ്ട്. മഹാമാസ്തയുദ്ധത്തിൽ സേനാധിപത്വം വഹിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ചെറു ആശ്ചര്യകർമ്മങ്ങളിൽനിന്ന് അവളുടെ ധീരതയെ നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതാണ്. സർധാനയിൽ അവൾക്കു സേപട്ടാഭരണമുള്ളതുകൊണ്ടു നാസികാമുദ്രയും, കണ്ഠമുദ്രയും, മുതിലായ ബുദ്ധിഗുണങ്ങൾ നടത്തുന്നതായി പല കഥകളും കേൾപ്പാറുണ്ട്.” ബീഗ ഒരു ധീരനായികയും, നല്ല നാടവാഴിയും, ആയിരുന്നെന്നുള്ളതിന് സന്ദേഹമില്ല. ബിഷപ്പ് ഹെബർക്കുടി ഇവരുടെ പ്രഗത്ഭതാലോചിയേയും, റ്റുരുകാരിത്വമെന്നും, തുരസ്ഥാവരണയും, സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ‘അഡ്വക്കേറ്റ് ഓഫ് ഇൻഡ്യാ’യിൽ (Advocate of India) അല്ലകാലത്തിനിടയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു ഉപന്യാസം ബീഗത്തിന്റെ ഭരണനിപുണതയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—“അവൾ പോർത്തുഗൽ ഒരു ധീരനായികയും, സർധാനയിൽ ശ്രേഷ്ഠതരമായ രാജ്യപരിപാലനം നടത്തുന്നവളും ആയിരുന്നു. അവളുടെ ഭരണകാലത്ത് മാത്രമെ

ജ്ഞാതം സംഗ്രഹിച്ചും, സമാധാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സർവ്വാന ഒരു ശിഥിലമായ കൃഷിസ്ഥലം മാത്രമാണെങ്കിലും, അന്നു ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രദേശപോലും ഇത്ര കേമമായി കരിഞ്ഞിരുന്നില്ല.”

ബീഗത്തിന്റെ സൈന്യം മുഗൾ ചക്രവർത്തിയെ ‘ഗേക്കേറഗാർ’ (Gekygarh), യുദ്ധത്തിൽ രണ്ടിച്ചു. ചക്രവർത്തി, അദ്ദേഹം സെബ്-യു-റീസാ’ (Seb-ul-riisa) അതായിത്, “സൂക്ഷ്മചര്യം” എന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തു. ബീഗം, ആദ്യകാലത്തു വളരെ പ്രായം, ശ്രദ്ധയും, ആയിരുന്നു വെച്ചിട്ടും, അന്ത്യകാലത്തു അവിസ്തരണീയമായ സാധുസ്സേ ഹവ്വം. ദീനദയാലുതപവും, ഉള്ളവളായിരുന്നു. 1822-ൽ അദ്ദേഹം തപസ്സമാനത്തിൽ ഒരു സ്ഥിര നോമനുകേതലിക്ക് പള്ളി ഉണ്ടാക്കി. ‘സെൻറ് ജോൺസ് കോളേജ്’ (St. John’s college) ഈ ബീഗം പണിചെയ്തിട്ടുതാണ്. കല്പത്തം, ആറ്റം, ചോമ്പായി, മടിക്കാശി, മീങ്കാട് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ പള്ളികൾക്കും, സർവ്വാനയിലെ സാധുവും കർമ്മസ്ഥലത്തിനും, അദ്ദേഹം ധാരാളം ദ്രവ്യസഹായം ചെയ്തു. പൊതുജനക്ഷേമത്തിനവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചാൻ ഒരു ദശക്കും ഉറപ്പിക കല്പത്തയിലെ ബീജപ്പിന്റെ വശം കൊടുത്തു.

അസാധാരണ വൈദികമുണ്ടായിരുന്നവളും, സർവ്വമാന്യമായിരുന്നവളും, ആരു ഈ ശ്രീമതി 1836-ാമാണ്ടിൽ ഇഹലോകവാസം വിട്ടു. ബീഗത്തിന്റെ പ്രേതമണ്ഡലത്തിന്മീതെ ഏറ്റവും വിശേഷമായ ഒരു ഉത്തമ സ്തംഭത്തിലാകാണ്ട് ഒരു സ്തംഭകഥാരവും, അതിന്മീതെ ഈ മനസ്സീയുടെ ഒരു മനോഹരമായ വിഗ്രഹവും സർവ്വാനയി

ൽ പണിചെയ്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലപ്പഴക്കത്താൽ താൻതാൻ ഫാനിയും ബാധിക്കാത്തവിധം നവംനവമായ മോടിത്തോട്ടം, തോട്ടത്തരച്ചാടംകൂടി, ഭൂഭാരകൂടുവൈഭവംകൊണ്ട്, സമാധാനവും, സമൃദ്ധിയും, നന്മയും ഉള്ള ഒരു നല്ലകാവം ഈ പ്രദേശത്തിനടുക്കായിത്തന്നെ എന്നു വഴിമാത്രക്കാരെ കാൽപ്പെടുത്തുമാറ്, ഈ സൗഭാഗ്യശാലിനിയുടെ ചേരത്താലോഹനമായ വിഗ്രഹം സ്ഥാപനയിൽ ഇന്നും പ്രശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

5 കാളിദാസന്റെ തൽക്കാലയുകതി.

ദിവസവൃത്തിക്കുതന്നെ താൻതാൻ നിർദ്വാരവും ഇല്ലാതെ വലിയപരുങ്ങലിലായ ഒരു കൂട്ടാമെന്നു തന്റെ നിർദ്വൃത്തിനു പരിപകൃത വരുത്തുവാൻ എന്നു തന്നെ മാറ് കടാ പുതിമാനും ഉണ്ടായി. അവരെ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കാനുള്ള സമയവും സമീപിച്ചുവന്നു. എന്തു ചെയ്യാനാണ്? സമയം ആകാട്ടു പറ്റുവാനാണ്? പണം ആരാണ് തരുക? ഇത്രാടി വിവിധവിധമായ ചിന്താസന്താപാനല മല്ലെത്തിൽ പെട്ട് ആ പാവത്തിന്റെ സർവ്വഭാവവും എതിഞ്ഞു പൊരിഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ വീരാജ്ഞസംകരം കവി കവചിപ്രകാശം ആയ കാളിദാസനെ പൊന്നു കാണുന്നപക്ഷം കാഴ്ചയൊക്കെ രത്നവിധം ഭംഗിയിൽ കലശലിക്കുമെന്നു തോന്നിയതോടുകൂടി നിമിഷാപൂർവ്വം ഉജ്ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിവാഹവശം കറങ്ങുന്നതാണു താൻതാൻ.

കാലവിളംബം കൂടാതെ തന്റെ ശോകാവസ്ഥയേയും മാനുഷമത്തേയും കാളിദാസൻ അറിയിച്ചപ്പോൾ സന്ദിപ്തഹാരത്തിന്നതകന്ന വല്ലമാകുവും ഉണ്ടാക്കാമെന്ന അദ്ദേഹം സമാധാനം പറഞ്ഞു. കാളിദാസൻ കണ്ടുപിടിച്ച സൂത്രം ഈ വൃത്തബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഗുരുവരനെന്ന് നീളയിൽ ഭോജനാജാവിനെ സന്ദർശിപ്പിക്കാമെന്നായിരുന്നു. കാളിദാസനെക്കുറിച്ചുവെന്തെന്തെന്നു എത്ര അന്വേഷിച്ചാലും തൃപ്തിപരമാറില്ലാത്ത ഭോജനാജാവിന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ (കാളിദാസന്റെ) ഗുരുവരനെക്കുറിച്ചു ഉണ്ടാകാവുന്ന മിഥ്യബുദ്ധിമാനസരംഭം കർത്താക്കൾ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നമാത്രമല്ല അവയുടെ പരിമിതിയെ വ്യക്തികൾ സ്വാധീകരിക്കുന്നതും അല്ല. ഭോജനാജാവിന്റെ വിപോലോക്താവന്റെ കാളിദാസന്റെ ഗുരുവരന്റെ കാണാനുള്ള ആഗ്രഹം സീമാതിതമായിത്തീർന്നു.

ഭോജനാജാവുമാത്രമല്ല കൂടിക്കാഴ്ചക്കുവേണ്ടുന്ന മരുമക്കൾക്കു മുമ്പുകൂട്ടിക്കൊയ്ക്കുന്നവർക്കു കാളിദാസൻ അടുത്തിരുന്ന ആളാണെന്നു ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞു: — 'ഒരനമാത്രത്തിൽ രണ്ടാവു മണ്ഡനമെപ്പോൾ ചെയ്യും. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ 'മംഗളം ഭവതു' എന്ന ബ്രഹ്മീവൃത്തം പറയേണ്ട. പിന്നെ ഒന്നു സംഗ്രഹിക്കേണ്ടതില്ല: എല്ലാം ഞാൻ നിവൃത്തിപ്പെടുകയുള്ളൂ.' ഇത് കേട്ടപ്പോൾ സാധുബ്രാഹ്മണൻ വല്ലാതെ കഴിഞ്ഞു, 'അയ്യോ! കഷ്ടം! ഇതു അധികം പറയുന്നതു ഒഴുപ്പായമാണ്' എന്നു പറഞ്ഞു, ഓ! ഹോ! ഇതു കഴിയാത്തപക്ഷം 'ശുഭം ഭവതു' എന്നായാൽ മതി എന്ന് കാളിദാസൻ ഉറപ്പി പറഞ്ഞു. ഇതും ബ്രാഹ്മണൻ വളരെ

പ്രയാസമായിത്തീർന്നി. 'ശുഭമസ്തു' എന്ന മുതൽക്കു വചനമാണല്ലോ എന്നു ചോദിക്കുന്ന, അതും സാഹസമാണെന്നു ഉത്തരം കിട്ടി. ഒടുവിൽ, "സ്വപസ്തു സ്വസ്തു" എന്ന ഏറ്റവും ചെറുതായ പദങ്ങളാണു നിവൃത്തിക്കുമെന്നറച്ചു. ഈ രീതിക്ക് 'സ്വപസ്തു സ്വസ്തു' എന്നു ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉരുക്കുവെച്ചുകൊണ്ടു അവർ താജ്യാനിയിലേക്കു യാത്രയാവി.

'ശുഭമനിക്കും അഭയംതോറും ബ്രഹ്മനാൻ' എന്നൊരു ഞാറാൻ പോകുന്നതെന്നറിയാതെ, കിട്ടുകിട' വിറച്ചുതുടങ്ങി. വിചാരിച്ചതെല്ലാം അനവധി ഘോഷങ്ങളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ യോഗ്യതാസമുദായം സ്വീകരിപ്പാൻവേണ്ടി തെളുപ്പാക്കിയിരുന്ന ആഘോഷങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും മറ്റും കണ്ടപ്പോഴുണ്ടായ പരിഭ്രാന്തിമിത്തം ഇദ്ദേഹം 'സ്വപസ്തു സ്വസ്തു' എന്നതു തീരെ മറന്നു. താജ്യാനിയിലെപ്പോഴും, കിടക്കയിൽ ചുരുക്കമെന്നാൽ, 'കപട കപട' എന്ന ശബ്ദം പൂർപ്പെട്ടവിധമേ മാത്രം ചെയ്തു. സ്വർത്തം തെറ്റാതെ വിസ്തരിച്ചു; ഇതാണോ കാളിദാസന്റെ എന്നു വിചാരിച്ചു; "മുക്കിയേൽ വിരൽ വെച്ചു."

'ബുദ്ധിമുട്ട്' എന്ന നിലയിൽ നിന്നു എത്രയൊ ഈ സ്ഥനായിരുന്ന കാളിദാസന്മാരുടെ കയ്യടക്കം ഒട്ടും നന്നേ ഉണ്ടായില്ല. അവിടെ സന്നാഹിതമായിരുന്നവരെപ്പോലും, തന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ സൂത്രരൂപം മാത്രമേ സംസാരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും, ഇപ്പോൾ പാഞ്ഞതിന്റെ സാക്ഷം ഇതാണെന്നും പറഞ്ഞ് താഴെക്കൊടുക്കുന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലി.

നിത്യംകുപ്യാണവാമീ, കരജിതവസുധാ, സദ്യോ
 പൂർണ്ണകാമോ
 വിപ്രാതഃകണ്ഠവൃന്തോ, നഖവഖസികടാ, പിതൃ
 പാകാന്തഭോഗീ,
 കോശാലപക്ഷി, പരസ്താലിദിത, ബഹുകഥസ്ത-
 പ്തഃ പുണ്യശാലകേ,
 ഷപിതഃ രാജാധിരാജത്വമിവതവരഃ
 സ്തൗ 'കാപം' പ്രതിമ.

ഭോജനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുവും കകാമാത്ര
 മായ വിശേഷണപദങ്ങളെ പകരാനുഭവമാക്കി വ്യാഖ്യാനി
 ച്ചാൽ സമന്വാദാണ് എന്നത്രേ ഇതിന്റെ താല്പര്യം.

കാളിദാസനാമക തല്ക്കാലയുക്തിയ്ക്കു വെളിപ്പെടുത്തുന്ന
 ഈ കഥ പക്ഷേ പലതും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. കേട്ടിട്ടില്ലാ
 ത്തവതും പലതും ഉണ്ടാവാം. അവകൾക്കിലും ഇതു രസകര
 മായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

6. ഒരു ഇന്ത്യക്കാരൻ കണ്ട അമേരിക്ക.

പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാമ്പു പ്രാചിന്ധിപ്പുള്ള പാ
 ശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഓരോ നടപടികളേയും, സമ്പ്രദായങ്ങ
 ലേയും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നമുക്കു എല്ലാംകൊണ്ടും ഉപ
 കാരപ്രദവും, സഹായകവും ആയിരിക്കാണെന്നു തരമുള്ള.
 ഈ ഉപന്യാസത്തിന് വിഷയമാക്കിട്ടുള്ളത്, അമേരിക്ക
 തിലുള്ള മാർട്ടിൻസ്കോഫ്സ്കി എന്നയാളാണ്. പാശ്ചാത്യ

രാജ്യങ്ങളിൽ വിവാഹം നടത്തിവരുന്നത്, സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ഗാഢമാർഗ്ഗമെന്ന അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും, ആ സംഗതിയെ മേഖലാലോലംലക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയും, പുരോഹിത, പെരുമ, പ്രദീപിതൻ മുഖാമുഖം അതിനെ പള്ളിയിൽപ്പെട്ട പ്രത്യേകപ്പെടുത്തിയും, ആണല്ലോ. എന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞവയുടെ വിവാഹമോ, ചില നമുക്കുതന്നെത്തന്നെത്തന്നെയും, പരിഷ്കാരങ്ങളുടേയും, അഭിപ്രായത്തിൽ, “നിയമം” നസ്രതമായ പണമാവുകയുള്ള പ്രമാണിക്കാത്തതായും, തന്നിരിക്കുന്ന ഭാവപ്രകാരം, ഇതുപോലെയെന്ന പരമ്പരയിൽ, കേവലം ചഞ്ചലവും, ക്ഷണഭംഗവും ആണെന്നുള്ള അപവാദത്തിനും, അപമാനത്തിനും വിഷയിഭവിച്ചതായും ഇരിക്കുന്ന ഈ അവസ്ഥയിൽ, ഈ വിഷയംകൊണ്ട് അന്യമാനത്തിലായിരിപ്പാൻ ഒട്ടുംതരമില്ലല്ലോ.

അമേരിക്കയിൽ, ഭാഷാഭിജ്ഞാൻ അസോസിയം ത്രജിക്കുന്നത് നിസ്സംശയങ്ങളാണ്. ഈമാതിരി കേന്ദ്രങ്ങളുടെ കണക്കു പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ, ഈ അവയുടെ ഇടയിൽ ഒരു അനിവാര്യമായ ദിനക്രമമാണോ എന്നുള്ളതിൽ ശങ്കയില്ലാത്തതും, ചിത്തോശ്വതിയെ ഒരു ദിവസത്തെ സംഖ്യ നോക്കിയതിൽ, ‘സ്രോതം’ നമുക്കുതന്നെയുള്ളതും, ത്രജിക്കാൻ കോടതിയുടെ അനുവാദത്തിൽ ഇതുപോലെയോ കേന്ദ്രങ്ങളും എന്നായി കാണുന്നു. ചിലപ്പോൾ കോടതിയുടെ അനുവാദംകൊണ്ടും, ഭാഷാഭിജ്ഞാൻ അസോസിയം ത്രജിക്കുകയും, ഉടനെതന്നെ പുതുതായി വിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതാവിത, സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അവരുടെ ഏകദിനക്രമമെന്നും ഏ

കപടനിരപമെന്നും ഉള്ള സ്ഥിതി ഇല്ല. യുനെസ്കോ സ്റ്റേറ്റ് സിൽ ഈ ചക കേന്ദ്രങ്ങൾ നാശമാകുന്നതായി ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. പരിസ്ഥിതിക്കുപുട്ട സ്ട്രീകളിൽ പലതും വീട്ടുവാടകക്കുടുംബം, ജീവനാശമാകുന്നതിനും, മാറ്റമില്ലാതെ 'നട്ടുതിരിഞ്ഞു, മാതൃശാപം വരിക്കുന്നത്' ഒരു അപൂർവ്വ സംഭവമല്ല.

അമേരിക്കയിലെ ഒട്ടേക്കിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ, വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള അനുമതി പരിഷ്കാർ പ്രയത്നം അവസാനിച്ചു. ഇല്ല. 1918 ൽ കണക്കുപ്രകാരം, ഇവിടെനോമിസ്റ്റ് എന്ന പ്രദേശത്തിൽ, മൂന്നിൽ രണ്ടുവീതം കേന്ദ്രങ്ങൾക്കും ഇണയായ മരുമകി കല്പിച്ചതായി കാണുന്നു. ഈ മാതൃകി കേന്ദ്രങ്ങളാകകെ കണക്കുനോക്കുകയുണ്ട് തീർപ്പു ചെയ്യുന്നതാണ്. ഒരിക്കൽ, 'സിക്കുട്ടെറി ഓഫ് സ്റ്റേറ്റ്' ആയിരുന്ന ഒരു മാതൃശാപം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും, ഏഴുമാണിക്കു മധ്യമയുടെ മുമ്പാകെ അപ്രായം മോശപ്പെട്ടതായും ഏഴുമാണിക്കു ഭർത്തുപരിത്യാഗമാനന്ദം വളിച്ചതായും ഒരു പത്രം പ്രസിദ്ധീകരണം. ഈ സംഭവത്തിന് തുടർത്തണമെന്നു, മിഷേക്കോവിൽ വെച്ചു, "പ്രസ്സൻഗിബ്സ്സൻ" എന്ന യുവതിയെ നോത് മിനട്ടിനുള്ളിൽ ഭർത്തുശാപത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമാക്കിയതായും അറിയുന്നു.

ഒരു മിഷേക്കോവിൽ "ഇവിടെനോമിസ്റ്റ്" പട്ടണത്തിൽവെച്ചു, ഒരു സ്ട്രീയെ അവളുടെ ഭർത്താവ് അടിക്കുകയും ചേലക്കുടുന്നിക്കൊണ്ടു കഴിവാത്തതെന്നു മുമ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. സംഗതിക്ക്, സ്വതന്ത്രമാകാൻ ആ സ്ട്രീകൊടുത്തിയിൽ ചേലായി, മെക്കേണി സമയമാകുമ്പോൾക്ക് ഭ

ആബാധയെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു. അവളുടെ മെമ്മറി ലേക്കായി കോടതി 4500-കു വിധിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

യുനെസ്കോയുടെ 'സിലെ മിഖ ഭാഗങ്ങളിൽ, താല്പരതാക്കമ്പാങ്ങ് കോടതിയിൽനിന്നു പരിശ്രാഗാസമതി പരിഭവവാൻ 'എന്റെ മുമ്പത്തു' തുറിച്ചുനോക്കിയെന്നോ, ഏതൊരു വേദനിൽ നല്ല സുഖമില്ലാത്തപ്പോൾ പറ്റത്തു കൈവെച്ചുണ്ടെന്നോ', മറ്റൊരു വല്ല സംഗതിയും പറഞ്ഞാൽ കാര്യമെല്ലാം ശരിപ്പെടുത്താം', കലാശീലത്തോടു കൂടിയവരും പരസ്പരംനരംഗം ഇല്ലാത്തവരും ആയുള്ള ദമ്പതിമാർ, വിപരീതമോചനത്തിനുള്ള അനുമതി നിഷ്പ്രയാസം ലഭിക്കുവാൻ ഈ വക സ്ഥലങ്ങളിൽപോയി താമസിക്കാറും ഉണ്ടു്.

വിചാരബന്ധത്തെ നിരാകരിപ്പാനായി പറ്റത്തുവരാറുള്ള കാരണങ്ങൾ തുലോം രസകരമായിട്ടുള്ളവയാണു്. ഒരു സ്ത്രീയെ തൃപ്തിക്കാനായി, അവളുടെ ഭർത്താവു്, അവൾ പുരുഷവേഷം ധരിപ്പു, ചാട്ടം വലിപ്പു്, പുരുഷന്മാരുടെ സംഘത്തിൽ ചാഞ്ചാടി നടക്കുന്നതായി കോടതി മുമ്പാകെ ആക്ഷേപിക്കുകയും, ഈ കുറ്റങ്ങളെ തെളിയിക്കാനായി മൊയാപടങ്ങൾ ഫോജനാക്കുകയും ചെയ്തതായി കാണുന്നു. ഒരു സ്ത്രീ, അവളുടെ ഭർത്താവു് അമേരിക്കാരനും അലഞ്ഞു നടക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള കാരണത്താൽ സ്വതന്ത്രനായി. തന്നെ അറിക്കുകയും, ശകാരിക്കുകയുംചെയ്ത കാരണത്തിനേൽ, ഒരു സ്ത്രീ അവളുടെ ഭർത്താവിനെ തൃപ്തിപ്പു അവൾക്കു് 4,900-കു മിന്നിനിശ്ചയമായി വിധിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ആ തരത്തിലുള്ള

നേതനേ, തൃക്കനാട് ഭരണാധികാരി ആലിംഗനമെന്ന്, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: — “നിങ്ങളെ വിട്ടുനിൽക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് കലശലായ വ്യസനം ഉണ്ട്. എങ്കിലും എനിക്ക് നിങ്ങളെ യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ല.”

പക്ഷേ, സർവ്വദേശാധിപതിയെ എക്കാലത്തും പട്ടണത്തിലെ മിസിസ്സ് എലിസബത്ത് ക്രൈസ്തവന്റെ കേസ്സ് എല്ലാവരും അറിയുന്ന കാര്യം. ഒരു ദിവസം ഈ മോത്ത, തന്റെ തൃമിച്ച ഭരണാധികാരി, കീഴിലിരിക്കുന്ന, എന്നാലും തന്റെ സ്വന്തം, കട്ടിയെ തെരുവീഥിയിൽ കണ്ടപ്പോൾ, സമ്മേളനം പുതുവാസപ്പള്ളിയിൽ അധികമായി കട്ടിയെ ചൂണ്ടി. ഇപ്പോൾ ഈ സ്ത്രീ കാരണമായിത്തന്നെ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും, തങ്ങളായ പഴ കട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ലാലിസാധനങ്ങൾ പെട്ടെന്ന്, ചുരുട്ട മുതലായവ വലിക്കുക, അതു സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുമായി അധികമായി സംഭാഷിക്കുക, സഹവസിക്കുക, കൂട്ടിൽ അധികസമയം കഴിക്കുക, മത്തുരംഗം കളിക്കുക, എന്നീ കാരണങ്ങളാൽ മോത്താർത്തബന്ധത്തിൽ ഭംഗം വരുന്നതു അമേരിക്കയിൽ എത്രയും സാധാരണമായിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്. അതിനായ് തടിയുള്ളതുകൊണ്ട്, മോത്താർത്തബന്ധം സംഭവിക്കുകയും കാരണമുണ്ട്. ഒരു സ്ത്രീ സ്വപിതാവിന്റെ മരണപത്രത്തിലുള്ള 150,000 ക കിട്ടാൻ മുമ്പേ ഒരു ഭരണാധികാരിയെ തള്ളിയിരിക്കുന്നവരും, അമേരിക്കയിലുള്ള സ്ത്രീകളിൽ 100 ൽ 90 പേരും 150,000 ക കിട്ടുന്ന പക്ഷം, തങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരിയെ തള്ളിക്കൊണ്ട് തെല്ലാറാക്കിയിരിക്കുന്നത് അവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നതും അറിയുന്നതും.

അമേരിക്കയിൽ ഒരു സ്ത്രീ ഏകപ്രാവശ്യം കല്യാണം കഴിച്ചതായും, അതിൽ ഏഴുജന്മാക്കൾക്കു കൃത്യമായും ഉള്ള ലബ്ധം കാണാനാണു്. ആ യുവതിയുടെ ഒന്നാമത്തെ വിവാഹഹാത്സവം കൊണ്ടാടിയെന്നതു് 19-ാമത്തെ വയസ്സിലും, ബാക്കി ഏഴും കഴിഞ്ഞു് 39 പ്രായമാകുന്നതിനിടയ്ക്കും ആയിരുന്നു. ഏഴുപേർക്കും തള്ളിയതു് അവരെക്കൊണ്ടു് “പെൺതിട്ടി”യെന്നായിരുന്നുവത്രേ!

യുനെസ്കോയ് സ്റ്റേറ്റ്സിൽ, ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ച്, പലവടങ്ങളിലും ഉള്ള നിയമങ്ങൾക്കുമായിട്ട് പലരെ അന്തരം ഉണ്ടു്. നിയമങ്ങൾക്കു് ഐക്യരൂപവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അനവധി തകരാറുകൾക്കും ഇടയുണ്ടു് ഒരു ദിക്കിലെ നിയമപ്രകാരം മറ്റൊരു ഒരു കൃതിക്കുപറ്റു സ്ത്രീയുടെ ജന്മാവധികിക്കാഃ എന്നാൽ ആ സ്ത്രീയൊ, മറ്റൊരു സ്ഥലത്തെ നിയമത്തിനനുസരിച്ച് കൃത്യപ്പെടുത്തില്ലാത്തവളും ആയിരിക്കാം അതുകൊണ്ടു് ഇവരിൽ ഒരാളുടെ വിവാഹം നിയമവിരുദ്ധമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഒരു ജന്മദിക്കൻ പത്രത്തിലെ വിവാഹസംബന്ധമായ ചില വർത്തമാനമൂയ്ക്കലുകളെ ചുവടെ ഉൾവിക്കാം:—

ചിക്കാഗോ-1909 ഏപ്രിൽ 27-ാംനു- കൃതിക്കാരനുള്ള സമ്മാനം ഇപ്പോൾ കിട്ടി. ജഡ്ജി പലരെ ഞായറുതന്നെ ഫെർറിക്കെ വിടാൻ സാധിച്ചുവല്ലോ. വലിയ ഭാഗ്യം.

ഏപ്രിൽ 29-ാംനു- ചാർളിയെക്കണ്ടു. എന്റെ ഉടുപ്പം തെന്തായ ഉടനെ വിവാഹം കെസ്സാൻ ഏല്പാടകെ. യ്ക്കിരിക്കുന്നു. ഉടുപ്പങ്ങൾക്കൊണ്ടുവരാൻ ഏഴാഴ്ച, മുമ്പത്തെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ഭർത്താവിനെ കൃതി

കൊണ്ടുള്ള സമ്മതം വളിക്കുന്നതുവരെ. അതിന്റെ ആവശ്യം കലശലായി തോന്നിയിരുന്നില്ല.

ഏപ്രിൽ 30-ാംത- ഉദ്യോഗിട്ടി. നാളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതാണ്.

മെയി 1-ാംത- ചാർളിയും ഞാനും ഇൻഡ്യാനയിൽ പോയി, കല്യാണം കഴിച്ചു. ചിക്കാഗോയിലേക്കു ഒന്നരമണിയുടെ വണ്ടിക്കു തിരിച്ചു. ഹോ! ചാർളി അതിയോഹ്യൻ. വളരെ ഡ്രെഡിമാൻ, എന്റെ ഭൂപ്രമോദനംതന്നെ. ഉച്ചയ്ക്കു രീനും ബഹു കേമമായി. വണ്ടി, ഇലിനോയിസ്റ്റിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ ചെലവിന്റെ കണക്കു കൊണ്ടു, ഞാനും.

ഉടനെ ചാർളി, "നാം ഇവിടെയായിട്ടില്ലെവെട്ടുല്ല കല്യാണം കഴിച്ചത്. അതിനാൽത്താൻ എന്റെ രീനകൂടി കൊടുക്കാൻ മാത്രമേ ബാല്യസമനാകയുള്ളൂ", എന്നു പറഞ്ഞുതൊണ്ടു തന്റെ രാഹരി കൊടുത്തു.

നാം ഇൻഡ്യാനയിൽവെട്ടു വിവാഹം ചെയ്യുതാകയാലും, രീൻ അവിടെവെട്ടു കഴിച്ചതാകയാലും ജീവൻ സംഖ്യയും കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ ചാർളിയെ.

ബിൽ ഇൻഡ്യാനയിൽവെട്ടുതന്നെ കൊടുത്തിരുന്നു. പക്ഷിൽ ജീവൻ സംഖ്യയും അദ്ദേഹം സൗകര്യം കൊടുത്തെന്നു എന്നു മുമ്മായി പറഞ്ഞു. കുഞ്ഞികൾക്കു പരിഹാസത്തിനിടയാക്കത്തന്നെ വിചാരിച്ചു, എന്റെ രാഹരി ഞാൻ കൊടുത്തു. ചാർളി ശരിയായിരിക്കാം.

അല്ലെങ്കിൽ അതിനുള്ളിൽ, ചാർട്ടി എന്റെ കൈ പിടിച്ചു കയ്യടി. അപ്പോൾ “എന്നെത്തൊടത്ത്; നാം ഇവിടെനായിപ്പിൽ അത്യാർത്ഥമാക്കുന്നു, എന്നോ കിട” എന്നു ഞാൻ സ്വരമവം പറഞ്ഞു.

ഈ ചെറുപ്പത്തിന്റെ സമയം എന്താണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ഇവിടെനായിപ്പിൽ സ്വാഗതമരുത്തു കിട്ടി ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞുവെല്ലാതെ പുനർവിവാഹം നിയമാനുസൃതമല്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഒരു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ വെട്ടി എന്നു ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതാലോ, എന്നാക്കാരം യോഗ്യനായ ഒരു കണ്ടുപിടിത്തം, എന്തുചെയ്യും, എന്നു എന്നോട് ചോദിച്ചു.

ഇവിടെനായിപ്പിലെ നിയമപ്രകാരം നാം ഭാര്യത്വസ്വസ്ഥതയ്ക്കു അർഹമാല്ല. ഞാൻ ഇവിടെ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയും അല്ല. ഒരു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതാലോ, എന്നിച്ച് വല്ലവരെയും, വരനായി സ്വീകരിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ട്; എന്ന് നിർദ്ദിഷ്ടം മറുപടി പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെയെ സ്ഥിതി വരുത്തു സോപാദം. ഇൻഡ്യനായിൽ നാമസ്വീകാരം അങ്ങനെയും അത്യാർത്ഥമാക്കുന്നു; ഇൻഡ്യനായിൽ എന്റെ ചിലവിനു പണം കൊടുക്കുന്നു. ഇവിടെനായിപ്പിൽ അങ്ങനെയെ ചെയ്യുന്നില്ല. ചാർട്ടി എനിക്ക് അധികമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പക്ഷം, ഞാൻ ചിക്കോറോവിൽ ചോദി പുനർവിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്യും”

ഒരുവനായി കണ്ടാക്കും മർത്തസുഖം അനുഭവിച്ചു വൈവാഹ്യം വരുമ്പോൾ, അവന്റെ ഭാര്യ കോളത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഭർത്താവിനെ തൃപ്തിക്കാൻ സമ്മതം കിട്ടിയാലും പോരാ അതുവരെ മാതൃയായിത്തന്നതിന്നു, അവൾക്കു തക്കതായ ഒരു സംഖ്യ പ്രതിഫലമായി കിട്ടുകയും വേണം.

അമേരിക്കക്കാർ മുതലിൽ വിവാഹമെഴുത്തും, പിന്നെ തഥാസ്വകൃതം പരിതപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പലപ്പോഴും വിവാഹങ്ങൾ ഏകപ്പെടുത്തി വരുന്നത് ഒരു പ്രത്യേക സംഖ്യയാണ്. 'മേക്കനറഡ്' സ്റ്റേയിററിസിൽ ചിലേക്കുള്ളിൽ, സ്ത്രീകൾ വളരെ ഒർപ്പമുമാണ്. പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും അവിടെ കൂറെ സ്ത്രീകളെ കപ്പലേറിമെന്റുണ്ടുവരുകയും, യാതൊരു ആലോചനയും കൂടാതെ പുരുഷന്മാർക്കോരോ സ്ത്രീയെ 'ഇണം വാ കോപ്പം വാ' ഭാര്യയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദീവപർവ്വതം സുഖഭൂമിയിൽ ഒരുപോലെ പലതുകൊള്ളേണ്ടതായ ഭവനീപദത്തെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ മൊയാപടത്തെ നോക്കി രസിച്ചുകൊണ്ടാണ് പലപ്പോഴും അവർ പ്രാപിക്കുന്നത്! ഈ സ്ഥിതിക്ക് അമേരിക്കൻ വിവാഹം പരിമാനുഷിത പാത്രമാവുന്നതിൽ വല്ല അത്ഭുതവും ഉണ്ടോ?

മേൽവിവരിച്ച സ്ഥിതി അമേരിക്കയിൽ ഒട്ടാകെയുള്ള ഒന്നാണ്. ധനികനും ദരിദ്രനും അതിന്നു ഒരുപോലെ അധീനൻ. കലഹകാരണം ഏതു ശിഥിലമായാലും ശരി; 'വക്കിൽഫിസ്റ്റ്'കൊടുക്കാൻ പണമുണ്ടായാൽ മതി, ഒരു പണപ്പിവാഹത്തിന്നു മുൻകൂട്ടിത്തന്ന ഒരുക്കം ചെയ്യാം.

യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേയിറ്റ്സിലെ കാനേഷുമാരികളെ
ക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. 1867-ൽ യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേയി
റ്റിസിൽ ത്രാഗക്കത്തിനു 927-ം 1887-ൽ 716 ഓ, കേസ്സു
കളുണ്ടായിരുന്നു. 1906-ൽ 945 ആയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കി
പറയുന്നതായാൽ ഒരോ 12 വിവാഹങ്ങളിലും, കുറഞ്ഞ
പക്ഷം ഒന്നെങ്കിലും പശുവസാനിക്കുന്നത്, ഭവനത്തിൽ
ഒരു കഷ്ടി, മറ്റൊരുകഷ്ടിയെ പരിവൃജിക്കുന്നതിലാണ്.

7. സംഭരണം .

“സംഭരണം” എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഉപന്യ
സിപ്പാൻ വല്ലവരും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നുള്ള സംശയ
ഗ്രസ്തമാണ്. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ന്യായമായ വിധത്തി
ൽ ഒരു പ്രബന്ധമെഴുതുക എന്നതു എളുപ്പമായ ഒരു കാ
രുണ്യം, ഇതിനെപ്പറ്റി പറയാമെന്നുവെച്ചാലും, ധാരാളമു
ണ്ടുതാനും.

സ്വകാര്യസുഖത്തിനോ പൊതുജനക്ഷേമത്തിനുവേ
ക്കോ വേണ്ടി, മനുഷ്യർ സംഗ്രഹണമാർഗ്ഗം പരിശുദ്ധിച്ചു
വരുന്ന പല കാര്യങ്ങളും, പ്രാദേശിക ശുശ്രൂഷാമന്ത്രാലയ
സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെ ഉള്ള; അതാവിതു്, അവയുടെ പൂർണ്ണ
സുഖം പ്രബുദ്ധനാഭൂതമായിരിക്കുന്നില്ല. ഉദാഹരണമാ
യി ഒരു യഥാർത്ഥസ്റ്റേഷനിൽ, നല്ല വിവാഹം, പരിപൂർണ്ണ
നിയമം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഓട്ടോമോബൈൽ, എന്നിവ നാം എത്ര

തന്നെ പ്രയത്നിച്ചാലും, വിചാരിച്ചതുപോലെ ആയിത്തീരുന്നകാര്യം പ്രയാസമാണ്. അവ പരിപൂർണ്ണതയിലെത്തേണ്ട കെങ്കിൽ പല ദൈവനികളും വരേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല, അങ്ങിനെ ആവാതെന്നിരിക്കെ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ നിരാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും ഉണ്ട്. എന്നാൽ സംഭാഷണം ഇങ്ങിനെയോ നേരെ മറിച്ചോ ആവാം. സംഭാഷണം സമീപമായിത്തീരുന്നതും, സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ പല ദോഷങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അല്ല ഇങ്ങിനെയാവാൻ അവയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ ഏവർക്കും സാധിക്കുന്നതുമാണ്. സംഭാഷണ സമ്പ്രദായത്തെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നത്, അതിൽ സാധാരണമായി വന്നുകൂടുന്ന ന്യൂനതകളെ ഗ്രഹിച്ച്, അവയെ പരിഹരിക്കുവാൻ അവനവൻതന്നെ ഓരോ മാർഗ്ഗങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചു എപ്പോഴും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. ഒരു സംഭാഷണ പട്ടവായിത്തീരുവാൻ ഏല്ലാവർക്കും സാധിച്ചില്ലെന്നുവരാം. അതു വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. എന്നാൽ സംഭാഷണത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഏല്ലാവർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും, അനിയമപ്രകാരത്തിലായി കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ, അല്ല സൃഷ്ടിക്കുന്നപക്ഷം, ആർക്കും കഴിയുന്നതാണ്. ഇവ രണ്ടും വിചിത്രയാസം സാധിച്ചാൽ സാധിക്കുന്ന അനേകം ആളുകൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ സംഭാഷണത്തിൽ ചില വില്ലാ ന്യൂനതകൾ വരുത്തുന്നതുകൊണ്ട്, പക്ഷം ഇപ്പോഴുള്ളതിരിപ്പാൻ കാരണമായിത്തീരുന്നു.

എത്രയും ഉപയോഗപ്രദവും, ഉപകരണമല്ലാത്തതും ആയ സുഖം, സന്തോഷം, സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു സിദ്ധി

ക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിനു പ്രത്യേകം സ്ഥലകാലമേന്യെല്ലാ
നും അത്യാവശ്യവുമില്ല. എന്നാൽ സംഭാഷണം സെമിനാ
രായിത്തീരുന്നത് മനുഷ്യർ അതിനെ കേവലം നിസ്സരിച്ചി
ട്ടാണെന്നു കാണുമ്പോൾ ആർക്കും വെറുപ്പു തോന്നാതിരിക്കേ
ന്നതല്ല. ആയതുകൊണ്ട് സംഭാഷണത്തിൽ സാധാരണമാ
യി കണ്ടുവരുന്ന ചില പ്രധാന സൂതകങ്ങളേയും മറ്റു ചില
മുഖ്യ സംഗതികളേയും കുറിച്ച് ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാം.

വളരെ അധികം സംസാരിക്കുന്നതു യുക്തമല്ല. എ
ന്നാൽ രണ്ടൊളകൾ മാത്രം കൂടിട്ടുള്ള ഒരു ടിക്ക സൂക്ഷി
ച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ, ബാക്കിയുള്ളവക്ക് രസമേതും അല്ലെ
യിൽ മുക്കിച്ചത് തോന്നത്തക്കവിധം അത്ര അധികം ഒരാ
ൾ സംസാരിക്കുന്നതു കാണാതിരിപ്പാൻ നന്നേ പ്രയത്നമാ
ണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള വാഗ്ദേശാടനിക്കാർ പല പ്രത്യേകത
കളോടുകൂടി കാണപ്പെടും. അവരിൽ അന്യാദൃശമായ ഒരു
തക്കക്കാരെപ്പറ്റി മാത്രം പറയാം. അവർ വളരെ ആലോ
ചന, മുൻകരുതൽ, ഗാംഭീര്യം എന്നിവയോടുകൂടി സംസാ
രിക്കാൻ ആരംഭിക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ മുഖവുര കൂടാതെ കഴി
കയില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി പറയുന്നതി
നിടയിൽ ചില കഥകളും ഉപകഥകളും ഇല്ലാതിരിക്കയി
ല്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക വാക്കോ സംഭവമോ തെക
ഥയെ ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. പ്രസ്താവിക്കാൻ തു
ടുന്ന വിഷയത്തിന്റെ പശ്ചാത്താപത്തിൽ, ആ കഥ പ
റഞ്ഞുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇത്രയും പറ
ഞ്ഞു പ്രസംഗവിഷയത്തിൽത്തന്നെ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഹാ!

കഴും! അപ്പോഴെങ്കിലും രാജ്യത്തെ പേര് അർത്ഥത്തിൽ വരുന്നില്ല. തന്നിരിക്കുന്ന കരപരങ്ങളും; കഴിഞ്ഞു തലയും ഒരു പ്രത്യേകനിലയിൽ പിടിച്ചു കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്നു. പേര് കിട്ടിയില്ല; അതർധ്വാനം അങ്ങനെയായിത്തീർന്നു കര ആവലാതി പറയുന്നു; ഈ സമയം മുഴുവനും മറുപടി വർ 'മുമ്മാ'നിയ്ക്കുകയാണ്. ഒടുവിൽ സംഭാഷണകർമ്മം, ഉം, സാരമില്ല എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ കഥ തുടരുന്നു. ഒടുവിലത്തെ കഥ കെട്ടിടമാണ്? ഇതുകൾ ഒരു സമയം അനുഭവപ്രാപ്തം ഒരു നൂറു പ്രാവശ്യത്തിലധികം കേട്ടിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം, ഒരു വേള ഈ വിധം കരുതുന്നു പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം, ഒരു സമയം തന്റെ വിവര പഴയ "പൊടിക്കൈ" കഴിയാ അതുകൊണ്ട് വെളിച്ചം ആയിരിക്കാനും മതി, അവ പ്രായേണ നേതൃസ്വഭാവമായിരിക്കാം.

സംഭാഷണത്തിൽ സാധാരണമായി കണ്ടുവരുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം അവനവനെപ്പറ്റിത്തന്നെ ധാരാളം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്. ചിലർ അവരുടെ ജീവിതചരിത്രം മുഴുവനും സംക്ഷിപ്തമായി പറയാൻ തുടങ്ങും; അപ്പോഴാണ് മറ്റൊരു കാര്യം കേൾക്കുകയോ ആവിർഭാവം, ചിന്തയോ, വർണ്ണനയ്ക്ക് മുമ്പായി വെളിച്ചം കൊണ്ടിരിക്കും; ചിലർ ജഡ്ഢമാനസ്സാണെന്നും വെളിച്ചം കൊണ്ടിരിക്കും എന്നു തന്നെ പറഞ്ഞാലും എത്രയെത്ര പറഞ്ഞാലും മതിയാകുകയില്ല. ചിലർ കോടതികളിൽ അവർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളും അവർ സഹിക്കേണ്ടിവന്ന അനീതികളും എഴുതിയെഴുതിത്തുടങ്ങും. ചിലർ ബഹു സമസ്തമാരാണെന്ന്, അവർ ത

ബോനോക്കി അതിസാമന്ത്രിയെക്കാട്ടുകൂടി അല്പം ചിരിച്ച്, തങ്ങളെ ചുറ്റിക്കൂട്ടിയപ്പോൾ അധികമൊന്നും പറയാതെ ഇരുന്നതായും ആദ്യമായിട്ടാൽ വിരമം മുഴുവനും അറിയാം എന്നു പറഞ്ഞു; അല്ലെങ്കിൽ ഞാനപ്പോൾത്തന്നെ പറഞ്ഞില്ലേ? എനിട്ടോ അതുകേട്ടില്ല; അതല്ല ഇങ്ങനെ വന്നത്," എന്നാലും പ്രസാധിച്ചു തങ്ങളുടെ യോഗ്യതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കും. ചിരിൻ അവരുടെ ഭാഷയെപ്പറ്റിത്തന്നെ പറയുന്നത്, തുറന്നുപറയുന്നത്, ഒരു ധാരിയായിത്തന്നെ. ഇക്കൂട്ടർ ഒരു വിശേഷവിധിയാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിനു തീവ്രത്തിലല്ല. അവർ മറുപടിവെക്കുന്നതുമാത്രം നടിക്കുന്നതായി കഴികയില്ല. മൊഴിപോയതു വിശ്വസിക്കുന്നതാണെന്നു അവർ സമ്മതിക്കുന്നു. തന്നിരിക്കുന്ന അവർ പല അവസരങ്ങളും കഷ്ടതകളും അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ അവർ ഈ ലോകത്തന്നെ സമ്മാനമായി കൊടുക്കുമെന്നുവെച്ചാലും, അവർ അങ്ങനെ മൊഴിയിൽപ്പാൽ സാധിക്കുന്നതല്ല!

വിശ്വപ്പാദം സംഭാവനയെത്തിക്കിയിൽ രണ്ടാളുകൾ അവർ ഒരു സ്ത്രീയോ, സർവ്വകലാശാലയിലോ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നറിയുന്നു. അത് അറിഞ്ഞുകഴിയേണ്ടുന്ന താമസം; പിന്നെ മറുപടിവെക്കുന്നതിൽ നിശ്ചയവുമായിരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അവർ അവരെപ്പറ്റിയും അവിടെയുള്ളവരെപ്പറ്റിയും, അവരുടെ ഭാരം സ്നേഹിതന്മാരെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മറുപടിവെക്കുന്നതായ രസമില്ലെന്നിരിക്കുകയാണിരിക്കേണ്ടതല്ലെന്നു നിർവാഹമില്ല.

മിഖൽ, മററുള്ളവർ ഒരോന്ന് വളരെ നേരം പഠനത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കേട്ട് ഒരു മാതിരി വെറുപ്പുതോന്നി, പെട്ടെന്നു ഒരു ഉണർച്ചയോടുകൂടി അല്പംവല്ലതും പഠനത്തു കരണേനം വീണ്ടും മീണ്ടോടതനില്ലെന്നു. പിന്നെയും കുറെ കഴിഞ്ഞാൽ ഇല്ലാ മാല്ലതും സംസാരിക്കുന്നു.

'രസികന്മാരായ' മിഖൽ' സംഭാഷണത്തിൽ മിവണപകടങ്ങൾ പറയുന്നു. രസികന്മാർ തമ്മിൽ സംസാരിക്കുന്നതും ഈ മാതിരി അബലങ്ങൾ കേൾ അധികവുമാകുന്നു. നേരസ്ഥാപിക്കുകയെ വല്ലതും പറയുവാൻ വായ ഇറക്കുന്നപക്ഷം, അന്നുവെഴുതാതി കേൾ പാടേയ്ക്കു മിവവഴി പൂപ്പോമല്ലോ എന്നു അവർ വിചാരിക്കുന്നു. നേരസ്ഥാപിക്കുകയായി വല്ലതും അഭ്യോധിപ്പു പിടിച്ചു പറയാനുള്ള അവരുടെ പ്രയത്നം അവകെടുന്നപോലെ ശ്രോതാക്കൾക്കും സങ്കടമായി തോന്നുന്നു. മററുള്ളവർക്കും മാന്യത ഉണ്ടാവാൻ വല്ലതും ചെയ്യേണ്ടതെന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം. അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം അവരേയും മററുള്ള സ്ഥാപനന്മാരുടെ ഇടയിൽ എണ്ണിക്കളയുമല്ലോ എന്നു ചൂസനിക്കുന്നു. അവർ നാലാളുകൾ കൂടിയ ഒരിക്കൽ 'റവ'ന്മാരായ സുഖമുള്ള, മറ്റൊന്നും കിട്ടാത്തപക്ഷം, തങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കെയും ഒരു ചുണ്ണു പറയാതിരുന്നതുകൂടി.

മിഖ രസികന്മാർ, എവിടെയെല്ലെന്നെത്തിയാലും അവരുടെ യോഗ്യത എല്ലാവരും കണ്ടറിഞ്ഞുകൊണ്ടാകിയാലേ, മനസ്സുവെള്ള. അവർ എല്ലാദിക്കിലും അഗ്രഗണ്യരും അനുവദിച്ചുകിട്ടണം; മററുള്ളവരിൽനിന്നു വല്ലതും

ഹിക്ഷണമെന്നാ മറ്റുള്ളവരുടെ സംഭാഷണം കേട്ടുറപ്പി
ക്കേണമെന്നാ ഉള്ള ആഗ്രഹം അവർക്ക് ഇല്ലെ ഇല്ല. ത
ന്നെ പറയുന്നത് നമ്മുടെ കേട്ടുറപ്പിക്കുകയും തമ്മെ
ടെ പട്ടിയെപ്പറ്റിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ കൂടെ എ
പ്പോഴും ആയിരിക്കേണമെന്നേ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ.
ഇടയ്ക്കിടെ ഇത്തരക്കാർ ചില കാര്യങ്ങളിൽ തോ
ഗം ചേർന്നു പ്രവേശിച്ചു അവരുടെ കൈകൾ അവർ വിശ്വസ്യ
മാരികളെ പ്രശംസിക്കുന്നതിനു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന പ്രഗ
ത്ഭവമാണെന്നു ഒരു കാരണമുള്ളതെന്നാണു്.

‘കളിയാക്കുന്നത്’ അല്ലെങ്കിൽ, ‘തമാശയ്ക്കുവേണ്ടി’
സംഭാഷണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗമായി വിചാരിക്കാം.
എന്നാൽ ഈ ഭാഗം ശക്തിയായി നില്ക്കുമ്പോൾ വളരെ
ചുരുക്കംപേർ മാത്രമേസാധിക്കുകയുള്ളൂ. കളിയാക്കുകമാത്ര
മേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. എന്നുള്ള നാട്ടുത്തൊടും, വിചാരത്തൊ
ടുംകൂടി വലുതും സംസാരിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ അവർ
പറയുന്ന വാക്കുകൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് പ്രായേണ മനോഹര
നല്ല കാരണമായിത്തീരുന്നതേ ഉള്ളൂ, എന്നു അവർ മന
സ്സിലാക്കുന്നില്ല. സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ ഒരുവന്റെ മ
റ്റൊരുവനോക്കി അവന്റെ അംഗവൈകല്യത്തെപ്പറ്റിയും
ഗ്രാമണശക്തിക്കുള്ള സ്തനതലയെക്കുറിച്ചും മറ്റും പ്രശ്ന
പ്പെടുത്തുന്ന ഉചിതമായിട്ടുള്ളതല്ല ഈവക അവ
സരങ്ങളിൽ അവനു കേപിപ്പാനും നിവൃത്തിയില്ല. അ
ക്കിനെ ചെയ്യുന്നാ ഷണം അവനു ഒരു നേരംപോക്കു മന
സ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നും, തന്നിരിക്കുന്ന അവൻ

ഒരു കൂട്ടത്തിൽ ചോക്കൻ 'യോഗ്യനല്ലെന്ന്' മറുപടി അവർ കൂട്ടമായി അക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ നേരം വേദാക്കാവട്ടെ, തവളയുടെ നേരം വില കട്ടികൾ കല്ലെറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാക്കിയ നേരവോക്കിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ളതാണെന്ന്, അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ തമാശയാക്കുന്നവൻ, കൂട്ടത്തിൽ സാധുവിന്റെ നേരയായിരിക്കാൻ തന്റെ 'രാമബാണം' സാധാരണയായി പ്രയോഗിക്കുക. സംഭാഷകസംഘത്തിൽ ഉള്ള ഏതെങ്കിലും കൊറംക്ക് 'ഇതു പറയാത്തതായിരുന്നു മേലോ' എന്നു തോന്നുവാൻ ഇടയുള്ള ഒന്നും തന്നെ പറയാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. അബ്രാഹാം തുറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മോശിപ്പിലാ തോന്നിപ്പിരിയുവാൻ ഇടവരുന്ന സംഭാഷകരുടെ സംഭാഷണോദ്ദേശം നിമിത്തമല്ലെന്ന് പൊതുവായിരിക്കണം എന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയാം.

സംഭാഷണത്തിൽ, വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെന്നു തോന്നുന്ന, രണ്ടു വലിയ ഭാഷകളുണ്ട്. ഇവ മണ്ടും ഒരു പോലെ അപലപനീയങ്ങളാണ്. ഒരു മറുത്തവർ സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ കടന്നു ചാടി സംസാരിക്കുന്ന സ്വഭാവവും, മറേതത് മറുത്തവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ തോന്നുന്ന 'അസുഖവും' ആകുന്നു. സംഭാഷണത്തിന്റെ രണ്ടു പ്രധാനോദ്ദേശങ്ങൾ, നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ളവരെ വിനോദിപ്പിക്കുകയും പരിഷ്കരിക്കുകയും അഥവാ ഈ ഇണക്കൾ നമുക്കുതന്നെ അനുഭൂതമാക്കിത്തീർക്കുകയും ആണല്ലോ. ഈ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റേണ്ടതെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നവരായും മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ഭാഷകളിൽ അത്ര ഏകീകൃതത്തിൽ

ചെറു ചാടുകയില്ല. കാരണം ഒരു യോഗത്തിൽ വെച്ച് ഒരാൾ സംസാരിക്കുന്നതു മറ്റുള്ളവർക്ക് വേണ്ടിയാണെന്നു തന്നിട്ടു കേൾപ്പാൻ വേണ്ടിയല്ലെന്നും നമുക്കുവേണ്ടിയാണെന്നും മനസ്സിലാത്തവരെ നിർബ്ബന്ധിച്ച് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. ഒരാൾ സംസാരിക്കുന്ന സംഗതി കേൾക്കേണ്ടതല്ല മറിച്ച് വിചാരിക്കേ, അതു നിർമ്മൽ ചെയ്യുന്നത് ഒട്ടേറെന്നു മംഗിയായിട്ടുള്ളതു.

‘അന്യർനിന്നോട് വിചേരുന്നതിനാവശ്യമെന്നു നീ

ഉന്നിപ്പോണമവർന്നേരെ നന്നായ് നിത്യമിരിക്കുകോ’
എന്ന പ്രമാണത്താൽ ഈ ചെട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

ചിലർ അവരുടെ സൽസ്വഭാവം നിമിത്തം, സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ മറ്റുള്ളവരെ തടയുകയില്ല; ആർക്കും തടയുക മനസ്സിൽ പെട്ടെന്ന് ചിലതു ഉദിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു പറയാൻ താമസിക്കേണ്ടി വരുന്നതു കൊണ്ട്, അസ്വസ്ഥപ്രയത്നമായിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അവിടെ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഭാഷണത്തിൽ അമർ തീരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല, അവർ പറയേണ്ടതെന്തെങ്കിലും സംഗതി മറന്നു കൈകൊതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി, അതിനെപ്പറ്റിത്തന്നെ ചിന്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്, സന്ദർഭോചിതമായ ചില സംഗതികൾ തോന്നാതിരിപ്പാൻ കാരണമായിത്തീരുന്നു.

ചിലർ, സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ നേരയൊക്കെ ചില കഥകൾ പറയാൻ പ്രത്യേകം സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. ഏവിടെ വെച്ചാലും വേണ്ടി, അവർ ആ വക കഥകൾ പറയാൻ വല്ല വിധത്തിലും സന്ദർഭമുണ്ടായിത്തീരും. ന

ണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട് സമയം സംസാരിക്കുന്നപക്ഷം, അങ്ങനെയുള്ള ചില കഥകൾ എങ്ങനെയെങ്കിലും പുറത്തുവരാതിരിക്കുകയും ഇങ്ങനെ ചില കഥകൾ സമ്പ്രദായപരമായിത്തീർന്നാൽ സാധിക്കുന്നതു നിഷ്പ്രയാസമായ ഒരു കാര്യമാണ്. എങ്കിലും ഇതിനു രണ്ടു അനിവാര്യമായ ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒരു കൂടലുള്ളതായുള്ള ആവർത്തനവും, രണ്ടു അപകടങ്ങളിൽ തീർന്നു പോകുന്നതും ആകുന്നു. മനോഹരമായ കഥകളെക്കൊണ്ടു വിനോദിപ്പിക്കേണമെന്നും ആയിരിക്കുന്നവർക്കു നല്ല ധാരണാശക്തി ആവശ്യമാണ്. അവരുടെ കഥകളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയും വേണം. തങ്ങളുടെ കൈവശമുള്ള കഥകൾ പരിമിതങ്ങളാണെന്നു മറുഭാഗവർ അറിയാതെ കഴിച്ചുകൂടേണ്ടതെങ്കിൽ നല്ല സാമർത്ഥ്യം വേണം. വളരെ അധികം പ്രാവശ്യം കേട്ടു പഴുകിയിട്ടുള്ള കഥകൾ കൂടി, ചില 'പൊടിപ്പം' തോന്നലും ചേർത്ത് പ്രത്യേകം ചമയ്ക്കാനുണ്ടാകൂടി പറവാൻ ഉപയോഗം ചിലപ്പോൾ വാസ്തവ്യമുണ്ട്.

സംഭാഷണത്തിൽ സാധാരണമായി കണ്ടുവരുന്ന മിക്ക ന്യായങ്ങളും മേലെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളവയെ വിശദീകരിക്കുന്നു. സമ്യക്തമായി സംസാരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല; അതിനെപ്പറ്റി ഏകാന്ത പരയാത്തതാണ് കേൾക്കുന്നവർക്കും സംഭാഷണത്തെപ്പറ്റിയല്ലാതെ സംഭാഷണവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. മനുഷ്യരെ മൃഗങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തുന്നതു അപരമുള്ള വിശേഷബുദ്ധിയാണ്. ഇരു വിശേഷബുദ്ധിയേ മലിനമാക്കിത്തീർന്ന മനുഷ്യർ മൃഗപ്രായന്മാരായിത്തീർന്നു എന്നുമാത്രമേ പറയേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ.

8. സസേമിരം.

മരിക്കൽ, ദോഷാഭാവം, തന്റെ പ്രാണപ്രിയയും പട്ടമഹിഷിയും ആയ ഭാനുമതീദേവിയുടെ മായാപടം ഏഴുതുവാനായി ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരനെ നിയോഗിച്ചു. ചിത്രകാരൻ സ്വകലാകരത്വം മുഴുവനും പ്രയോഗിച്ച്, രാജ്ഞിയുടെ പ്രതിമ ഒട്ടുമിക്കാലും ഏഴുതിത്തീർത്തു. ഏകിലും തന്റെ ദോഷാലക്ഷണവുമെന്തെന്നുപോലെ, തുടയ്ക്കു സമീപം അല്പം മഷി പതിഞ്ഞുപോയി. ആയാദം ഈ ദോഷസമുത്തപ്പാറി പശ്ചാലോചിച്ച് പരപരചിത്തനായിരിക്കുമ്പോൾ, കവിസർപ്പഭരമനായ കാളിദാസൻ അവിടെ എത്തി. സകടസംഗതി അറിഞ്ഞാറെ, “താൻ കട്ടം തന്നെ പരിഭൂമിക്കേണ്ട; രാജ്ഞിക്കു് അവിടെ ഒരു ലാഞ്ഛനം ഉണ്ടു്; അതുകൊണ്ടു് ആ മഷിത്തുളമി അവിടെ അന്യാവശ്യമാണു് ; രാജാവു് ഇതിനേപ്പാറി ആക്കേ പിക്കുന്നപക്ഷം, എന്റെ കല്പനപ്രകാരം, അങ്ങിനെ പ്രവർത്തിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുക” എന്നിങ്ങിനെ അയാളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി.

ആകപ്പാടെ അതിമനോഹരമായ മായാപടത്തെ, ആ മഷി കരം അധികം കളകപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നു രാജാവു അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചപ്പോൾ ചിത്രകാരൻ തുമാർമസംഭവത്തെ രാജാവിനെ ബോധിപ്പിച്ചു. രാജാവു ഇതുകേട്ടു അത്ഭുതം കോപാധനനായി; ചിരപരചിത്തനാ

യ അന്നുകൂടി അറിയാതെ ആ ശോച്യമായ സംഗതിയെ ഗ്രഹിച്ച കാളിദാസൻ ഒരു നല്ല 'പുള്ളി'യല്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. കാളിദാസനെ ഉടനെതന്നെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടു പോയി വധിക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. എന്നാൽ കരുണാ നിധിയായ പ്രധാനമന്ത്രി അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ, കാളിദാസനെ ഒരു പ്രവേശനമുള്ള പാർപ്പിക്കുയാണുണ്ടാക്കി.

കരദിവസം കഴിഞ്ഞശേഷം, രാജാവിന്റെ സീമന്തപുത്രൻ പരിവാരസമേതം നായാട്ടിനു പോയി. വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ഭയങ്കരമായ കൂരകുഗങ്ങളുടെ ഗംഭീരഗർജ്ജനംകൊണ്ട് കാണുന്നമെങ്ങോ മുഴങ്ങി. മൃഗങ്ങൾ തങ്ങളൊക്കെയുമായി, അതി ശക്തിയോടുകൂടി ചാടുന്നതുകണ്ട്, ഭയമാർ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചു. അവർ രാജകുമാരനെ വിട്ട്, പിന്മാങ്ങി. നിസ്സാരമായതായ രാജപുത്രനാവട്ടേ, പ്രാണരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കൊടി, ഒരു മരത്തിന്മേൽ കയറിക്കൂടി. പകരി വഴിക്കുത്തിയപ്പോൾ, അതേ വൃക്ഷത്തിന്മേൽ, കരേ ഉയരത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു കരടിയേക്കുണ്ടു പറങ്ങി. എങ്കിലും സിംഹഭയംകൂടാത്തതായ രണ്ടുപേരും അന്യോന്യരെ സ്വയംകൊന്നിടുകയാണെന്നു വാശിപറഞ്ഞിരുന്ന് ഇണങ്ങി. താഴേത്തക്ക ഇറങ്ങുമ്പോൾ, ഇവരെ ഭക്ഷിക്കാമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി, ഒരു സിംഹം, ഇവരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, മരപ്പുറത്തിൽ കാത്തുനിന്നു.

കരേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജകുമാരൻ നിശ്ശേഷമായി, തന്റെ മടിയിൽ തലയുറപ്പിച്ചു ഉറങ്ങിക്കൊള്ളുവാൻ ക

രടി അനുവദിക്കുകയും, അവൻ അല്പകാരം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജകുമാരൻ ഗാഢനീദ്രിതനായെന്നു കണ്ടാറെ “അവനെ ഇങ്ങട്ടു തള്ളിവിടുന്നപക്ഷം, നിണക്ക് നിന്റെ ജീവനേയുംകൊണ്ടു സൈപരമായിപ്പോവാൻ ഞാൻ സമ്മതം തരാം” എന്നു സിംഹം കരടിയോടു പറഞ്ഞു. ഈ വിധം ജൂതപ്പാവഹമായ വഞ്ചന ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു കരടിയുടെ സമാധാനം കേട്ട്. സിംഹം വിജയനായി. രാജകുമാരൻ ഉണർന്നശേഷം, കരടിയും, അതേ വിധത്തിൽ ഉറങ്ങി. സിംഹം തന്റെ നയത്തെ രാജകുമാരനോടു പ്രയോഗിക്കുകയും, അത് ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശാൽ, കരടി ഒരു തരുശോടു പിടിച്ചുകയറി, ജീവനെ രക്ഷിച്ചു. “മനുഷ്യകുലത്തിൽ, വിശിഷ്ട ഒരു ഉത്തമരാജവംശത്തിൽ ജനിച്ചു നീ ഇത്ര നീചബുദ്ധിയായതു് അത്ഭുതം ! നിന്റെ ഈ കൃത്യല്ലതയ്ക്കു് ഉചിതമായ ശിക്ഷ, നിന്നെ കൊന്നു കളിക്കുകയാണ്. എങ്കിലും ഞാൻ ഇപ്പോൾ അതിനു കരുക്കുന്നില്ല” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കരടി രാജാവിനോടു നാവു് നീട്ടുവാൻ കല്പിച്ചു. അവന്റെ ജീവപാതകൃത്തിൽ ഈ ഉപസാസത്തിന്റെ തലക്കെട്ടായ അക്ഷരചതുഷ്ടയം എഴുതുകയും, തന്നിട്ടു സ്വബുദ്ധിതപം കാട്ടിയാസമുഖനായി ലഭിക്കുമാറാകുമെന്നു പറയുകയുംചെയ്തു. തന്റെ ഇച്ഛ ഏറ്റുധാരമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, സിംഹം അവിടെനിന്നു പോയി. തന്നത്തരം സിംഹജീവിതങ്ങളെ ഓരോ മാർഗ്ഗമായി പിരിഞ്ഞു.

രാജകുമാരന്റെ പ്രത്യാഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രാജാവു ദേവാരണായി സൈന്യത്തെ കാട്ടു് ചേക്കു

തിരിച്ചുയർത്തി. കര തിരഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, അവർമാർ കമാരനെ കണ്ടുപിടിച്ചു, രാജധാനിയിലേക്കു മടങ്ങി. ഏകദേശം, ഒരു വലിയ കഷ്ടതയോടെ! ഏതുതന്നെ ചോദിച്ചാലും രാജകുമാരൻ 'സന്ധ്യമിത, സന്ധ്യമിത' എന്നല്ലാതെ യാതൊരുത്തരും പറയുന്നില്ല! രാജധാനിയിലുള്ള വരെയും ഈ ഉപദ്രവശാന്തിയ്ക്കും ഏതു ചെടയുണമെന്നറിയാതെ പരിതപിച്ചു. ഭാഷിണ്യാടി ഇണസമ്പൂർണ്ണരും വിജ്ഞാനം ആയ രാജാവ് പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി "ഹാ! കഷ്ടം! നാമുടെ കാളിദാസനേയും നശിപ്പിച്ചു; അദ്ദേഹം ഇതിനു വല്ല നിവാരണമാർഗ്ഗവും കാണുമായിരുന്നു" എന്നു ഗർഭഭാഷണത്തോടെ പറഞ്ഞു. "ഇതിനേപ്പറ്റി അങ്ങനെയൊന്നു വ്യവസ്ഥിക്കരുത്; പുരുഷമുഖാലോകനം ചെയ്യാത്തവരും വിദൂഷിയുമായ ഒരു കന്യകയെ എനിക്കു പരിചയമുണ്ട്; ആ സ്ത്രീ ഇതു ഭേദമാക്കിത്തരും" എന്നു മന്ത്രി പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട്, വേഷവിധി പ്രവർത്തിക്കാൻ രാജാവു അനുമതി നൽകുകയും ചെയ്തു.

മന്ത്രി, കാലവിളംബം കൂടാതെ കാളിദാസനെ, ഒരു പല്ലക്കിൽ കയറ്റി രാജധാനിയിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. രാജകുമാരനെ സമീപം നിർത്തി. ഏതു ചോദ്യത്തിനും 'സന്ധ്യമിത' എന്നുതന്നെ പറയുന്നതുകേട്ട്, സൂക്ഷ്മരൂപം ഓർമ്മിച്ചു, കാളിദാസൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലി.

"സൽഭാവംപ്രതിപന്നാനാം
 വഞ്ചനേകാവിദശ്വതാം
 അങ്കമാനുസൃഷ്ടാനാം
 മനനേകിജ്ജ്വരതപഃ."

(സ്നേഹസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരാളെ വഞ്ചിക്കുന്നതിൽ എന്താണ് സാമർത്ഥ്യം? മടിയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നവനെ കൊല്ലുന്നതിൽ വല്ല പരത്വവും ഉണ്ടോ?)

ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെയും രാജകുമാരൻ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും സേമിന്ദാ' എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. കാളിദാസൻ പിന്നെ ഈ ശ്ലോകംകൂടി ചൊല്ലി.

“സേതുഃപ്രപാസമുദന്യ

ഗംഗാസംഗമസംഗമം

ബ്രഹ്മചരത്യാപമുച്യതേ

മിത്രദ്രോഹമനമുച്യതേ”

(ഗംഗയും സമുദ്രവും സന്മോഹിക്കുന്നിടത്തെ നേതുമ്പേ - സമുച്ചയപര്യന്തോഗമിപ്പെട്ടിടം; സേതുവേയും, സമുദ്രവും ഗംഗയും മോരുന്ന മിക്കിനേയും; എന്നും പക്ഷെ ആവാം-- ഒരിക്കലും ബ്രഹ്മചരത്വമി പാപവും നശിക്കുന്നതാണ്. എന്തിലും മിത്രദ്രോഹമാകുന്ന പാപത്തിന് ഇതു ഒരു മോചനമാകുന്നില്ല.)

പിന്നീടുണ്ടായ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ‘മിന്ദാ’ ‘മിന്ദാ’ എന്ന മറ്റൊരാളി പറയുന്നതു കേട്ടിട്ട കാളിദാസൻ:—

മിത്രദ്രോഹീകൃതശ്ലഗ്ദ്ധ

യശഃവിശ്വാസഃപാതകഃ

തത്സ്യേനമകംതാസി

അവച്യന്തമിവാകരേ-”

(മിത്രദ്രോഹി, കൃതശ്ലഗ്ദ്ധൻ, വിശ്വാസവഞ്ചകൻ, ഇവർ മൂവരും സൂത്രചന്ദ്രനാരുള്ളതുവരെ നാകം പ്രാപിക്കുന്നു) എന്നു ചൊല്ലി.

പിന്നെ, 'രാ. രാ' എന്ന ഉത്തരം പറയുകയാണ്,

‘രാജൻഭോജ്യവജ്ജന്യ

യദിഹഗ്രാണമിച്ഛസി

ദാനംഭേമിച്ഛിതേഹിഹേ

വസ്തുനാംബ്രാഹ്മണേനാഹുരഃ”

(അല്ലെങ്കിൽ രാജാവേ! നിങ്ങളുടെ പുത്രന്റെ ഗുണപ്രാപ്തിക്കായി, അതിച്ഛിച്ഛിക്കുക ബ്രാഹ്മണരിൽ ദാനം ചെയ്യാനോ, എന്നു ഭയ്യംകൊണ്ടാകട്ടെ).

ഇങ്ങിനെ ഭയ്യംകൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്നപ്പോൾ, രാജാജൻ സ്വയംഭവം പോലെ സംസാരിച്ചതുകൊണ്ട്, അത്രയും കൃത്യമായതുകൊണ്ട് വിസ്തരിച്ചതുകൊണ്ട്, കാട്ടിൽ നടന്ന സംഭവം എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു എന്നു ചന്ദ്രകാഞ്ചി ആരെപ്പോഴും ചോദിച്ചു. “രാജാജന്റെ” മരണാലക്ഷണത്തിൽ തന്നെ ഇങ്ങിനെയുള്ള കൃത്യമായതുകൊണ്ട് കാളിദാസൻ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ ഈ സംഭവം, അന്നു അറിഞ്ഞു, അന്നു പതിനേഴമിയുടെ മരണാലക്ഷണത്തിൽ അന്നു അറിഞ്ഞു അവിടുത്തെ. എന്തു സംഭവമാണ്” എന്നു ചന്ദ്രകാഞ്ചി ചോദിച്ചപ്പോൾ രാജാജന്റെ ചന്ദ്രകാഞ്ചി പരിഭ്രമം പൂർവ്വമായി. എന്തിനും രാജാജൻ, ഉന്നത വാസ്തവവുമായ ഗുണങ്ങളെ സംഭവപരമായതിനുള്ള കൃത്യമായ അനുഭവത്തിൽ കാളിദാസന്റെ ആശയം ചെയ്തതും അതു.

9. സാഹിത്യവും സാമൂഹ്യവും

ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ശൂന്യതകൾ അപരിചിതങ്ങളാണെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ഒട്ടേറെ നല്ല പ്രയാസപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. നല്ല ഉപദേശങ്ങൾക്കുതക്കതായ വിദ്യാഭ്യാസധാരണയൊന്നുമില്ലെന്നും അളവില്ലാത്ത പരിശ്രമം മുഴുവനും ഇപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ അവരവരുടെ അഭിരുചിയനുസരിച്ച വിഷയങ്ങളിൽ അഗ്രഗണ്യന്മാരാക്കിത്തീർക്കുവാറാണ്. അതാവതില്ല, ശാസ്ത്രവും അദ്ധ്യാപനവും ഒരുവന്റെ ജീവകാരുണ്യമാണെന്നും മുമ്പുള്ളതും ആയിരിക്കുമ്പോൾ, ഏല്പാവ് നമ്മുടെയും ഒരുവൻ പഠിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അവൻ കെട്ടിയിൽ ഒന്നാകുന്ന ശീലമേ അറിയാവൂ എന്നുവരുന്നതല്ല; ആകയാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക വിഷയത്തിൽ പ്രാവീണ്യം നേടാമെന്നുവെന്ന് ശ്രമിക്കുന്നതായിരിക്കാം അധികം ഭയം എന്നു വിദ്യാഭ്യാസപ്രദാനന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പരിശ്രമം പഠിക്കാൻ ഇഷ്ടമുള്ളവൻ അതു പഠിക്കട്ടെ; അപ്രായവും, അല്ലെങ്കിൽ സമ്പന്നനും പഠിക്കാനാഗ്രഹമുള്ളവൻ ആ വിഷയം പഠിച്ചു, അതിൽ വിശേഷനാവുക! എന്നിങ്ങനെയാണു് അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ വക മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടു വരിയ്ക്കുവാൻ ഇഷ്ടമില്ലെന്നായിട്ടുണ്ടോ? മുമ്പു പല വിഷയങ്ങളും അഭ്യസിച്ചിരുന്നവർ ഇവയെക്കൊണ്ടാശങ്കിക്കുന്നുണ്ടോ? ഈ വക പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് അനുബന്ധമായ മറുപടി കിട്ടുവാൻ കൂറെ കൺസൈദ്ധാന്തികരും കരുതുന്നവരുമില്ലെന്നു് ശ്രദ്ധപതിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യാർത്ഥി, അതിൽ കൈക്കൊണ്ടുന്നതിന്നു്

ന്നിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെന്നു പറയാൻ കഠിന പ്രയാസംതന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഒരു വിപ്ലവത്തെത്തന്നെക്കുറിച്ചു് ചർച്ചക്കുറുപ്പു് ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈപ്പാഴ്ചയെ വിദ്വാത്മികമുള്ള ജീവനും മാനുഷവും പരീക്ഷാവികാസികളാകുമ്പോഴേയ്ക്കു് ഒട്ടേറെ ക്ഷമയില്ലാപാത്രമായി കാണാനാണു്. ഈ പരിണാമത്തിനു പല സംഗതികളും ഉണ്ടായേയ്ക്കും. എങ്കിലും ഇങ്ങിനെ ഒരു വലിയ കാര്യമാണു്. ചിറന്ന കൈവശം വരുകകൊണ്ടു്, മനുസംബന്ധമില്ലാത്ത യാഗ്യാശാസ്ത്രം പ്രത്യേകം തിരക്കു് ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ചിത്രാശ്വാസം, ശരിയായ വിദ്വാശ്വാസമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. ആത്മശാസ്ത്രത്തെ, ആത്മതത്ത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ആധുനികവിദ്വാശ്വാസം പര്യാപ്തമാവുന്നതാണെന്നു സംശയമില്ലാത്തതു്. ഈ വക സംഗതികളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുമ്പോഴും കൂടി ആശോചിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ, വിദ്വാശ്വാസസമ്പ്രദായത്തിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടുന്ന കാര്യം വളരെ അതിക്രമിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കുവേണ്ടു്.

ഈ സൂത്രകരങ്ങളുള്ള പരിഹാരം എന്താണു്? സഭാപരമ്പരമ്പരവിനും മതപരിജ്ഞാനത്തിനും ഉതകുന്ന തരത്തിലുള്ള കേരളവിദ്വാശ്വാസത്തിനു മാത്രമേ ഈ വക രചനകളെ ഉണ്ടാക്കും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പൗരാണികകാലങ്ങളിൽ 'ധർമ്മം' 'മതം', എന്നിവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സമാന്യം വീണ്ടും നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവയുടെ പ്രഭാവം മറ്റൊരു ദൈവത്തെയും തിട്ടുണ്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. നമ്മുടെ ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും നല്ല പഠനത്തോ

ശം ചെയ്തു, നമ്മെ സന്മാർഗ്ഗങ്ങളാലായുള്ള വശാക്കിത്തിഷ്ഠി
ന്നു. തന്നിരിക്കുന്ന നാം പരിതസ്ഥിതികൾക്ക് ഭേദവലം
അധീനമാകാതെ, കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ നിരതരായാ
യിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ജീവിക്കും നയിച്ചു. ചങ്ങലയിൽ പൂർ
വ്യാപ്തനാവുകയും ചെയ്ത അവന്റെ സർവ്വതൃക്കൾ
നിർവ്വഹിക്കുന്നതായിരിക്കും, അവന്റെയും, അവന്റെ പ
ശ്ചാത്താപമികൾക്കു മുമ്പുള്ളതും ഉദാഹരണങ്ങളായി
ഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. ആയതുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ ചുറ്റുവ
ന്നു കൂടെ പലതുകൾ അറിഞ്ഞു, അനുസരിച്ചു നടക്കേണ്ട
തെന്നാഗ്രഹിച്ചവർ, സാഹിത്യകൃതികളെല്ലാം മുറുകെപിടി
ക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഉന്നത സാഹിത്യത്തെ സ്വാഭാവികമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്ക
ുന്നതായാൽ, ഈ വേദികളിലുള്ള നമ്മുടെ ചർച്ചകൾക്കുള്ളിലും
ഭവമനുഷ്യം അറിയുന്നതിനിടയിലും. സാഹിത്യകൃതികളുടെ
ഈ ശക്തി പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണ്. നല്ല സ്വഭാവം,
നല്ല നടപടികളും ഇല്ലാത്തവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടെന്ന് ഞ്ഞു
നില്ക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അതുകൊണ്ടു
അറിയാത്തവരുടെയും പരമമായിരിക്കണം. പക്ഷെ
അതായത് നടപടികളും, സൂക്ഷ്മമായ നടപടികൾക്കു എത്രയു
ക്തമാകുന്നതാണോ, അതുകൊണ്ടു തന്നെ അതുകൊണ്ടു തന്നെ
സ്ഥിതി. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, ഉന്നതതയുടെ പവിത്രതയെ
യും ആയ ശൈലികളിലൂടെയും നയിക്കുകയുള്ളൂ. സാ
ഹിത്യസഭയെ ശക്തിയായി ഗ്രഹിച്ചാൽ ഇത് എത്രയും
എഴുപ്പമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും

മലയാളികൾക്കിടയിൽ പരിപൂർണ്ണതയുള്ള സാഹിത്യത്തിലുള്ള സാമൂഹിക മോദന വിഷയത്തിലും ഉണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്ന സാഹിത്യം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. അതു, മനുഷ്യരുടെ നാനാത്വത്തിൽ അന്തർവിട്ടു കിടക്കുന്ന ഐക്യത്തെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളണം. മാനുഷത്വമാണ് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും അന്തർദ്ദീപനമായ ആവസ്ഥാവിശേഷം എന്ന് അതു നമുക്കു പഠിപ്പിക്കുന്നു. പരിസ്ഥിതികൾക്കിടയിൽ ഇത്തരം വിഭിന്നതയോടുകൂടി അതിനു പ്രത്യേകമായ ഒരു ശോഭയുണ്ടായിരിക്കുന്നതുപോലെ മാനുഷത്വമാകുന്നു പരിസ്ഥിതികൾക്കും, രാജ്യം നാട്ടുകാരുടെയും രാജ്യങ്ങളുടെയും പ്രത്യേകാവസ്ഥകൾ വളർന്നുവന്നു. ഒരു മനുഷ്യനെ നോക്കുമ്പോൾ മോശംനിന്നുവരെ, പരിപൂർണ്ണ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അദ്വിതീയമായ പ്രഭാവമുള്ള പരമോൽകൃഷ്ടതയെ പ്രാപിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യം നമുക്ക് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ജീവിതത്തെ വിശദമായ പരിവേഷണത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ സാഹിത്യം നമ്മിൽ അമർപ്പിക്കുന്നു. സാഹിത്യജീവിതമുള്ളവന്റെ മനസ്സിനു ഒരു വിശദമായ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കും. സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രമാണങ്ങൾ, ഗതാവലിപ്പാത്ര വിഷയങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം, പ്രധാനകാര്യങ്ങളിൽ ഐക്യം, എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും അനുകമ്പ, ഏകാകത. സാഹിത്യം രാജ്യ വിഷയത്തിലും നല്ല ഒരു രാഷ്ട്രം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു തിരിച്ചറിയണം.

മനസ്സുതടങ്ങി ഇരുന്നിരിക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്ര
കാശമൂലം പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനും സമാധാനം കണ്ടുപി
ടിക്കുവാൻ സാധിച്ചുവെന്നും അറിയിക്കുന്നു. ഉപരോധനവും,
“സന്ത്യാധ്വനി”യുടെയും പ്രാബല്യത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുന്നി
ട്ടു. സമൂഹത്തിന്റെ പരിധി വർദ്ധിക്കുന്നതിൽ, നാം സർവ്വതോ
ന്നാപ്രയത്നിക്കണമെന്നും. മനസ്സമാധാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഉ
ത്തമമായ ചർച്ചയും കൃത്യനിർവ്വഹണമാകുമ്പോൾ അനവധി
പ്രവൃത്തി ചെയ്യുകയാകുന്നു. കർമ്മമാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ഉ
ത്തമസംഹിതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഗാഢീയർത്തോടുകൂടി പ്രതി
പാദിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

[illegible]

10. പാഠനാളിത്തം

[illegible]

തന്നെ ഒരു ചന്ദ്രോദയനായിരുന്ന പാമ്പാടിപ്പാമ്പയുടെ ചരിത്രം മുതൽക്കാണ് കേന്ദ്രിപ്പത്ത്. ആ കാലം സമഗ്ര ഹിന്ദു മതത്തെ കൊടുക്കുന്നതു മലയാളികൾക്ക് അനുകൂലമായിത്തീർന്നു.

പാലാരിഞ്ചംവെക്കപ്പറ്റി നമുക്ക് അധികമൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരുമകന്തി ഇമ്മായിക്കുളം ഒരു മഹാസമരം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിയെന്നു. ഇദ്ദേഹം ശേരിപുരത്തിൽ (Giripur, മൂപ്പതു സംസ്ഥാനത്തുമാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതും, ആ നാട്ടുകാർ മറ്റൊരും ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു വർഷത്തുസന്യാസിയെപ്പോലെ ആദരിച്ചുവരികയുണ്ടെന്നു. ജീവകാലത്തു കഴിയിലത്തെ വെട്ടു കൊല്ലങ്ങളിൽ ആ വർഷത്തു വരുകയാണെന്നു കേൾക്കാം വെളിപ്പെട്ടു, അതുനമുക്കു കിട്ടിയതുകൊണ്ട് ആദ്യത്തായ ഒരു സ്ഥലത്തു അദ്ദേഹം ജനിച്ചതാണെന്നു. ഇതിനുള്ളിൽ, മരണാനന്തരം ഒരു തോളം, ഒരു കിണർ, ഒരു കൊമ്പ അഥവാ, തിരിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊറ്റൻ മുറി സ്ഥാനീയ ഭാഗത്തു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അന്റെ വാസസ്ഥലത്തുള്ള ഇപ്പോൾ ഒരു മറ്റൊരു മരിക്കലും തുടങ്ങിയത് അന്നുവരിച്ചിരുന്നില്ല; അന്നു കന്യാപുരത്തുനിന്നുവെച്ചു മറ്റൊരു ഇദ്ദേഹത്തെ ഇപ്പോൾ പോലും കാണാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം പത്തു ദിവസം ആകാശം, ഒരു വാലാളും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തു വന്നു, പക്ഷെ വല്ലാതെ നിറുത്തലിൽ അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗത്തേക്കു പോകുന്നതു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നു. വേണ്ടുന്ന സമയം

യജ്ഞോക്താക്കൾ ചെയ്യാൻ കരുതാൻ, തന്റെ സഹോദരൻ ഏല്പാഴും അടുത്തുതന്നെയുണ്ടാകും. കലിയുഗം നിമിത്തം ഇന്ത്യക്കു വന്നുചെത്തിയുള്ള സകലക്കുളള സമീപാൻ അതിക്കു ശക്തിയില്ലെന്നു ബ്രഹ്മൻ പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടായിത്തന്നുചെങ്കിലും, അതിന്റെ സാരം ഇന്നതാണെന്നു അന്നത്തു തീരെ മനസ്സിലായില്ല. പൂജപാദനായ പാവാരിബാബ ഒരു ഭിക്ഷുവും തന്റെ പതിവുപ്രകാരമുള്ള സ്നാനം, ആരാധന മുതലായവ മുറയ്ക്കു നടത്തിയതിനു ശേഷം ശരീരമാസകലം, ശുദ്ധമാക്കിയ വെണ്ണയും സുഗന്ധ ദ്രവ്യങ്ങളും പിറട്ടി, സ്വഭവനത്തിന്റെ നാലു മൂലയും തീക്കൊളുത്തി, ആ അമ്പതു ചാനിയിൽ ചാടി മേമത്യാഗം ചെയ്തു. ഇതു ആ പത്തിൽ നിന്നു കക്കുപ്പെടുത്തുവാൻ ആളുകൾ എത്തുന്നതിനു മുമ്പായി ഇദ്ദേഹം വെറു വെണ്ണിനായില്ലോയ്! അവിശിഷ്ടമുണ്ടായ തന്നതൊക്കെ ഗംഗാ നദിയിലെ തീർത്ഥാടകത്തിൽ വിശിഷ്ടകാരമുള്ള കർമ്മക്കോട്ടുകുടി നിർദ്ദിഷ്ടപിന്നപ്പെട്ടു. ഇതെല്ലാം സംഭവിച്ചിട്ടു വളരെക്കൊണ്ടും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഇന്ത്യയിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെയും മറ്റും യഥാർത്ഥമായ ഒരു വിവരണം കിട്ടാൻ നന്നേ പണിയുണ്ടു, പക്ഷപാദനനായ ഈ സന്യാസി മന്ത്രജ്ഞൻ അമസിപ്പിത്തന ഗൃഹത്തിന് അഗ്നിബാധയുണ്ടായി എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ആശങ്കതന്നെ തക്കമില്ല. എങ്കിലും ചിലർ, ഇദ്ദേഹം ആത്മമാത്രമെല്ലാ എന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിൽ വിമുഖതാറായിരിക്കണം. അവർ അഗ്നിബാധ ആകസ്മികമായിട്ടുണ്ടായതാണെന്നും പറയുന്നു. മറ്റു ചിലർ വേദേ ഇതു അത്യാഗത്തിന്റെ പവിത്രജീവികത്തിന്റെ ന്യായമായ പശ്ചാത്താപമായിട്ടും കാണുന്നു.

'പാവാരി' ചിലപ്പോൾ 'പാവാരി' എന്നും കാണുന്നുണ്ട്) എന്ന ചേർ പവനാമാരി = വായുദേവകൻ) എന്നതിന്റെ തത്സമാനമാണ് ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രായേണ ഭൂതീമാന കൃഷ്ണന്റെതുപോലെ തന്നെ ആയിരുന്നതെങ്കിലും, നമുക്കു സൂക്ഷ്മവിവരം നൽകുകയും ഒരു സിദ്ധൻ, നമ്പ്യാടി, എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിമിഷത്തിൽ, ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള യോഗ്യത സർവ്വസമുത്തമമായിട്ടുള്ളതാണ്. യോഗനന്ദസന്ദർഭം, ഭൂതീമാനകൃഷ്ണപരമാനന്ദൻ മുതലായവരുടെ പദവികളെ സമമായിട്ടുള്ള ഒന്നിന് ഇദ്ദേഹത്തിന് എന്തുകൊണ്ടും അർഹതയുണ്ടെന്നു കേശവചന്ദ്രസേനൻ (Keshab Chander Sen, പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. മേൽ പറയപ്പെട്ട സന്യാസിമാരും, രാമമോഹൻറോയി, കേശവചന്ദ്രസേനൻ മുതലായ സമുദായ പരിഷ്കാരികളും തമ്മിലുള്ള ദ്വേഷം ഇന്ത്യക്കാർ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തേയും അതിലുള്ള നാനാവിധ സുഖാനുഭവങ്ങളേയും, ധനം, സ്ഥാനമാനം മുതലായവയേയും കേവലം തൃപ്തിപ്പെടുന്നതിനുശേഷം മാത്രമേ, അവർ ഏതു തുടനാഥന്മാരുടെയും വിശ്വാസയോഗ്യതയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയും ഗൗനിക്കുകയുള്ളൂ. കഠിനമായ തപം, പീഡ, മുതലായവയും ഒരു യഥാർത്ഥസന്യാസിത്വത്തിന് അനുശ്ചാപശ്ചകമായിട്ടുള്ളവയാണ്. കൂടാതെ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അവരിൽ വിശ്വാസം ജനിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ അസാധാരണമായും, അമാനുഷികമായും ഉള്ള കർമ്മങ്ങൾ കൂടി കാട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടിവരും.

തങ്ങളുടെ നിഷ്പാദനമായ ജീവിതക്രമംകൊണ്ട്, മുൻ കാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന പാരമഹംസന്മാരോടു തുല്യനായ ചില യോഗീശ്വരന്മാരെ ഇന്ത്യയിൽ ഇല്ലാപ്പോഴും കാണാം. ഭവനഗരിയിലെ (Bhavanagar) പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന ഉദയശങ്കരൻ (Udaya Shankar) പുരാതനകാവങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളെ കഠിനവിധികളെ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ എന്തുത്തോളം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എന്ന് സുപ്രസിദ്ധമാണ്. കേരളവെട്ടുസേനൻ, വിവാഹം കഴിക്കുകയും ധാരാളം ഭാഗ്യദാനം ചെയ്തു ബഹുജനങ്ങളുമായി സഹവസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിലും, സ്വാതന്ത്ര്യപരിത്യാഗം മുതലായ സർവ്വജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഏതൊരു പരമഹംസന്മാരോടും തുല്യനായിരുന്നു എന്ന നിസ്തർക്കത പരമാം.

II പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഭക്തി നാദാരതത്തിന്റെ ധനസമിതി

1206-ാമുണ്ടിനശേഷം, അടിമരാജവംശം, കിഴക്കി വംശം, തുല്യീഷ് വംശം, എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ മുഹമ്മദിയ രാജവംശങ്ങളായിത്തീർന്നുവെല്ലാ, ഉത്തരഭാരതത്തെ ചില നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ഭരിച്ചുവന്നത്. മുഹമ്മദിയരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തും, അവർക്കുമുമ്പും, ആയി, ഭക്തി നാദാരതത്തെ ശ്രദ്ധാർഹമായ പല രാജാക്കന്മാരും പാവപ്പെട്ട് ആകൃഷ്ട

കുറും കൊള്ളയിടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദക്ഷിണഭാരതത്തിന്റെ 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ധനസ്ഥിതി അറിവേണമെങ്കിൽ അമ്ലാപുരത്തെ ഒരു മുഹമ്മദീയാക്രമണത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ മതി. കിൽജിരാജവംശക്കാരിൽ പ്രധാനിയും പ്രമാണിയും 'അലാദുഡിൻ' (Alauddin) എന്ന രാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വടക്കേ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന ചില ശത്രുരാജാക്കന്മാരെ കീഴടക്കുവാൻ വേണ്ടി സന്നാഹത്തോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം, തന്റെ വിശ്വസ്ത മിത്രവും ഒരു പ്രധാനമന്ത്രിയും ആയിരുന്ന 'മേലിക് കാഫർ' (Malik Kafur) എന്ന ആളെ, വേണ്ടുന്ന സൈന്യക്കൂട്ടാടുകൂടി തെക്കേഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു 1൧10-ൽ പറഞ്ഞയക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ രണവീരൻ, കൈഴ്സരിലേയും മലബാറിലേയും, എന്നുവേണ്ട, ധനപുഷ്ടിയുണ്ടായിരുന്ന മറ്റു സകല രാജ്യങ്ങളിലേയും, ഹിന്ദുശൈവന്മാരെ കൊള്ളയിട്ടു സീമയില്ലാത്ത ധനം ഡിപ്പിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി തന്റെ യജമാനനെ കാഴ്ചവെച്ചിട്ടുള്ളതായി, പലരും എഴുതിട്ടുള്ള ചരിത്രങ്ങളിൽ കാണാം. മുഹമ്മദീയ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധകർതാവായ 'ഫിറിഷ്താ' (Firishah) എന്ന ആളുപ്രകാരം പറയുന്നു:— "അവർ അവലങ്ങളിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ ആരാധനാപ്രകാരം നേർച്ചയാപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പല സാധനങ്ങളും, വിലയേറിയരത്നങ്ങൾ പതിച്ചിട്ടുള്ള സ്വർണ്ണ ബിംബങ്ങളും കവർച്ചയെടുവാൻ കണ്ടു..... മേലിക് തന്റെ മാനാവിന്ദ 512 ആനകളെയും, 2,000 കതിരുകളെയും, 96,000 മനുസ്വർണ്ണവും, തന്നെപ്പിതങ്ങളായ അൻവധി പെട്ടികളും, കാഴ്ചവെച്ചു....."

മിഡിൽട്ടൺ കോഫർ കൊണ്ടുപോയ സ്വപ്നത്തിന്റെ രൂപം കണ്ടിട്ടുവാനാണ് വലിയ ബുദ്ധിമുട്ട്. കാരണം, ഇന്ത്യയിൽ 'മന്നി'ന് ഒരിടത്തും കൃഷ്ണമായ രൂപം ഇല്ല. അവ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടതാണ് ഇരിക്കേണ്ടത്. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു മന്നിനു 19 രാജാവും 'അമ്മമണഗാ'ത്തിൽ (Ahmadnagar) 163 രാജാവും ആണത്രെ! മലിറാശി മന്നിനു 25 രാജാവും, ബോമ്പായി മന്നിനു 28 രാജാവും ആണ് രൂപങ്ങൾ. 1611-ാമണ്ടിൽ ചില സന്തതികളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒരു മന്നിനു 35 രാജാവാണെന്നു ഹോക്കിൻസ് (Hawkins) എന്ന ആളും, 1611-ൽ, ഒരു മന്നിനു 33 രാജാവാണെന്ന് മിഡിൽട്ടൺ (Middleton) എന്ന ആളും പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഫിറിഷ്യാ എന്ന ആൾ ഇന്ത്യയിലുള്ള ഇതരസ്ഥലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച്, വളരെ അധികം കാലം 'അമ്മമണഗാ'ത്തിൽ നിവസിച്ചിട്ടുള്ളതിനാലും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണക്ക് അവിടുത്തെ മന്നികളുടെ അളവനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കാമെന്ന് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ കണക്കുകൂട്ടി നോക്കുന്നതായാൽ മാലിക്ക് കോഫർ കടത്തിവിട്ട 96,000 മണ സ്വപ്നത്തിന് 15,672,000 രാജൽ തുകമുണ്ടായിരിക്കും! ഫിറിഷ്യാതിരുവിതാംകൂർ മന്നിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഏഴ് തിയ്യായിരിക്കുമെന്നു വിവരിക്കുവാൻ യാതൊരു സ്തംഭവും കാണുന്നില്ല. മലിറാശി മന്നിനു യോജിച്ചു പറയുന്നതായാൽ കൂടി—അതിനും ഒരു അമ്പകാരവും ഇല്ല—മാലിക്ക് കോഫർ കൊണ്ടുപോയ സ്വപ്നത്തിന് 2,400,000 രാജൽ തുകമുണ്ടായിരിക്കും!

നാം ഈ വക കണക്കുകളെ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന്
 ഈ ഇല്ലെങ്കിലും ഭക്ഷണഭാരതത്തിലെ രക്ഷതങ്ങളെ
 ഒരു അപ്പോഴത്തെ ധനപുഷ്ടിയെപ്പറ്റി സംശയി
 ച്ചു കൂടാത്തതാണ്. അതിനുള്ള കാരണം കണ്ടുപിടി
 ക്കാൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെടുകയും വേണ്ട. രാജ്യ
 ങ്ങൾ എല്ലാപ്പോഴും ഫിസു രാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു
 വശത്തിലായിരുന്നതിനാൽ സ്വന്തം കൊല്ലത്തോടും കൂടുത
 ലായിക്കൊണ്ടുതന്നെത്തന്നെ. ബ്രാഹ്മണർ തമ്മുള്ളപ്പോഴോ
 കയും, ജനങ്ങളിൽ നിന്നു പലപിധത്തിലുള്ള അനവധി പ
 ററിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരും, പ്രഭുക്കന്മാരും, കച്ചവട
 കാരും, ജന്മിമാരും അവരവരുടെ ആരാധനസ്ഥലങ്ങളി
 ൽ വിശ്വപിടിച്ചു നേട്ടുകൾ കൊടുക്കുന്ന കാഴ്ചയിൽ ക
 ലശലായി മത്തുനില്ക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം പണ്ടെ
 ൽ പണ്ടെ ഉള്ള ഒന്നായിരുന്നു എന്നു ചൊല്ലുമ്പോഴാണ്
 ഒന്നാമത്ത് കവർച്ചപ്പെടുന്നവൻ, വിശ്വാസകോശമല്ലാത്ത
 ഈ ധനത്തോടുകൂടി തിരിച്ചുപോയി എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ
 അധികമായും ആത്മവൃത്തിനു വകയില്ല. ഫിറിഷ് എ
 ഴ്ത്തിയ ചരിത്രത്തിന്റെ, കേണൽ ഡൗ (Colonel Dow)
 എന്ന ആളുടെ തർജ്ജിമയിൽ, മാലിക്ക് കാഫർ കൊണ്ടു
 പോയ ധനത്തിന്റെ തുക ഇപ്പോഴത്തെ ആയിരം ലക്ഷം
 റ വമ്പനാളും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു കണക്കുകൂട്ടി പ്രസ്താവിച്ചു
 കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്ന് ദക്ഷിണഭാരതത്തിന്റെ അപ്പോ
 ഴത്തെ ധനസ്ഥിതി എളുപ്പത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാ
 നല്ലല്ലോ.

12. ഒരു വീരതരണി.

ഏകദേശം ഒരു മനോഹര സംഭവസരങ്ങൾക്കു മുമ്പു ഓസ്ട്രിയക്കാരും സ്വിറ്റ്സർലൻഡുകാരും തമ്മിൽ വലിയ വഴിക്കാമിരുന്നു. ഇതു് ആകാശത്തു നമ്മിൽ ഇടക്കിടെ യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ കാരണമായിത്തീർന്നു.

ഓസ്ട്രിയരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട ഖണ്ഡം 'ഭെറോൾ' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന പ്രദേശമാണ്. ആ പ്രദേശത്തിന്റെ ഒരു കിഴക്കു അമ്പലം കുന്നും മുകളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒരു കുന്നിന്മേൽ മനോഹരമായ ഒരു പട്ടണവും 'കോൺസ്റ്റൻസ്' എന്നു പറയുന്ന ഒരു തടാകവും പരിലസിക്കുന്നു. ആ പട്ടണത്തിന്റെ പേര് 'ബ്രെഗൻസ്' എന്നാകുന്നു.

ബ്രെഗൻസുപട്ടണത്തിലെ അനാഥമായ ഒരു സ്ത്രീ അവളുടെ ചെറുപ്പകാലത്തിൽതന്നെ ജീവസംസ്കാരത്തോടു പായത്തോളം ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് സ്വിറ്റ്സർലൻഡു രാജ്യത്തിലെ ഒരു താഴ്വരയിൽ ചെന്നുചേർന്നു. അവൾ അവിടെ ഒരു സ്വിസ്സുകാരന്റെ ഭവനത്തിൽ വേലക്കുറിയായി പാർപ്പിച്ചു. സൽസപ്താഹനിരന്തരമായിത്തന്നെക്കൊണ്ടു വീട്ടിലുള്ളവരെല്ലാം അവളെ നല്ലപോലെ സ്നേഹിച്ചു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അവൾക്ക് അവരുടെ ഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാതിരുന്നതുകൊണ്ടും അവിടെ സ്നേഹിതരാരും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും അല്പം കണ്ഠിതം ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വരാജ്യത്തെ

പററി ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടാവുന്ന സ്മരണയും അനുകൂല അസ്വസ്ഥതയെ വളർത്തിപ്പിടിച്ചു. ആത്മാടകളെ മേയ്ക്കാൻ കൊണ്ടു പോയത്, അവരും അവളുടെ പട്ടണം ഏതുഭാഗത്താണെന്ന് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്ന് നോക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഏറ്റവും കഠിനമായ സാഹചര്യങ്ങളെ ഇടയിലുള്ള അവളുടെ ജീവിതം സുഖപ്രദമായിത്തീർക്കുകയും തന്നിടത്തും സ്വദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവളുടെ സ്മരണ നാമാവശേഷമായിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു. ചിലപ്പോൾ അവളുടെ യജമാനന്റെ കൂട്ടികൾ അവളുടെ നാലുപാടും വന്നുനിൽക്കുമ്പോൾ അവളെപ്പോലെ ആവശ്യപ്പെടും. അപ്പോൾ അവൾ അവളുടെ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഗാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കാറായിരുന്നു പതിവ്. പ്രതിദിവസം ഇരപെരുപ്പത്തിന്റേതായ ഒരു അമ്പലം അവൾ ചൊല്ലുന്നതിൽ പഠിച്ചു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വല്ലപ്പോഴും അവൾ സ്വന്തം ആത്മതത്വത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അതു മേപ്പടി അമ്പലങ്ങളിൽ മറ്റൊരാളായിരുന്നു എന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാര്യങ്ങൾ ഏതു സംഗതിയെയും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതു അസാധാരണമല്ലല്ലോ.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരുദിവസം സാഹചര്യങ്ങളെ ഇടയിൽ ഇവൾ വലിയ ഒരു ബാധയും അസ്വസ്ഥതയുമാകണ്ടു. അവിടെയുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അവരുടെ ഭരണ നിരന്തരതയ്ക്കിലും തൊഴിലുകളിലും താഴെത്തന്നെത്തുടങ്ങിയുണ്ടായി. വിളങ്ങുകയുള്ളതായ ധാന്യങ്ങളെക്കൂടി അവർ കൊല്ലിപ്പു. അവർ അവിടവിടെ കൂട്ടുകൂട്ടമായി നിൽക്കാനോ സ്വകാര്യതയിൽ വായുക്കും ആശ്വാസിക്കുകയും

ചെയ്യുന്നത് അവർ കണ്ടു. പക്ഷെ കാര്യം എന്താണെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായതേ ഇല്ല. വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ സ്വിസ്സുകാർക്കു്ലാം ഒതുപേൻ. അപ്പോൾ അവർ നല്ല പ്രധാനത ഉണ്ടായിരുന്നു. കാരണം ബ്രഗൻസുപട്ടണത്തെ ആശ്രയിച്ച കൈവശമാക്കാനുള്ള സൂത്രം അവർ കണ്ടുപിടിച്ചതുതന്നെയാ ചിരുന്നു. ആ സമ്മേളനത്തിൽ വെല്ലു, ഒരു വരാപ്രധാനി, 'ബ്രഗൻസുപട്ടണം രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ നമ്മുടെ കൈവശമാകും, ഞാൻ ആ പട്ടണത്തിന്റെ അധ്യപതനത്തിനുവേണ്ടി ഈ മദ്യം സേവിക്കുന്നു, എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ മാത്രമേ ബ്രഗൻസുകാരിയായ നമ്മുടെ യുവതിക്കു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലായുള്ളു. കാര്യം മനസ്സിലായപ്പോൾ അവരുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു എന്നു വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസം. പ്രാണവേദന അർദ്ധം അവരുടെ ജീവശരീരത്ത് ഒന്നാമതു അനുഭവിച്ചതു അപ്പോഴായിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ അവരുടെ മനോഹ്യാകുലതകളെ ഒട്ടുതന്നെ പുറത്തു കാണിച്ചില്ല.

നാട്ടി ആയപ്പോൾ അവർ യാതൊരു കിട്ടിയും പുറപ്പെട്ടവിക്കാതെ കതിരലരയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവർക്കു്ലാണെ തീറ്റിപ്പോറ്റിവരുന്ന ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട വെള്ളക്കുതിരയെ അവിടെനിന്നു അഴിച്ചു പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നു. അതിന്റെ പുറത്തു കയറി ദൂതഗതിയിൽ ബ്രഗൻസുപട്ടണത്തിന്റെ അടുത്തു്ലാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പതിനൊന്നാമണി സമയമാകുമ്പോഴേക്കു, അവർ ഉൾക്കിടനായ ഗർഭഭരണത്തോടു കൂടി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു 'റെൻ' നദിയുടെ കര

യിലെത്തി. കർമ്മ, അടി പിടിക്കുകയെല്ലാം അവൾ അതിനെ മുന്നോട്ടുപോവാൻ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. കർമ്മ അവളുമായി വെള്ളത്തിൽ ചാടി അവൾ കർമ്മയുടെ കടിഞ്ഞാൺ, ഇഷ്ടം പോലെ പോകുന്നതിനുവേണ്ടി അഴിച്ചിട്ടുകൊടുത്തു. ഇരുപതോ രണ്ടു! കർമ്മ ഇങ്ങിനെതെല്ലാ മോ അക്കാര്യം ചെയ്തു. ഒരു നിമിഷംപോലും അവിടെ നില്ക്കാതെ, അവർ വീണ്ടും ഒട്ടം തുടങ്ങി. പന്ത്രണ്ടുമണി മുട്ടുമ്പോൾ അവൾ ബ്രഹ്മസൂത്രപട്ടണത്തിന്റെ പടിവാതിലിൽ എത്തി.

ഉടനെ പട്ടണത്തിലുള്ള വരെല്ലാം ഇങ്ങിനെ അനുമതത്തു ഒരു സ്ത്രീ വരാനുള്ള കാരണമെന്തെന്നറിവാൻവേണ്ടി അവളുടെ ചുറ്റും വന്നു നിറഞ്ഞു. അവൾ അവരുടെ പട്ടണത്തിനു ആസന്നമായിരിക്കുന്ന ഭരവസ്ഥയെ അവരെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചു. അവർ ഉടനെതന്നെ യുദ്ധത്തിനു വേണ്ടുന്ന യെക്കങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു. പിറ്റേ ദിവസം സപിസ്സുകാർ ബ്രഹ്മസൂത്രപട്ടണത്തെ ആക്രമിക്കാനായി വന്നപ്പോൾ, ബ്രഹ്മസൂത്രകാര യുദ്ധത്തിനു നന്നല്ലായി. കണ്ടു. അവർ അത്യാവയ്യപ്പെട്ടു. അതൊരു മുന്നാവും ഇല്ലാതെവന്നു ആക്രമിക്കുന്നതായാൽ പട്ടണത്തെ നിഷ്പ്രയാസം കൈവശപ്പെടുത്താമെന്നായിരുന്നു സപിസ്സുകാർ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. അവർ ഭയാശങ്കയായി മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. ബ്രഹ്മസൂത്രപട്ടണം ഇങ്ങിനെ രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ബ്രഹ്മസൂത്ര നിവാസികൾ ഈ തിരുങ്ങൽത്തോടു കൂടിയതെല്ലാം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി, പട്ടണത്തി

ന്റെ പടിവാതിലിനേൽ ആ സ്ത്രീയുടേയും കുതിരയുടേയും രൂപം കൊത്തിച്ചു; ഏതാ മാതൃമല്ല, മാതി പന്ത്രണ്ടു മണി താകുമ്പോൾ ആ പട്ടണത്തിലുള്ള ചോരപാലകന്മാർക്കെല്ലാം ഇതും ആ സ്ത്രീരത്നത്തിന്റെ ചേരു അത്ഭുതത്തിൽ വിളിച്ചുപറയും ചെയ്തുവരുന്നു.

13. സ്വാഭാവികബുദ്ധി.

ഇക്കഴിഞ്ഞ യൂറോപ്യൻ യുദ്ധം നിമിത്തം പക്ഷി മൃഗാദികളുടെ അന്യാദൃശമായ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അനവധി കഥകൾ നമുക്ക് അറിവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. ദേവാദസമുഖങ്ങളിൽനിന്നു ശ്ലാക്കരുകൾ മനുഷ്യരെ ഏതൊരു സ്വഭാവമുള്ളവർ സ്വാധീനിക്കുന്നതാണെന്നു പ്രസ്തുതയുദ്ധം വിജയമുണ്ടാക്കിയതിനുശേഷമുണ്ടായ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ വിശേഷബുദ്ധിയെ പ്രയോഗിച്ചു, പലപല ആത്മവിശ്വാസങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചു, പലപ്പോഴും പ്രകൃതിനിന്മയങ്ങൾക്കു ലാഭനഷ്ടം വരുത്തി, അപകടത്തിൽ ചെന്നു പാടാറുണ്ടെന്നു, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചിട്ടുള്ള പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അവർ മൃഗവർഗ്ഗങ്ങളേക്കുറിച്ചു, നേരെ വിപരീതമായ അഭിപ്രായത്തെയാണ് പ്രയോജനം കൈക്കൊള്ളുന്നത്. അതിനുള്ള കാരണം, അവ പ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു തന്നെയാണ്.

ഇതു കേൾക്കും അവാസ്തവമല്ല; തിന്മഗീതാതികളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയേക്കുറിച്ചു്, പലരും പല കഥകളും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം; പലരും 1940 പല പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ആശയ രൂപകമായ ചെറുകഥകൾ കണ്ടിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷെ, അവയുടെ ബുദ്ധിഹീനതയേയോ, വിഡ്ഢിത്തത്തേയോ കുറിച്ചു്, ആരുമെന്ന പ്രസംഗിക്കാറില്ല. കണ്ടുകൂടാ പഴികളും കടത്തി അനേകം നാഴിക അകലെ കൊണ്ടു പോയിട്ടുള്ള പൂച്ച, നായ മുതലായവ അല്പഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടതായി തിരിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള കഥകൾ ഏതുമേയ്ക്ക് ഓർമ്മയുണ്ട്! എന്നാൽ “തിരിയുമ്മിടം ദേവലോകം” എന്ന മാതൃകയിൽ, അങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കാനാവാത്ത, ബാല്യം മുതൽക്കു ഉള്ള വാസ്തവവും ഉൾക്കൊണ്ടു്, അന്യഗേഹങ്ങളിൽ പോയി പൊതുവായതും, ആയ ഒരൊറ്റ സംഭവമെങ്കിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ ഇതുവരെയായിട്ടും വല്ലവരും മനസ്സു വെച്ചിട്ടുണ്ടോ? മൃഗസ്വഭാവത്തെ കൂലകഷമായി പരിശോധിക്കുന്നവർ, അനിതസാധാരണമായ ബുദ്ധിവിശേഷം ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ, അവയ്ക്കു ബുദ്ധിത്തൃപ്തയും ഉണ്ടെന്നു്, എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാം.

ഈ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ എടുക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു സഹജബുദ്ധിയും, ആലോചനാശക്തിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്റെ ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനമെങ്കിലും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള മാനസികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, ഇവ തമ്മിൽ, മുൻകാലങ്ങളിൽ വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ അഭിഗോഷത്തമിയല്ല

ന്നും, ചില അവസരങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ മേറ്റത്തിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചറിവാൻകൂടി പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു എന്നും സിദ്ധമാണിരിക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണംകൊണ്ട്, ഇവയുടെ വ്യത്യാസത്തെ വിശദമാക്കാം; വക്കംബ്വേണ്ടി (മുണ്ടവിട്ട മത്സ്യം പിടിക്കാൻ) പുഴക്കരയിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരുവൻ മത്സ്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ഹൈടെൻ ഒരു മാറ്റം കാണുന്നു. മൂണ്ടൽ കണ്ട ഉടനെ തയ്ക്കപ്പട്ട്, വെള്ളത്തിന്റെ അടിയിൽപോയി കിടന്ന മത്സ്യങ്ങളും, മുണ്ടവിട്ട കൊണ്ടിരുന്നിട്ടുകൂടി, അതിനെ അല്പംദൂരവും ഗതനിക്കാതെ, കറച്ചുസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പൊന്നി വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിശ്ചയമായും ഇതിനു തക്കതായ വല്ല സംഗതിയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. വെള്ളത്തിൽനിന്നു തല ചെറുക്കി, മേല്പോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ, തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റ് അതിനുള്ളതയോടുകൂടി കാർമ്മേയങ്ങളെ അടിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നതെന്നും, ഉടനേതന്നെ താൻ മഴയിൽ കടുങ്ങുമെന്നും അറന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ആലോചനാശക്തിയുടെ ഫലമായിട്ടാണത്രെ അറവൻ ഈ കാറ്റും ഗ്രഹിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, കാറ്റിന്റെ ഗതിയെപ്പറ്റിയോ, അകലെ ഇരിക്കുന്ന മേയങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയോ യാതൊന്നും നിശ്ചയിച്ചില്ലാതെ വെള്ളത്തിന്റെ അനുചാലത്തു കിടക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളും, വർഷാഗമനവിവരം നല്ലപോലെ അറിയും; പക്ഷേ അതു നഷ്ടബുദ്ധിയുടെ വൈഭവം കൊണ്ടു മാത്രമാണ്; ആലോചനാശക്തിയുടെ പ്രയോഗം കൊണ്ടല്ല.

വത്തിന്റെ (താവവിന്റെ) ഒരു കോഴിമുട്ടകളോടൊപ്പം വെട്ടി, അത് വിറ്റഴിഞ്ഞതിനശേഷം, കോഴി അവയെ നന്നായി പോറ്റി വളർത്തുന്നു. കോഴിയും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഒരു മിശ്ര നടക്കുമ്പോൾ, വെള്ളമുള്ള വല്ല പ്രദേശവും കണ്ടാൽ വത്തിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ കൂസൽകൂടാതെ അതിൽ ഇറങ്ങി നടക്കുകയും, കോഴി അവയ്ക്ക് വല്ല നാശകടവു നേടാൻ എന്തെങ്കിലും പരിഭ്രമിച്ച നിമിഷവും കണ്ടാൽ, വത്തിന്റെ കട്ടികൾ അൽക്കാണിച്ചപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ അമ്പയുടെ സ്വാഭാവികബുദ്ധിയുടെ പ്രാണനിമിത്തം മാത്രമല്ലയോ?

എന്നാൽ ചില സഭാഭരണങ്ങളിലുണ്ടി ആരോഹിച്ച സോഷൽസോൾ, തിന്മയ്ക്കിടയിൽ ആരോഹണാശങ്കയിലൂടെ ഉണ്ടാക്കുന്ന പാരമ്യബോധം, ഈ ഉപന്യാസം ഏഴ്തന്നെ ആളുടെ അറിവിൽപെട്ട ഒരു സംഗതിതന്നെ ഒന്നാമതായി പ്രസ്താവിക്കാം. “ആനയ്ക്ക് മണി കെട്ടേണ്ടത് ഏന്നാണ് പഴയൊഴിവാക്കിയും, ഒരു വിശുതിയായ ആനയുടെ കഴുത്തിൽ മണി കെട്ടേണ്ടിവരും. ഇങ്ങിനെ കമയ്ക്കൽ”, വല്ല തോട്ടങ്ങളിലും കടന്നു സമ്പ്രദായങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻ ഈ ആനയെക്കൊണ്ടുവന്നുപോകും, ആ വിവരം മണിനാൾ നശിയാൽ ഉടാസമന്മാർ അറിയാമല്ലോ എന്നു കരുതീട്ടുവരികുന്നു. ഈ കാര്യം ആനയും ഗ്രാമിയും; ഈ ചരിത്രയോഗത്തിന്റെ പലവണ്ണ ഇല്ലായ്മയെക്കുറിച്ചും, തന്റെ ആഗ്രഹപ്രതിനി വരുത്താൻവേണ്ടി. ആന മണിയുടെ ഉള്ളിൽ മറ്റി നിറച്ചുകൂടുന്നു! ഇതിന് ആരോഹണാശങ്കയിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന പാരമ്യമോ?

തിര്യക്കുകളുടെ നൃത്തിശക്തിയെ പ്രസ്താക്കപ്പെട്ടതു
 ന്ന ചിഹ്നം ധാരാളമുണ്ട്. കഴുകൻ പൊത്തിവിരിക്കുന്ന
 ചെറിയപക്ഷികളെ പിടിക്കാനുള്ള പ്രയത്നം നിമിത്തം,
 അവയെ മരത്തിന്മേൽനിന്നു പറ്റിപ്പിടിക്കാൻവേണ്ടി, നേരെ
 ഉയരത്തിൽ ചല്ല കൊണ്ടുപോയി, കീഴ്പ്പാട്ടിടുന്നതു കണ്ടിട്ടു
 ണ്ട്. മാർഗ്ഗമധ്യത്തിൽവെച്ചു കവിഞ്ചലപ്പക്ഷിയെ വണ്ടി
 യിൽ കയറാറുണ്ടെന്നും, ആ തരത്തിൽ അവയെ
 തട്ടിപ്പറ്റിക്കൊണ്ടെന്നും ഉള്ള വിവരത്തോടുകൂടി, യൂറോപ്പി
 ന്റെ പൂർവ്വഖണ്ഡത്തിനടുടെ രാട്ടുന്ന ഒരു തീവണ്ടിയുടെ പി
 ന്നാലെ പ്രാപ്തിയിനമാർ കൂട്ടാകൂടാതെ പോകാത്ത കഥ
 പലപ്പോഴും അറിയാം. കഴുകനും പ്രാപ്തിയിനം മേൽ കാ
 ണിച്ചപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ആരോപനയില്ലാത്ത
 യാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൂട. ആഗ്രിക്കായിലുള്ള ഒരു പ
 ല്ലി, 25 ഇടത്തുള്ള കായം സമീപിച്ചപ്പോൾ, ഒരു ഇടുക
 ൾ ഉണ്ടാക്കി. ഒന്നു ഇലാസ്തികിൽ 2,3 ഇടത്തും, മറ്റേതു
 ഞെട്ടുകളെ തെററിക്കിട്ടിരിക്കാറും ആയിരുന്നു. 25 ഇടാ
 ത്ത കൂട്ടിന്റെ അരികിലും ചെല്ലി കൂട്ടുകൾ പോയി അതി
 നെ സൂക്ഷിച്ചു സമരമിക്കുന്നതിലും നടിക്കുന്നതായി, അ
 യത്നമുള്ള ഒരു കായം കാണുകയുണ്ടായിപ്പോൽ. മണ്ഡ
 നസമനായ ഒരു മെരുക്കിയ കറുക്കൻ, കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ
 ചതിപ്പാൻവേണ്ടി, വണ്ടിയുടെ നീളം അനുവദിക്കുന്ന
 തുറ്റം, തന്റെ ദർശനത്തെ നീക്കിക്കൊണ്ടു വെച്ചു, ക
 ററിയുടെ അടുക്കൽ തിരിച്ചുവന്നുവെന്നു മട്ടിൽ കിടക്കുന്ന
 തായി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഈ 'ഇട'യുടെ അ
 ട്ടത്തത്താറും വരുന്നപക്ഷം, കറുക്കൻ അവയെ വേണ്ട

[illegible]

പ്രൊഫസർ ലോർഡ് മോർട്ടൻ (Professor Lord Morton, 'സ്വാഭാവികബുദ്ധി'യെ, നവകിയിയുള്ള പൗരസ്വർണ്ണ സമ്പ്രദായത്തിനൊത്തതായിട്ടും, 'ആവേശം'യെക്കുറിച്ചും, 'ഭാവം' അപരിമിതമായും, അനാധാർഷ്ട്യമായും, ആനന്ദമായും ഉള്ള പരിസ്ഥിതിയിലെന്നു ചെട്ടാൻകുടി അനുഭവത്തിൽപ്പെട്ട സംഗതികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കാർഷ്വകാണനരംഭിതം ആരംഭിച്ചു വേണ്ടവിയം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യമായിട്ടും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു നവീനപരിസ്ഥിതിനനുപമമായവിയം പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ സഹജബുദ്ധി പര്യാപ്തമാവുന്നില്ല. അ. മജബുദ്ധിക്ക് ഉള്ള സ്വീകാര്യമായ പരിസ്ഥിതിയോടുള്ള സഹജബുദ്ധിയെ സ

ആയിച്ചുപ്രകാശമാകുന്നു". ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്ന് ആർഡ്-
 നെൻറനീലോയ്ക്ക് ഇറക്കുമതി ചെയ്തിട്ടുള്ള കണ്ടുകാണികൾ,
 അവിടെ വളരുന്ന വിഷമരച്ചടികൾ ഭക്ഷിക്കുമ്പോൾ, സ
 ഹജബലിയിലെ വിപരീതമായി ഇവയ്ക്കിടക്കുന്നു എന്ന് ഒരു
 ക്ഷ പരവാൻ പറയുകയുണ്ട്. കോറോറോനിയിൽ കഴിയു
 ണ്ട കഥ ഇതിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമാകുന്നു. വളരെ ഔറാണ്ട
 കൂട്ടായിട്ട് അവിടെത്തന്നെ ജനിച്ചുവളർന്നവരായ കട്ടനകൾ
 കോറോറോ, അവരുടെ "ഗീവിന്" ഉപഭോഗം ചെയ്യുന്നതും
 ചെയ്യാത്തതും ഭയ്യയ്ക്കുമെടികളെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴികയി
 ല്ലത്രേ!

സഹജബലിയിലെ പരിചാരക എഴുന്നള്ളുന്ന മറ്റൊ
 യി, അതാവിന്, കോറോറോയിൽ, ജന്തുക്കൾക്ക് അന
 വധി അബലതയ്ക്കും പാറുന്നുണ്ട്. അതു പഴയ, എടുത്തു
 പറയാനില്ല. നാമുടൻ ശിശുക്കൾക്കു, പഞ്ചസാരയുടേ
 നുപയോഗത്തിൽ കാരണം സർവ്വപദാർത്ഥങ്ങളുടെ തെറ്റി
 ലായിച്ചു വായിക്കുന്നതും, കോഴിക്കുഞ്ഞുക്കൾ, ഉപഭോഗകാരി
 യായ കമ്പിളിപ്പൂവുവേയും, അല്ലാത്തവയേയും, കടന്നുവരി
 ക്കു തിരിച്ചറിയാൻ ശീലിക്കും. പക്ഷേ, ഇതു മേർദ്യൻ അ
 ഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോഴേക്കും, കണ്ടിട്ടുള്ള നഴ്സുക്കൾ നിമിത്തമായി
 ിക്കും. എന്നാൽ ഇവതന്നെ, തലയ്ക്കുചീതെ വല്ല പ്രാദേശ
 പരസ്പരപോരെയായി, സതിനെൻറ നീണ്ട കണ്ടിട്ട്, പണ്ട്
 വരുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചു ദേവപ്പെടുകയും ചെയ്തും.

വളർച്ച എത്താത്ത ചെറിയ ജന്തുക്കൾ ഇങ്ങനെയൊരു പാ
 ക്കാ പറ്റങ്ങളും കാണിക്കും. വളരെ അകലെ കിടക്കുന്ന മി
 ല കോളാജിയങ്ങളിൽ, കവലാൻ, കടലുതിര മുതലായവ

ന്ന രണ്ടു നായർ, ചെട്ടെൻ അതിർന്നിന്ന പീങ്ങിരിഞ്ഞു, കുറച്ചു സമയം തന്റെ യജമാനന്റെ നാലുപാദും ഓടിയതായും, പിന്നെ ഏങ്ങോളോ ഓടിപ്പോയതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്വസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ, ആ രാത്രി, ഈ നായർ, അതിന്റെ വീട്ടിൽ മടങ്ങിച്ചെന്നതായും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭയപ്പെട്ട കടന്നുവന്ന മറ്റൊരു കണ്ടിയത്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഈ നായർ ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിഭയം കാണിച്ചത്. ചെട്ടെനങ്ങോളുന്ന പരിഭയം നിമിത്തം സമരഭംഗത്തിൽ ഉറച്ചവനാകാം വയസ്സു സഹനികളും കൈകൾക്കും മൂലം വന്നതല്ല. ഉമാകാശമായി ചെട്ടെൻ കൈട്ടിപ്പോകുന്നതുമിടത്തും, കോവാട്ടുകൾ, വളരെ ഉയരമുള്ള കുന്നുകളിൽ നിന്നു, തന്നെക്കു കാര്യമായ നാശമോ ആവശ്യമായ വയമോ, ചെട്ടെന്റേ മുമ്പട്ടിത്തെയും മാക്കുന്നുണ്ട്. നിശ്ശബ്ദമായിരിക്കുന്ന അപരയങ്ങളിൽ കൂടി കൃസലില്ലാത്ത നീങ്ങിത്തീങ്ങുന്നതുള്ള ഒരു വിശേഷതപ്പെട്ട നായാട്ടനായയെ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ തൃക്കിക്കാൻ തിരമാലയുടെ ഉൾക്കൊണ്ട് എടുത്തും അപരന കടലിൽ ഒന്നാം പ്ലാവയ്ക്കും കൊണ്ടിപ്പോൾ, ആ നായ പരിഭയിച്ചു കയ്യെങ്ങാൻ കയ്യെടുത്താസവും, ഭേവിൽ വല്ലാതെ തളർന്നതായി കണ്ടപ്പോൾ അതിനെ കണ്ടിട്ടുള്ള മറ്റും സമസ്തമായി വെട്ടിപ്പിച്ചു കാണാനാണ്. കടന്നു, ഈ മാനിവി ഉടാക്കുന്നതൊരു തള്ളിപ്പൊയ്ക്കാണ് വേണ്ടത്.

14. ശീലത്തിന്റെ ബലം.

“ശീലം പ്രധാനം നമുക്കു പ്രധാനം”

എന്ന ആപ്തവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ചെറുപ്പക്കാലങ്ങളിൽത്തന്നെ ഗ്രാമീണപ്രദേശങ്ങളിൽ, ചെറുപ്പക്കാലങ്ങളിൽത്തന്നെ എന്നു പറയുന്നത്,

“ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം

മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്”

എന്ന ആപ്തവാക്യത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാകുന്നു. ബാല്യശ്രേണികളെന്ന സർവ്വപ്രായങ്ങൾ കട്ടികളിൽ വേരൂന്നി ഉപരിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്, ചിന്തിച്ച് അതിനെ ചെറുപ്പക്കാലത്തു പ്രയോജനമായിരിക്കും. ഇംഗ്ലീഷിൽ “To rip in the bud” എന്നർത്ഥം ഉണ്ട്. ഒരു ചെടി മുളച്ചു വരുമ്പോൾ നമുക്ക് അതിനെ എടുപ്പത്തിൽ നൽകി നശിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ അതു വളർന്ന് ഒരു വൃക്ഷമായാൽ, അതിനെ ചെറുപ്പക്കാലം സാധിക്കുന്നതല്ല; എന്നാലുമല്ല, പിന്നെ അതിനെ ഉപയോഗം ചെയ്യണമെങ്കിൽ കഠിനശ്രമം ആവുമെന്നും മറ്റുമുള്ള ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വേണ്ടിവരും. ഇതുപോലെത്തന്നെയാണ് ഉണ്ണുപോവത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും. ചെറുപ്പത്തിൽ വല്ല ഉണ്ണുപോവവും ശീലിച്ചുപോയാൽ അത്, കട്ടികൾ മുതിർന്നാലും അവയെ വിട്ടുപിരിയുന്നതല്ല. നേരെ മറിച്ച് അത്, അവയെ അധികത്തിലേക്കും നയിക്കും. അവയെക്കുറിച്ചു അനുസ്മരിക്കേണ്ടതാണ്.

സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിന്, ചെറുപ്പകാലത്തിൽ ഇത്രയും പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാത്ത കാരണമെന്താണെന്നു ഇനി നാം ആലോചിച്ചുനോക്കുക. കാരോ സംഗതികളും മനസ്സിൽ നല്ലവണ്ണം പതിയുന്നതു ചെറുപ്പകാലത്താണ്. അപ്പോൾ നാം ഏതെല്ലാം കഷ്ടം കേട്ടും ഗ്രാമീണന്മാരോ, അനുകൂലാക്ഷയം മനസ്സിൽ നല്ലവണ്ണം പതിയുകയും അവയ്ക്കു കാരണമെന്തെങ്കിൽ ഭാർവ്യം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. “ഭക്തിയും കൂടുവ പരമത്ത്; സത്യമേ പരമാവു” എന്നു ഇരുപതാം കൃതികളെ ഏതും സംസ്ഥായ വിധത്തിൽ പഠനവും ധരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളു, അവയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരും സഹോദരിസഹോദരന്മാരും വീട്ടിൽനിന്നു കൂടുവപറയുന്നതു അവർ കേട്ടുവരുന്നുപക്ഷേ, അവരും അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണ്. അനുകരണശീലവും കൃതികളിൽ സഹജ മാർഗ്ഗമുള്ളതാണെന്നുള്ള സംഗതിയും വിസ്തരിക്കത്തക്കതല്ല. ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, കൃതികളെ സർവ്വസ്വഭാവീകളാക്കിത്തീർന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരും അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഭാവോദികളാണെന്നു സിദ്ധമാകുന്നു.

കൃതികൾ അധികം സമയവും അവയുടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ തന്നെയാണു കഴിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് കൃതികളെ നന്നാക്കുവാനുള്ള അധികം ഭാരം വീട്ടിലുള്ളവർക്കുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇതിന്നുപുറമെ ഒരു അപ്രാപകന്റെ കീഴിൽ അധികം കൃതികളുണ്ടായിരിക്കുന്നതു കൊണ്ട് കാരോ കൃതികളുടേയും സ്വഭാവത്തിന്നു വേണ്ടവിധം ഉപവർത്തിക്കാൻ അദ്ധ്യാപകന്മാർ സാധിച്ചു എന്നും വരുന്നുണ്ടല്ല. എന്തായാലും ഒരു കാര്യം നിസ്സംശയമാണെന്നും.

മാതാപിതാക്കൾമാരും തുടങ്ങിയവരും കട്ടികളുടെതോറും പെരുമാറ്റത്തിൽ ഭാഗ്യം കിട്ടാത്തതായിരിക്കണം. അവരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ വല്ല ന്യൂനതയും ഉള്ള പക്ഷം, കട്ടികൾ അത് അനുകരിക്കേണ്ടതല്ല സംഗതി ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ, “ഇവർക്കും നിങ്ങളുടേതും ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ, കട്ടികൾ, നമുക്കു മുറ്റം ഒഴിക്കും” എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ല് ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചാണ് വിശദമാക്കുന്നത്.

പോകുന്നവരുടെ വശത്തുള്ള നമുക്കു സൽസ്വഭാവവികൾ, സ്വഭാവവികൾ, എന്നിങ്ങിനെ കണ്ടെത്താൻ വിചിരിക്കാം. സൽസ്വഭാവവികൾ നാം വെറുമാനിക്കുകയും കൊണ്ടുകൂടിയും ചെയ്യുന്നു; സ്വഭാവവികൾ നാം വെറുമാനിക്കുകയും നിവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉന്നതകുലത്തിൽ ജനിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം കൈപ്പത്ത് പോകുന്നവർ എന്തു വരുമ്പോൾ, സർവ്വതലത്തിലുള്ള ഒരു അനന്തരമാണു. കൃഷ്ണമോരട്ടെ, കോമീ തന്റെ പട്ടണിയിലുള്ള ഒരു കെട്ടിടം.

ശീശിത്തലിൽ അർദ്ധം അതികൂറു പഴക്കത്തെ വെറുമാണിപ്പിക്കണം. കൈ കാൽ നാം എന്തു അധികം പ്രാവശ്യം ചെയ്യുന്നുവോ, അതിനനുസരിച്ചു നമുക്ക് അതിൽ അനുകൂലതയും ഉണ്ടാകാതീടുന്നു. ചീത്ത തടാപതികളെ സംബന്ധിച്ചാണ് ഇത് അധികവും വെറുമാണിപ്പിക്കുന്നത്. പൊടി, ബീടി, സിഗററ്റ്, മദ്യം മുതലായവ ശീശിത്തലിൽ അധികം തുണയും ചെയ്യുന്നില്ല; പ്രത്യേക പാത്രം ഉണ്ടാകണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ സംഗതി അറിയാത്തവർ പലരും, എന്തിനും ഒരു പ്രാപ്തം ശീലിച്ചുപിടിക്കുക, ഇത്തരം ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുന്ന പട്ടണമാണ് കാറ്റി,

വായ, എന്തിനാലാണിത്? ശരിക്കും നല്ലതാണ്. അത്
 ചെയ്യുന്നതാണ് ഭിക്ഷാപക്ഷം അഭിമാനപ്പെടുന്നത്. എ
 ന്നാൽ ഇവയെ വിട്ടു കീഴിടുക എന്നത് ഇന്നത്തെ യുവാക്ക
 ന്നോട് ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. അവർ 'ആരാണ്' എ
 ന്നാൽ മിക്കവാറും ചോദിക്കുന്നത്, അവരുടെ ഇന്നത്തെ
 പക്ഷത്തെ വിവിധതയെ ചോദിക്കുക; അവരെ മറുപടിയിടുക
 മാത്രമാണ്. അവർ വിട്ടുപോയ ഒരു പീഡിതനെ അടുത്ത്
 ഒരു പതു പതിവായി ചോദിക്കാമെന്നാണ്. അവർ
 പൊതിയുന്ന ഇവ അതിനെ നീക്കം തിന്നാൻ കിട്ടുന്നതായി
 യെന്നു തിരികെ ചോദിക്കും. അവർക്കിടയിൽ നാലിടത്തു
 പക്ഷം അവിടെ അതിന്റെ ആകാശത്തിന് അനുയോജി
 ത്വമുള്ള ചെറുതെളി നൽകിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റൊരു ശി
 ക്ഷ നീക്കം അതിനെ അതു കിട്ടിയപ്പോൾ മറുപടി: എ
 ന്നാലാണിത്? പീഡിത തുടങ്ങിയ മറുപടിയിൽ, ചെറു അ
 വിടെ ചെറു പീഡിതമാണ്. ഇതിനാൽ എന്ന് അറിയാൻ
 മാത്രം അന്വേഷണമുണ്ടാകുക കഴിയാതെ ചോദിക്കും.
 അവർ തിന്ന ശീലിച്ചിട്ടുള്ള ചെറുതെളി അതു കൃത്യം
 ചെറുതെളി കിട്ടുന്നതാണ് ഒരു വിധം അറിയാൻ ഉണ്ടാ
 കുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ ചെറു, മീൻ, നീർ
 നീർ, മറ്റും മറ്റൊരു ശീലിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റ്, ഇതുപോ
 കിട്ടുന്നതാണ്, അതൊന്നിലും ഇതിനെക്കാൾ സാധിക്ക
 കയില്ല; ഒരു ചെറു ചെറുതെളി അവർ 'ചെറു' ഉണ്ടായി
 ിരിക്കുക. ഇതിനെ ചെറുതെളിയാക്കുന്നത് കൂടിപോലും
 മറുപടി: എന്തിനാണ് ഒരു മറ്റൊരു ശീലിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റ്, അ
 കിട്ടുന്നതാണ് അങ്ങനെയുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് മറ്റൊരു

കുന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ട ആകെറി നിർത്തി സ്വയംതൃപ്തതോടെ കൂടി കടലിനോരമ്പനം ചെയ്യാൻ എല്ലാവരും യത്നിക്കേണ്ടതാണ്.

മെരുപ്പുകാവത്ത്, ഇരുനാഥന്മാർ കൂട്ടിക്കൽക്ക് പാറയ്ക്കുകൊടുക്കുന്നത് അവർ ഭക്തിപരസ്സരം വിശ്വസിക്കും. അവിടെനായ ഒരു ഇരുനാഥൻ, ഇ.യ്യണ്ടിപ്പു മറ്റൊരു 'കുന്ന്' അടിക്കുന്നത് പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നത് കർഷകന്മാരാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. കൂട്ടിക്കൽത്തു താക്കൊന്നും നിശ്ചയമില്ലാത്തതിനാൽ, അവർ അതു വിശ്വസിച്ചു. മുതിർന്നതിനുശേഷം, 'ഇതു വെറും നേരായോർക്കു പറഞ്ഞതാണ്'; ചാത്തുവമല്ല; 'ഏതാ മനസ്സിലാക്കിട്ടുകൂടി, ഇരുനാഥൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുള്ളത്' അവിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായിത്തീരുന്നു എന്നു ഏതോർക്കുതന്നെ കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സ്വഭാവബലമുള്ള ഇരുനാഥന്മാർക്ക് കൂട്ടിക്കൽക്കു മനസ്സിലെ വാളിലുള്ള നേർവഴിയിൽ കൂടി നടത്താൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഭാവിപരാനന്മാരാകേണ്ടുന്ന കൂട്ടിക്കൽക്കു സ്വഭാവരൂപികരണവിഷയത്തിൽ അല്ലാപകന്മാരുടെ ശുദ്ധ യഥാസ്വഭാവപതിയുമാറുകയേ.

15 ബീർബലിൻ .

ബീർബലിൻ എന്നപേർ കേട്ടിട്ടുള്ള വർത്തമാനം നന്നെ വ്യത്യസ്തം. പക്ഷേ, ബീർബലിയായ ഇദ്ദേഹത്തെ വായനക്കാർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ പ്രയാസമില്ല. ഇതിനുള്ള കാരണം ഇദ്ദേഹത്തിനു ആർക്കും മനോഹരമായി

ഉടനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരവൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. കാലാവി-
കൻറെ ഉദ്യേശ്യമൊന്നും അറിയാതെ, പാവമായ അവൻ പീ-
ടികയിറവക്കു ബലപ്പെട്ടു കാടി. പീടികയിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മ-
ണൻ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വേഷക്കാരൻതന്നെ വന്ന്
ഇത്ര അധികംതൂറ് വാങ്ങുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ, ബ്രാഹ്മണൻ
വിവ സ്വരതരങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അതിനും കരെ അധികംതൂ-
ണ്ണവരായി ഭരിച്ചുകൊള്ളുവാൻ ബ്രാഹ്മണൻ അവ-
നോടു പറഞ്ഞു. അവൻ ആദ്യം സാമൂഹ്യത്തിന്റെ
വാക്കു കേൾക്കുകയില്ല. എങ്കിലും അവനെ അടുത്തു, നി-
ർബ്ബന്ധിച്ച് അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴി-
ഞ്ഞല്ലോ.

വേഷക്കാരൻ രാജകുറ്റനഗ്രകരം നൽകി അവിടെ എ-
ത്തിട്ടു. നോക്കൂവത്രെ അധികം തേളാലുണ്ടാകുന്ന സ്ഥി-
തി ഇവൻ ധരിക്കട്ടേ എന്ന് വിചാരിച്ചു അത് മുൻ നാം ക-
ഴിക്കാൻ കാലാവസ്ഥ അവനോടു പറഞ്ഞു. അവൻ അതുപ്ര-
കാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേദിവസം ആരും അവിടെ
ണ്ടാരുപോലും എന്താണ് എന്താണ് ചോദിച്ചു. വി-
വേഷനും അധികം സേവിച്ചു പലരും അറിയുന്നതാണ് അ-
വൻ തീരുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാലാവസ്ഥ ഇത്രയും അടുത്തു
പ്പെട്ടു അവർ വേറെയൊരു കഴിച്ചിരുന്നുവെന്നു എന്താണു
മറ്റു. അപ്പോൾ അവൻ തന്നെ സംഭവമെന്തെന്നു വിവരി-
ച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണനെ കല്പനയിൽക്കൂടി കണ്ടുപിടി-
ച്ച കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരേണ്ടതാണ് ഉത്തരവും ഉണ്ടായി.

ബ്രാഹ്മണനെ ആളുകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കിയിട്ടു. കാലാവ-
സ്ഥിതിയിൽ ഹാജരാക്കി. കാലാവസ്ഥ അവർക്കെല്ലാം

മരിച്ചു സത്യഭായത്തേപ്പറ്റി ചോദിച്ചു. ആ വേലക്കാരൻ തന്നെ മൃതിയോടുകൂടിയെന്നു ഇതു അധികം നൂറു വാങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അതിൽ സംശയമുണ്ടായെന്നും, രാജാവ് മറ്റേതെങ്കിലും ഉടനെ ഉണ്ടായ ക്ലേശപ്രകാരമാണ് അങ്ങിനെ പ്രവർത്തിമറന്നതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ സംശയമൊക്കെ അവസാനിച്ചുവെന്നും അവന്റെതന്നെ ഒരു തോന്നി മീയത് ഉപദേശിച്ചു എന്നും കണ്ടു അവൻ രാജാവിനെ തന്റെയൊക്കെ ഉണർത്തിച്ചു പുണ്യസ്തോകനായ അഷ്ടബർ സത്യസുനാഥി, ബ്രഹ്മജ്ഞാന ഒരു മന്ത്രിസ്ഥാനം നൽകി.

ഇങ്ങിനെ കരകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആഷ്ടബർ ശ്രേയസ്തിക്കു ബീർബലിന്റെതന്നെ അല്ലെങ്കിൽ വെള്ളക്കേട്, ഞാലാനിയോഗി, തെറ്റാലത്തെ കൊപാനിമിത്തം, അദ്ദേഹത്തെ തപസ്സാശനഗതിയിൽ നിന്ന ജ്ഞാനാക്കി. തുടക്കത്തന്നെ രാജാവു പരയാക്കുകയും ബീർബലിനേ തിരിച്ചുകിട്ടാനുള്ളവഴി ഏതെന്നു ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ആഷ്ടബർ കൊണ്ടു ബലധാരണയിൽനിന്നും കൊണ്ടു രാജാവിനെ വധത്തി, അവരുടെ വശം കൊണ്ടു പത്തുവിനെ ചോരനാൽ കൊടുത്തു കൊറ്റിച്ചു. അവന്റെ മിന്നപ്പതി എല്ലാവരും കൊടുത്തുവരുന്ന ദൈവത്തിനെയും അവരെ ധരിപ്പിച്ചു. ഒരു മാനം കഴിയുമ്പോൾ എല്ലാവരും അവരെക്കൊടുക്കുന്നതു പറ്റാത്തതിനാലും കൊണ്ടുവരുന്നതെന്നും അപ്പോൾ അവർ അല്ലെങ്കിലും തടിക്കുകയും മെറിയുകയും ചെയ്തപ്പോൾ കൊണ്ടുവരുന്നതും കറ്റിച്ചു. അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചെന്നു ധർമ്മ മഹേശ്വരൻ മിക്കത്തുവരുന്നതിനെയും

ကုမ္ပဏီအသစ်များ, လူမှုကွန်ပျူတာများ, အိမ်ထောင်ရေး အစီအစဉ်များ, မူဝါဒများကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန်,

[illegible]

നേതൃത്വം ചില യന്ത്രങ്ങളുടെ സാമാന്യതയോടുകൂടി, അതേ കാലത്ത് നാഴികകളിലേ നടക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങളും സംഗീതവുമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ വെച്ചു തന്നെ കാലാവസ്ഥയ്ക്കും കേട്ട് ആനന്ദിക്കാം; ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിൽ പോകാതെത്തന്നെ അവിടെ നടക്കുന്ന മതപ്രസംഗം ഈ യന്ത്രം വഴിയായി സ്വന്തം വീട്ടിൽ ഇരുന്ന് കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കാം. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഭവനങ്ങളെയും പട്ടണങ്ങളെയും, തെരുവുമതലാക്കിത്തീർന്നത് വിദ്യാലയങ്ങളിലാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വിദ്യാലയങ്ങളിലൂടെ പ്രയോഗംകൊണ്ട് അവിടങ്ങളിൽ കാണാവുന്ന ആവേശങ്ങൾ സീമാതീതമാണ്.

പരമസ്തോത്രാലയങ്ങളുടെ സ്ഥിതിനോക്കുക. അവയ്ക്കു ജീവിതത്തിലുള്ള വലിയ മാറ്റങ്ങളിൽ കലശലായ ആഗ്രഹമാണ് ഇല്ല. പാശ്ചാത്യാശയങ്ങളും പരിഷ്കാരങ്ങളും പ്രവേശിക്കാത്ത പരമസ്തോത്രാലയങ്ങളിൽ. അവയുടെ പ്രാചീനമാതൃകകൾക്കും നമ്പ്രാശയങ്ങൾക്കും യാതൊരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചതായി കാണുകയില്ല. ഒരായിരം കൊല്ലം മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നവർക്ക് ചില പരമസ്തോത്രാലയങ്ങളേ, വിശേഷിച്ച് അവിടേയുള്ള നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളേ, ഇന്ന് നന്ദിപ്പാൽ സാധിക്കുന്നപക്ഷം താല്പര്യത്തോടെ ജീവിക്കുകയായിട്ടുണ്ടെന്നു വ്യക്തമായ വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും ഉള്ളതായി അവർക്കു തോന്നുന്നതല്ല. നമ്മുടെ നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും ഉദ്ഭവിക്കുന്നതും കൃഷിചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനും വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയിലെ ചില ഭാഗങ്ങളിലേക്കു ഇടയിലുള്ള സ്ത്രീകൾ കിണറ്റിൽനിന്ന് പാത്രത്തിൽ വെള്ളം എടുത്ത് അരിമരണാലോചനയും അനുയോ

സേനയും അറയിൽവെച്ച്, രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് എങ്ങിനെ കൊണ്ടുപോയിരുന്നുവോ അങ്ങനെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ഇങ്ങിനെ തുടരും സംഗതികളേയും പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ പൗരസ്ത്യരുടെ ആക്രമിയിലും പ്രകൃതിയിലും ആഹാരവിഹാരാദികളിലും പരയത്തക്ക മാറ്റങ്ങൾ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ തരമില്ല.

പാശ്ചാത്യരുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണുന്ന 'നീക്കം നിരക്കം' 'ഉത്സാഹം' ബലോല്പാദനം പൗരസ്ത്യരിൽ അത്ര അധികം ഇല്ലെന്നുള്ളതു് സ്മരണീയമാണ്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നവർ എപ്പോഴും ഓരോ ജോലിയിൽ ഏല്പിട്ടുകൊണ്ടു ഇരിക്കും. അവർ ഓരോദിവസവും ഏതു അധികം പ്രവൃത്തിചെയ്തു നീക്കാൻ സാധിക്കുമോ അത്രയും ചെയ്യുവാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നു. പ്രവൃത്തി എടുക്കാത്ത സമയം അവർ വിനോദത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നു. ആലോചിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം അവർക്കില്ല; അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു സമയത്തെ ദുർവ്വൃതം ചെയ്യുകയാണെന്നു അവർ കരുതുന്നു. പൗരസ്ത്യർ പ്രായേണ വലിയ ഭ്രമഗതികയാണു ഇല്ല; സമയത്തിന്റെ വിലയും സമയക്രമത്തെയുടേ ആവശ്യകതയും അവർ നല്ലപോലെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പാശ്ചാത്യലോകത്തിന്റെ ആദർശം പ്രവൃത്തിയും ഔദ്യമികപുരോഗതിയും ആണ്; പൗരസ്ത്യലോകത്തിന്റെ ദാഹാരത്വം ഗാഢാലോചനയിലും ഗംഭീരചിന്തയിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഒരു കൂട്ടരുടെ പണ്ഡിത ശക്തിയെ

നോ മറ്റേവരുടേതു തെറ്റൊന്നോ പറയാൻ തരമില്ല. മനുഷ്യമുദായത്തിലേ വിഭിന്നജാതിക്കാർ വിവിധഗുണങ്ങളും ഉണ്ട്. കാരോരുത്തരും അവരുവരുടേ അഭിപ്രായങ്ങളും അനുസരിച്ചു ലോകത്തിന്റേ ഉൽഗതിക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നു. പുരാതനഗ്രീക്കുകാർ യഥാർത്ഥമായ സത്യവും ഇണതാമണൻ ലോകമേ പരിപ്ലിക്കുകയും അതിനുള്ള പല അത്യാദൃശമായ മാതൃകകളേ ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളിലും യന്ത്രനിർമ്മാണകാര്യങ്ങളിലും പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാർ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നു. അപൂർവ്വ സുഖസൗകര്യാദികൾ ഇവരുടേ അഭ്യൂതിയിൽ നില്ക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അധ്വാനമധിയ്ക്കുന്ന പാശ്ചാത്യർ പൗരസ്ത്യപ്രദേശത്തുനിന്നു ശ്രമം പ്രാപിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റേ നാനാഭാഗങ്ങളിലും കൗതുകപരമായ ഇളക്കമറിക്കുവാൻ പത്യാപ്തമാകു ശക്തിയോടുകൂടിയ മതങ്ങളുടേ നിദാനം പൗരസ്ത്യപ്രദേശ ഗഹനങ്ങളായ ആത്മീയചിന്തകൾ തന്നെയാണു്. മോസസ്സ്, ബുദ്ധഭഗവാൻ, മുഹമ്മദുനബി മുതലായ പലപല ലോകജനങ്ങളുമാണ് പൗരസ്ത്യപ്രദേശത്തിന്റേ അനുഗാമമായ യശസ്സോടുകൂടിയായി എന്തോ പരിവർത്തിപ്പെട്ടിരിക്കും. ക്രിസ്തുദൈവവന്റേ മതോപദേശങ്ങളും മുന്നോട്ടായി നൽകിട്ടുള്ളതു പൗരസ്ത്യപ്രദേശക്കാർക്കുണ്ടെന്നു സംഗതിയും വിസ്തരിക്കത്തക്കതല്ല. ആത്മീയവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അഗാധചിന്തകളുടേ നിദാനം പൗരസ്ത്യപ്രദേശത്തുനിന്നുയാണു്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തോടും നാഗരീകത്വത്തോടും എത്രയും അധികം പ്രാവശ്യം വിവചിച്ചിട്ടുതാണു് പൗര

സ്വപ്നങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയ ചിന്തകൾ എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. നാം കിണറിൽ നിന്ന ഒരു പാത്രംകൊണ്ടു വെള്ളം മുക്കിയെടുത്താലും വേണ്ടതില്ല, “കഴലി”ൽ കൂട്ടി വെള്ളമെടുത്താലും വേണ്ടതില്ല, പക്ഷേ നാം, ഇഹലോക ജീവിതത്തിനുശേഷം ഒരു ധർമ്മരാജ്യത്തിലുള്ള പോരകളെ തുടങ്ങുന്നു, ഗൃഹിക്കാതിരുന്നാൽ, അതു ഒരു വലിയ കഷ്ടതയെന്നാണ്.

ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ, പാശ്ചാത്യരുടെയും, പൗരസ്ത്യരുടെയും ആദർശങ്ങൾക്കു വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിവരും. പക്ഷേ ആരുടെ മാർഗ്ഗമാണ് ശ്രേഷ്ഠതരം എന്നു പറയുവാൻ കറുപ്പു പ്രകാശമുണ്ട്.

‘പൗരസ്ത്യലോകം’ എന്ന നാമധേയത്തിന്നു തന്നെ എന്തോ ഒരു ആകർഷണീയത ഉണ്ടെന്നു പാശ്ചാത്യർക്കുതോന്നുന്നു. പൗരസ്ത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ വിവിധവർണ്ണങ്ങളോടു കൂടിയ പുസ്തകങ്ങളെയും ഫലങ്ങളേയും, ചെടികളേയും വൃക്ഷലതാദികളേയും മറ്റും കാണുമ്പോൾ ഒരു മായലോകത്തിലോ സ്വപ്നാവിയിലോ പ്രവേശിച്ചതുപോലെ അവർക്കുതോന്നുന്നു. എന്നാൽ പൗരസ്ത്യലോകം ആനന്ദനിരാനമായ ഒരു തക്കിലോകമല്ല; സൂക്ഷ്മമായി നോക്കുന്നതായാൽ അവിടെ യുള്ളവർക്കു പല പല ശ്ലേഷങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു കാണാം.

പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ നുകടാബദ്ധമായ കാഴ്ചകളേ മനുഷ്യദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നു കഴിയുന്നതു മറിച്ചു വെക്കുന്നു; സുഖത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടി ജീവിതം നയിക്കാ

ൽ ശക്തിയുള്ള പാശ്ചാത്യർ ലോകത്തിലെ കഷ്ടാഭിഷ്ടങ്ങളും ശ്ലേശങ്ങളും അറിയുന്നില്ല. പൗരസ്ത്യപ്രലോകം അത്രയി മറീതിരിയ്ക്കു നടന്നുപോകുന്നു. പ്രകൃതിനിരമങ്ങളാകെ പ്രവർത്തനത്തെ അവിടേ ആരും തടയുന്നില്ല. പൗരസ്ത്യ പ്രഗമരങ്ങളിലെ ദമനീയമാർ കാഴ്ചകൾ ഈ സംഗതിയെ നമ്മെ അറസ്തു വിപ്പിക്കുന്നു. അവിടേയുള്ള പട്ടണങ്ങളിൽ അനവധി യാഥകർമ്മാര്യവും അന്ധാരാര്യവും കടന്നുതരെയും “കീറിപ്പറിച്ചുവെക്കുന്ന” അല്ലാത്ത കൂടി വെയിലും മഴയും കൊണ്ടു വിളമ്പിയു നടക്കുന്നതുകാണാം. പട്ടണങ്ങളിലുള്ള നിർമ്മാണകളിൽ കൂടി കഷ്ടദാഹികളും നിരങ്കുശന്മാരായി നടക്കുന്നത് അസാധാരണമല്ല. നാട്ടുപുറങ്ങളിലേ വയലുകളിൽ കൂടി നടക്കുന്നതായാൽ ഒരു വേള ഒരു കാള ചത്തുകിടക്കുന്നതും ബുദ്ധിമുട്ടായൊട്ടു കൂടിയ അനവധി കഴ്ചകൾ അടുത്തു പോയ്ക്കാണിരിക്കുന്നതും കാണാം.

പൗരസ്ത്യ നിവാസികൾക്ക് ശ്ലേഷവും സങ്കടവും നിത്യപരിചയമാണ്; അവർക്ക് അധികം ക്ഷമയും സഹിഷ്ണുതയും ഉണ്ട്; മരണമയവും അതികഠിനമായിട്ടില്ല. ജീവിതശ്ലേഷങ്ങളെ ക്ഷമയോടുകൂടി അവർ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പലസംഗികളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. പാശ്ചാത്യരുടെ സംഗീതം സന്തോഷത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന മിതിയിലുള്ളതാണ്; പൗരസ്ത്യരുടെ സംഗീതം മനോഹരമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും അതിൽ അല്പം ദുഃഖരസം ഉള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നുണ്ട്. ഒരോ ഗീതത്തിന്റേയും പല്ലവി പറപ്പെടുവിക്കുന്ന രസം അനുകമ്പയെ വളരായിട്ടുള്ളതാണ്.

പരമസ്വപ്നമേ വിശ്വാസം ജീവിതം ക്ലേശഭ്രമിഷ്ടമാ
 യിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നാണെന്നിലും അവർക്ക് ഐഹികസുഖ
 ങ്ങളെയും സന്തോഷങ്ങളെയും യഥാവിധി ആസ്വദിക്കാൻ
 സാധിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. നിഷ്കപകണ്ഠമയരേന്ദ്രാകൃഷ്ടനായ
 വർ ചെറിയ കുട്ടികളേപ്പോലെ സന്തോഷത്തിൽ രസിക്കുന്നു.
 പരമസ്വപ്നം പ്രകൃതിയുമായിട്ടുള്ള സമ്പർക്കം പാശ്ചാത്യർക്കു
 ഉണ്ടാകാത്തതാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. പാശ്ചാത്യരുടെ
 ജീവിതം പ്രായേണ കൃത്രിമമായതാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കു
 ന്നു. പ്രത്യേകപരണം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പാശ്ചാത്യർ, പ
 ഷ്ഠിമുഗാദികളുടേ ശീലങ്ങളേപ്പറ്റി കാകതാന്നം അറിയുന്നി
 ൾ; അവർ പ്രകൃതി, മനുഷ്യനിൽനിന്നു ഏതായാ വിട്ടുറവു
 വിഭിന്നവും ആണെന്നു കരുതുന്നു. എന്നാൽ പരമസ്വപ്നാ
 യുജ്ജ്വലിൽ അങ്ങിനെയല്ല; അവർക്ക് പ്രകൃതിയേക്കുറിച്ചു പ
 സ്തകം നോക്കി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതില്ല; അവരുടെ ജീവിതം
 തന്നെ പ്രകൃതിയുമായി അദ്വൈതമായ നിലയിൽ ബന്ധിക്ക
 പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരും പഷ്ഠിമുഗാദികളും സൈപരമായി
 വസിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ, പോളു, പട്ടാ, കാള, മതമായ
 വലിയ മൃഗങ്ങളേ പ്രായേണ സ്വന്തമായ ചെറിയ കുട്ടിക
 ർ മേയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി കാടുകളിലേയ്ക്കു തെളിച്ചുകൊണ്ടു
 പോകുന്നു; ആ വലിയ മൃഗങ്ങൾ ഇണക്കത്തോടും വണക്ക
 തോടുംകൂടി അവരെ പിന്തുടന്ന് പോവുകയും ചെയ്യുന്നു.
 എന്നാൽ ഒരു യൂറോപ്യൻ ഈ മൃഗങ്ങളേ ആട്ടി നടത്തുവാ
 ൻ പരിശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം, കദേ 'പരുങ്ങലി'ലായും സംശ
 യമില്ല.

ഇന്ത്യയിലെ മതങ്ങൾ വളരെ പുരാതനങ്ങളും കൃത്യമതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിന് ഏതാനും ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അവിടുത്തുകാർ പരിശീലിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളവയും ആണ്. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ യൂറോപ്യന്മാർ ഇന്ത്യയിലെ പ്രാചീനമതങ്ങളെപ്പറ്റി യാത്രക്കാരനായും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; എന്നാലുമല്ല അവർ ഇന്ത്യക്കാരെ “അവിശ്വാസികളും ബിംബാരാധകന്മാരും ആകണമെന്നു കരുതി, പുച്ഛിക്കുകയും മെല്ലിരുത്തും. ആധുനികകാലങ്ങളിൽ മാത്രമേ പാശ്ചാത്യർ ഇന്ത്യയിലെ പ്രാചീനമതത്തെ ഗ്രഹിച്ചു ഹിന്ദുക്കളുടേയും ബുദ്ധന്മാരുടേയും മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു കാര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളൂ. പത്തൊമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ചില പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതിനാലേയും, അവർക്കു സർവ്വനിരസനാവാത്ത ഈശ്വരൻ മഹേശ്വരൻ കൈവലം വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അവർ അന്ധകാരനിവാസികളല്ലെന്നും, മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. സത്യസ്വതന്ത്രയും സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗത്തെയും പ്രമാണമാക്കി മഹനീയവും പരിശുദ്ധവും ആയ ജീവിതത്തെ നയിക്കുന്നതും സംസ്കാരവും പരിശുദ്ധനാവും അവർക്കുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ആത്മാർത്ഥരെന്നു അപലപിക്കുന്നതല്ല.

17. ബോധി.സ്വതന്ത്രതസ് കരണമാകാം.

അനേകസംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പു ബ്രഹ്മമതേൻ കൗശിയിലേ താജാവായിരുന്നപ്പോൾ, അതിനു സമീപമുള്ള ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമത്തിൽ 'വെർട്ടി'മന്ത്രം അറിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ മന്ത്രം എത്രയും ഗോപ്യവും അതിന്റെ ശക്തി അപാരവും ആയിരുന്നു എന്നു അഭിജ്ഞാതാർ പറയുന്നു. ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തേജിപ്പുവരുമ്പോൾ അതുകാരത്തിലേയ്ക്കു നോക്കി ഈ മന്ത്രം ഉച്ചരിക്കുന്നതായാൽ, രണ്ടു കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതാണത്രേ.

ആ കാലത്തു് ബോധി.സ്വതന്ത്ര (പൂർവ്വജന്മങ്ങളിൽ ബുദ്ധന്റെ പേർ) ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഈ ബാലവിദ്യാർത്ഥിയോടു കൂടി ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ പോകേണ്ടുന്ന വഴിയിൽ ഒരു ഭയങ്കരമായ വനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ വനത്തിൽ "ആളേ അമ്പലക്കുന്നവർ" എന്നു കല്പശിക്ഷി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അഞ്ഞൂറു തസ്സരങ്ങൾ നിവസിച്ചിരുന്നതായിരുന്നു. "ആളേ അമ്പലക്കുന്നവർ" എന്ന പേർ അവർക്കു എങ്ങിനേകിട്ടി എന്നു നിങ്ങൾ ചോദിക്കുകയായിരിക്കാം. അതിനുള്ള കാരണം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. എപ്പോഴെങ്കിലും കൈയ്യിൽ കാശില്ലാത്ത രണ്ടു യാത്രക്കാരെ കണ്ടു കിട്ടിയാൽ, ഒരാളെ അവിടെ നിർത്തുകയും മററയാളെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുള്ള പണം കൊണ്ടുവരുവാൻ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

[illegible][illegible]

சுற்றுச்சூழலமைப்புகள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி
உடனடியாகப் பாதுகாப்புக் கிடைக்க வேண்டிய வற்றை

ചന്ദ്രൻ പ്രകാശിക്കാൻ ആരംഭിച്ച ബ്രാഹ്മണൻ ഗ്രഹങ്ങൾ ഏകാശിയിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ അയാൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“തണവുഴിയിലുള്ള ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഏകാശിത്വം ഇതാ വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇവിടെ കിടന്നു ഏറമിനു ഇങ്ങിനെ കണ്ടുപെട്ടതോ? മന്ത്രം ചൊല്ലി മന്ത്രങ്ങളെ കൈവശപ്പെടുത്തി കള്ളന്മാർ വേണ്ടത്ര ധനം കൊടുത്തു പോയാലൊക്കോ?”

ഇതിനുശേഷം അദ്ദേഹം, “നിക്കൾ എന്നേ ഏറമിനാണു് പിച്ചിട്ടു കെട്ടിയിരിക്കുന്നതു്?” എന്നു കള്ളന്മാരോടു ചോദിച്ചു.

“പണം കിട്ടുവാൻ വേണ്ടിത്തന്നേ” എന്നു അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു. “പണമാണു് നിക്കർക്കാവശ്യമെങ്കിൽ എന്നേ ഉടനെ അഴിച്ചു് സ്നാനം ചെയ്യിക്കുകയും ശുഭ്രവസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ചു് ശിരസ്സിൽ പച്ചപ്പൊട്ടം അണിയിക്കുകയും ചെയ്താണു്” എന്നു അദ്ദാഹം സമാധാനം പറഞ്ഞു.

കള്ളന്മാർ ഉടനേതന്നേ അദ്ദാഹത്തിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ ആകാശത്തിൽ നോക്കി ഗ്രഹസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കി മന്ത്രം ഉച്ചരിച്ചു. പെട്ടെന്നു തണവുഴി ഉണ്ടായി. കള്ളന്മാർ ഒരു നിമിഷം പോലും താമസിക്കാതെ തണമെല്ലാം പെറുക്കി ഏഴുളതു് അരയിൽ ഭദ്രമായി കെട്ടി അവിടെനിന്നു ദൂതഗതിയിൽ ഓടി. ബ്രാഹ്മണനും അവരോ പിന്തു് ന്നു.

ഈ അങ്ങതുകള്ളന്മാർ ഇങ്ങിനെ ഓടിപ്പോകുമ്പോൾ, മറെറാരുപ്രകാരം അങ്ങതുക തന്മൂലന്മാർ അവർ അഭിമു

പ്രാമുഖ്യം വരുത്തുകയും അവരെ പിടിച്ചു നിർത്തുകയും ചെയ്തു. "നിങ്ങളെത്തൊട്ടു പിടിച്ചുവെക്കുന്നത് എന്തിനാണ്" എന്നു അവർ ചോദിച്ചു. "പണം കിട്ടുവാൻ വേണ്ടിത്തന്നെ" എന്നായിരുന്നു മറുപടി. "പണമാണ് നിങ്ങളുടെ വേണ്ടത്തക്കിൽ ആ ബ്രാഹ്മണനെ പിടിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അദ്ദേഹത്തിന് ആകാശത്തിൽനോക്കി രത്നങ്ങൾ അടിച്ചു വീഴിക്കാൻ സാധിക്കും, അങ്ങിനെയാണ് ഞങ്ങളെ ഈ രത്നങ്ങൾ മുടിച്ചത്" എന്നു അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

ഈ കേട്ടപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ തസ്തരവ് നന്നാമത്തെ കൂട്ടരെ ചോക്കാൻ അനുവദിക്കുകയും ബ്രാഹ്മണനെ പിടിച്ചു ടി "ഞങ്ങളുടെ കരേ ധനം അതാണ്" എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. "ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കാനുള്ള സമയം ഒരു കൊല്ലത്തിനു ശേഷം മാത്രമേ വരുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പണം ഉണ്ടാക്കിത്തരാം" എന്നു ബ്രാഹ്മണൻ സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഈ കേട്ടപ്പോൾ ചോരന്മാർ കോപാഗ്നധാരയായി ഇങ്ങിനെ ഗർജ്ജിച്ചു:—"ഹോ, കള്ളബ്രാഹ്മണാ! നീ മറുക്കുവാൻ പണം കൊടുത്തു; ഞങ്ങളെ വല്ലതും പറഞ്ഞു പററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്; ഇല്ലേ കള്ളാ!".

ഇതിനശേഷം ആ നിഷ്ഠൂരന്മാർ ബ്രാഹ്മണനെ അതു തട നിശിതതയുമായ ഖഡ്ഗംകൊണ്ടു വെട്ടിക്കൊന്നു നിരത്തിക്കൊന്നടുവിൽ ഇട്ടു. അതിപ്പിന്നെ അവർ ഒന്നാമത്തെ തസ്തരവുകാരെ കണ്ടുപിടിച്ചു അവരുമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. അവരെയെല്ലാം നശിപ്പിച്ചു ധനവും കവൺപോയി. ഈ കള്ളന്മാർ ഈ സംഭവങ്ങൾക്കു ശേഷവും സമാധാന

പരമാരാധിക്കുന്നില്ല. അവർ രണ്ടു കക്ഷികളായിപ്പിരിഞ്ഞു അന്യോന്യം പോർചെയ്തു. അങ്ങിനെ പകുതിദാഹം നശിച്ചു പിണേയും അവർ രണ്ടു ഭാഗമായിപ്പിരിഞ്ഞു യുദ്ധം ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ഒടുവിൽ രണ്ടു പേർ മാത്രം ശേഷിച്ചു. ആയിരം ആളുകളിൽ സ്വാക്കിയെല്ലാവരും ധനത്തിലുള്ള ദുരഭിമാനം കൊണ്ടു മരണം ചെയ്തു മരിച്ചു.

ഇവർ രണ്ടു പേരും കൂടി ഈ രണ്ടു മുഴുവനാം കൊണ്ടുപോയി ജനങ്ങൾക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ ഉദ്യോഗമായ ഒരു കാട്ടിൽ നിക്ഷേപിച്ചു; കാര്യം അവിടെ ഖഡ്ഗശാലാധിപതി അതിനു കാര്യം ഇരുന്നു; മറ്റേറ ആൾ ഭക്ഷണത്തിന്നു ആവശ്യമായ അരി മുതലായ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുവാൻ വേണ്ടി ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കുപോയി.

ധനം നാശകരണമാണെന്നുള്ളതു നിശ്ചിതമാണല്ലോ. “അയാൾ മടങ്ങിവന്നാൽ ധനം സമാസമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരും. മടങ്ങിവരുമ്പോളയാളെ കൊന്നു ചെന്നാ” എന്നിങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു കാവിലിരുത്താൻ തന്റെ ഖഡ്ഗശക്ത വേണ്ടതു മുൻ വൃത്തിയുണ്ടാക്കി, സ്നേഹിതന്റെ വരവിനേയും നോക്കിത്തന്നുതന്നെയും.

ഈ അവസരത്തിൽ അരി വാങ്ങാൻ പോയവരും ആലോചനാശരണിയെന്നായിരുന്നില്ല. അവൻ ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചു:—“ആധനം ഒരുപോലെ ഭാഗിക്കേണ്ടിവരും. ഭക്ഷണത്തിൽ കരേ വിഷം കലർത്തി അവനെ തിന്നിക്കുന്ന കാര്യം, രണ്ടു മുഴുവനും ഏനിക്കു കൈവശപ്പെടുത്താം.”

അവൻ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നുണ്ടെന്ന ആഹ്വാനം തെളുപ്പമാക്കി അവന്റെ വിശ്വസ്തക്കു, സ്നേഹിതനുള്ള ആഹ്വാനത്തിൽ

വാക്കുകളെ നിമിഷിച്ചു നടന്നു നശിക്കാൻ ഇടയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവേകശൂന്യമായ പ്രവൃത്തിനിമിത്തം ആയിരം ആളുകളും നശിച്ചു. കഴുത്ത് മനുഷ്യർ മുങ്ങാൻ ഭീതികരമായി നാശം അടയ്ക്കുന്നു. മുങ്ങാത്തതിൽ കൂടി ധനസ്വന്താനത്തിന് മോചിക്കുന്നവർ നിശ്ചയമായും സകലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. കള്ളന്മാർ 'വേദേനേ' കൊന്നു; തന്നിമിത്തം അവരും നശിച്ചു." പിന്നേ ബോധിസത്വൻ ഇപ്രകാരം ഉദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞു: "എന്റെ ശൂന്യനാൻ അന്യായമായി രണ്ടുപ്രതി ഉണ്ടാക്കിയതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് നാശം സംഭവിച്ചു. അന്യായമായി ധനാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരും നശിക്കാനിടയായി. സ്വന്തവാദത്തിനുവേണ്ടി മുങ്ങാൻ ശ്രമത്തിൽ കൂടി ചരിക്കുന്നവർ നിശ്ചയമായും നശിക്കും. അവരോടു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർക്കും ആപത്തു പിണയും."

ബോധി സത്വന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടിലെല്ലാം മുഴങ്ങി. വനഭവനമാക്കി "ശരി, ശരി" എന്ന് ഉത്തരവാക്കുന്നു ചെയ്തു. പിന്നേ ബോധി സത്വൻ രണ്ടാണ്ടും ഏറ്റവും സ്വശ്ശരണിയിലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ അദ്ദേഹം വളരുകൊലാധർമ്മിഷ്ടനായി കാലക്ഷേപം ചെയ്തു. ചരമഗതി പ്രാപിച്ചതിനുശേഷം ബോധിസത്വൻ സ്വശ്ശരണിൽ പോയി അന്റെ സ്ഥാനത്തെ കൈക്കൊണ്ടു.

18. സമുദായപരിഷ്കാരം.

മനുഷ്യൻ സമുദായികജീവിതത്തെ ഇച്ഛിക്കുന്ന ഒരു ജീവിയാകുന്നു. സിംഹം, വ്യാഘ്രം മുതലായ വന്യമൃഗങ്ങളെ കൂട്ടപ്പോലെ സമജീവികളിൽ നിന്നു അകക്കലയാക്കി ജീവിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ സാധിക്കുകയില്ല. സംഘത്തിൽ നിവസിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം മനുഷ്യനെ പ്രകൃതിദത്തമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള ജനങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരും മനുഷ്യ സമുദായം എന്ന ചോദനമുദായത്തിന്റെ അംഗങ്ങളാണ്. വാസന, ജീവിതരീതി, മതം എന്നിവയെ അനുസരിച്ചു ജനങ്ങൾ സമുദായങ്ങളായിത്തീരുന്നു.

സമുദായം എന്നതു അനായാസേന വിവരിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നിലും, 'പരിഷ്കാര'ത്തോടടുത്തോടേയുമാണ് പ്രമാണം നേരിടുന്നത്. 'പരിഷ്കാരം' എന്നാലെന്താണ്? എന്ന ചോദ്യത്തിന് മതിയായ സമാധാനം പറയുന്നതു അതു സൂക്ഷകമല്ല. പരിഷ്കാരം വസ്തുധാരണത്തിലാണെന്നു ചിന്തയും, വൃത്തിയിലാണെന്നു വേറെ ചിലരും, ഇവയിലൊന്നിലുമല്ല, ലോകഗതിയ്ക്കനുസരിച്ചു, ജീവിതം നയിക്കുന്നതിലാണെന്നു മറ്റു ചിലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പരിഷ്കാരം ഇന്നതെന്നറിയാതെ, തങ്ങൾ പരിഷ്കാരികളാണെന്നു അഭിമാനിച്ചു നടക്കുന്നവർ ഈ വക സന്ദേഹങ്ങളെ വളർത്തിക്കൊണ്ട് ചെയ്യുന്നത്. 'പരിഷ്കാരം' എന്നതു ലോകഗതിയ്ക്കനുസൃതമായ മാറ്റങ്ങൾ വിവേകപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു നടന്നാക്കുക എന്ന അർത്ഥം എടുക്കാം. പരി

തൃപ്തമായ ഭാരതഭാരതാധിപന്റെ സന്തോഷത്തോളമേനോ നല്ല? അതെന്നതിൽ, ഏതാദ്യശതകമായ മഹാശാരുടെ ഉപദേശങ്ങളെ നാം നിരസിച്ചു നടക്കുകയിരിക്കേണ്ടതാണ്.

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതിയാണ് ഒരു സമുദായശ്ലൈശ്മിയുടെ ശുഭമായ ഏതാമതായി ആകുമ്പോഴെന്നത്. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതി, പാടിപ്പോയ മാതൃക്കളോടൊത്ത് താമസമുണ്ടായി നോക്കിയാൽ അതിന്റെ പശ്ചാത്തീക്ഷയെ വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു സമുദായത്തിലുള്ള ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും നിരക്ഷരരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സമുദായം ഉൽഗതിക്കു ഏതെന്നു പ്രാപ്തിക്കു? സമുദായശ്ലൈശ്മിതന്നെ സമുദായാഭിമുഖീകരണ വിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമാണ്. സമുദായത്തിന്റെ നേരെ ദാഹമുയർത്താൻ ഉള്ള ചെമ്മി ഇന്നതാണെന്നു വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയൂള്ളൂ. വിദ്യാഭ്യാസവിഹിതമായ സമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെ കൃത്യബോധമെന്ന പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുകയില്ല. സമുദായാംഗങ്ങളും അവരുടെ മുൻ ന്യായമായി ഗ്രഹിക്കാതിരുന്നാൽ സമുദായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി വിമുരളമായി തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യും. സമുദായശ്ലൈശ്മിയെ പേരുള്ള ബലിവികാസമൂലം മനുഷ്യജീവനവും വിദ്യാഭ്യാസമാണ് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസം സമുദായത്തിന്റെ നാഡികളിൽകൂടി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രക്തമാണ്. അതു ദോഷരഹിതമായിത്തീർന്നാൽ സമുദായം അധഃപതിക്കുകയോ ഉള്ളൂ, മന്നമൊന്നും ഇന്നാകുമല്ലെന്നു ഈ സ്ഥിതിയിൽനിന്ന നമ്മുടെ സമുദായത്തെ ഉദ്ധരിപ്പാൻ ഭരണകർത്താക്കന്മാരുടെ സാഹായ്യം

അന്ധവൃദ്ധനായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്. നിർബുദ്ധവിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിച്ചും മറ്റും സമുദായത്തിന്റെ പ്രയത്നങ്ങളെ വീട്ടാസമ്പന്നമായ അംഗങ്ങളുടെ കടമയാണെന്നു നിശ്ചിതം പറയാം.

മുന്നമത്, ഒരു സമുദായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയുടെ മാതൃകയും ആ സമുദായത്തിലെ കൃഷി, കച്ചവടം, കൈതൊഴിൽ എന്നിവയുടെ സ്ഥിതിയാകുന്നു. ഇവയുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ, നമ്മുടെ സമുദായത്തെപ്പോലെ താഴ്ന്നതിരയിലിരിക്കുന്ന ഒരു സമുദായം വല്ല പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമുണ്ടാകുന്നു. കൈതൊഴിൽ, കച്ചവടം മുതലായവയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ സുകരമായ ഏർപ്പാടോ ഇല്ലായ്മയോ നമ്മുടെ നേട്ടമായിരുന്നെന്നായിരിക്കുമ്പോൾ വേണ്ടവിധം കണ്ടുവരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ഗണ്യമായ ഒരു ശോചനീയമാണ്. ഫലപുഷ്ടിയെ പരിഗണിച്ചു പറയുന്നതായാൽ നമ്മുടെ രാജ്യം കേവലം താഴ്ന്ന നിലയിലാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുക. പ്രകൃതി പല വിധത്തിലും നമ്മുടെ അർത്ഥമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പരിസ്ഥിതി എന്നതു എന്താണെന്നറിയാതെ, മരഭിമാനത്തിൽ വശംവദനായി, നാം പ്രകൃതിദൈവിയുടെ മുന്നങ്ങളെ നിരസിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിദേശവസ്തുക്കൾ വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ നാം കാണിച്ചുവരുന്ന അഭിനിവേശത്തിൽ പകുതിയെങ്കിലും സ്വദേശവസ്തുക്കൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതിൽ നാം കാണിച്ചിരുന്നു എന്നിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗ്യസ്ഥിതി കണ്ട് നമുക്കിപ്പോൾ അനഭോദിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങി, കൊച്ചു മുതലായ പല സാധനങ്ങളും നന്നി

ഓ സുവർദ്ധായുഷോമനുജേ, പക്ഷേ അമ്പയെക്കൊണ്ടു നാം
 അസ്തമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.
 സ്വദേശസ്തുവസായം പരിവൃത്തിക്കേണ്ടതിന്നു പ്രയത്നിക്കാ-
 ത്ത പക്ഷം, അചിതേണ നമ്മുടെ സമുദായം അധഃഗതി-
 യെ പ്രാപിച്ചു നാമോപശേഷമായതിനും, അങ്ങിനെ വരാ-
 തിരിപ്പാൻ ജഗദീശ്വരൻ സഹായിക്കട്ടെ! മോകരങ്ങളു-
 വൻ സ്നേഹിപ്പാനും എല്ലാവരെയും സദോപദേശമാരെല്ലാം
 ചെയ്തിക്കാരിപ്പാനും ഉള്ള മനുഷ്യാവസ്ഥയും വർദ്ധിച്ചുവര-
 ത്തേ! എന്നാൽ നാം ബുദ്ധൻ മനുഷ്യൻ മഹത്തമമാക്കേണ്ടിട്ടു-
 ന്നുണ്ടെന്നായിട്ടുള്ള കടമയുടെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗമെങ്കി-
 ലും നിറവേറ്റി ഏതെങ്കിലും അഭിമാനിക്കാം.

19. ഒരു വൃദ്ധനും ശ്രീകൃഷ്ണനും.

അനവധി സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഭഗവദ്ഭക്തനാ-
 ളെന്ന് നമുക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധന്മാരുടെ ഇട-
 തിന്നെ. എന്തു ചെയ്യാമോ, "കൃഷ്ണാർപ്പണം, കൃഷ്ണാർപ്പണം;
 കൃഷ്ണാർപ്പണം അനന്തം കർമ്മം"; എല്ലാം ചെയ്യുന്ന
 തു ഡിയാണം", എന്ന് അദ്ദേഹം പറയും. ഒരു ദിവസം
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു കരേ കർമ്മ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഇട-
 നായിക്കുന്നു, ഒരു പശു വന്നു. അതു കണ്ടിട്ടു; ബ്രഹ്മണൻ
 ഒരു വടി എടുത്തു അതിന്റെ പിന്നാലെ ഓടി അതിനെ
 പിടിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അതു അവിടെത്തന്നെ വീശു-

മാവുകയും ചെയ്തു. ഉടനതന്നെ ബ്രാഹ്മണൻ, “ഹരി, ഹരി കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ, ഇതു നിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണെ” എന്നു അവർക്കു കൂട്ടി. അഗ്നിയിനി ഇതുകേട്ടു ധ്വസനിച്ചു, “പ്രഭോ! അവിടുത്തെ മേലിൽ എന്തു വലിയ ഒരു പാപമാണ് ഇല്ലാതാ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു?” എന്നു ചോദനം കൃഷ്ണൻ, “പ്രിയേ, ഭയപ്പെടേണ്ട; പശുവിനെ കൊന്ന പാപം ബ്രാഹ്മണന്മാർക്കു്: ഏതർഹതല്ല; അതു നിങ്ങൾക്കു് ഉടനെ ചെയ്തിയാം” എന്നു പറഞ്ഞു സമാശ്വസിപ്പിച്ചു.

കുറച്ചു ദിവസത്തിനുശേഷം, ഈ ദൂതൻ ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു സത്യ നൽകുകയായിരുന്നു. അല്ലാതാ ഭഗവാൻ, വൃത്തിമീനനായ ഒരു ദുഃഖബ്രാഹ്മണന്റെ വേഷം കൈക്കൊണ്ടു് അവിടെ ചെന്നു പല ദിക്കിലും ചാലിയുന്ന ഒരു നാലുകാരത്തിലും ‘സൈവദേശം’ ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. ഇതുകണ്ടു് സംഭവിക്കുകയാതെ, അന്നേരത്തു അവിടുമിങ്ങവക, “എന്റെ ശരണത്തിൽ ചെന്നതിൽ ഉള്ള പ്രതിഫലം ഇതാണോ? അവിടെ വന്നു ഏതർഹ സത്യവും വിഷ്ണു വരുത്തുന്നതെങ്കിലൊ?” ഇവിടെനിന്നു് ഒട്ടും താമസിയാതെ ചെന്നുപോകണം” എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു ഭഗവാണെന്നു ശക്തമായി. യേഷാമനനായ കൃഷ്ണൻ, “എന്നേ ശങ്കിക്കാൻ അന്താരം? അന്താരം വാസ്തവത്തിൽ ഇവിടുത്തെ അവിധിപ്പുരുഷൻ?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടു കോപാശ്വസനം ചെയ്തവരൻ, “അന്താരം ഇവിടുത്തെ ഗുഹാസ്വരം എന്നു തന്നോടു തൊൽ പറഞ്ഞല്ലോ? എന്നിട്ടും മനസ്സിലായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അന്താരം എന്നു കാണിച്ചുതരാം” എന്നു ചോദിച്ചു.

കുറ്റക്കാരെ പിടിച്ചു തളച്ചവൻ ഇഷ്ടമില്ല. അതിനാലാണ് കുറ്റക്കാരെ തടയ്ക്കാനായി മറ്റൊരുവനെ അയച്ചിട്ടു. ഇദ്ദേഹം അവളി-
നെപ്പറ്റി: —“ഈ സ്ത്രീ കഴിക്കുന്നതിനുള്ള ചടങ്ങും ഭാര്യ-
ത്വവും വിഷയമാണ്; അതുകൊണ്ട് ചടങ്ങും ഭാര്യത്വവും
ഇല്ല? നല്ല വിഭാഗമാണ്. അങ്ങനെയൊരു, രണ്ടോ നീ
അങ്ങനെയൊരു ഇരിക്കട്ടെ.” ഭഗവാൻ ഉടൻതന്നെ ഇദ്ദേഹത്തെ
കൊല്ലിച്ചു.

ഈ കഥയിലെ പ്രാമതയെക്കുറിച്ചാണ്, നമ്മുടെ വിവി-
ധങ്ങളിലും സമൂഹങ്ങളിലും പരസ്പരം സ്വപക്ഷം
കൊല്ലാൻ നാം ശ്രമിക്കുകയും, നമ്മുടെ ന-
മ്മക്കുള്ളതും മറ്റുള്ളവയ്ക്കുള്ളതും വിവരങ്ങൾ നാം നൽകിയിട്ടുള്ളതും വെല്ലു-
മ്പാൻ സാധ്യമാണല്ലോ?

20. പ്രേമകര ചിന്താമർയ്ഗം.

വരെ ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ് തിന്മി വെട്ടിയിൽ ഒരു
സ്വപാതിയാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവം
പോലും പട്ടെന്തെ മറ്റൊരുവനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ
എല്ലാവരും “അഹംസ്വപാതി” എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു.
ഒരു ‘വെട്ടി’ ചത്താൽ യർച്ചക്കൊണ്ട് ഈ സ്വപാതിയാർ
പട്ടെന്തെയിൽ ഇടി പ്രതിമിവരും അദ്ദേഹം ഇത്തരം ന-
ടകം. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലുപുത്രന്മാർ ഈ
കൃത്യം വരുത്തണം; പിന്നെ സ്വപാതിയാർ “അഹം മർദ്ദി

ലാബ്, അവിടെ മറ്റൊരു ലാബമാണ്, മനുഷ്യന്റെ ബാല്യം
 വേഗം മാറാറുണ്ടായ, യാതൊന്നില്ലാത്തതൊ അതുമാത്രം,
 അതു കൊണ്ടു ലോകം തീരെ ഇല്ലാത്തതാണ്, ഉണ്ടെന്നു നമു
 ക്കു അജ്ഞതകൊണ്ടു തോന്നുന്നതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ
 ഇല്ല" എന്നിങ്ങനെ ഗമഭീരമായി പ്രവചിക്കും. ഒരു ദിവ
 സം ഈ സ്ഥാമിഷൻ തം 10 പ്രഗത്ഭന്മാരോടൊന്നിച്ച്
 പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സമീപമുള്ള അമ്പലവള
 പ്ലിൽ കെട്ടിയിടുന്ന ഒരു ആന, 'മോക്ഷപാട്ടി' ചങ്ങലപെ
 ടിച്ചു, ആ പ്രസംഗസമയംകൊണ്ട് പ്രതാപത്തിൽ ഓടി മേ
 ഗങ്ങളിൽനിന്നു വെറുക്കളെപ്പോലെ, മേന്മാമാരെപ്പോലെ ഒരു
 പെട്ടെന്ന് ഓടിക്കൊണ്ടു ഓടിപ്പോയി. ചിതറാപാലക്കാരായ
 സ്ഥാമിഷൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പിന്നാലെ ഓടി, ഏ
 ന്നാൽ മായാവാതിയൊരു സ്ഥാമിഷൻ നേരെ പ്രത്യേകം വ
 ല്ല ഇതാഗ്നയും ഉണ്ടോ എന്നു തോന്നുമായ്, ആന ആകാ
 മേത്തന്നു ചിതറുന്നത്. ഏഷിനയിക്കു പാവയെന്നു, ചെങ്കുന്ന
 ന്നിൽ ഓടി ഓടി ഒടുവിൽ ചുട്ടിമരമായി കിടന്നിരുന്ന ഒരു
 കപാലക്കിണറ്റിൽ മെത്തു വെടി. ആന കുറച്ചു സമയം
 ആ കിണറ്റിന്റെ വക്കത്തു നിന്നു, പിന്നെ അവിടെവിട്ടു
 പോയി.

അതൊന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞശേഷം, സ്ഥാമിഷൻ പ്രിയ
 ശിഷ്യന്മാർ അവിടെവന്ന്, 'നീങ്ങളല്ലേ എല്ലാം മായത്താ
 നെന്നു പറഞ്ഞത്ത്? ഏന്താൽ ആനയും മായത്തല്ലേ? പി
 ന്നെ ഏന്തിങ്ങാണ് ആനയുടെ മുമ്പിൽ ഓടി ഇറു കിണ
 റിൽ ചാടിയത്?' എന്നു ചോദിച്ചു. "പ്രിയ സ്നേഹിത
 ൾ ഏന്നു ഇത് നായന ചട്ടികിൽനിന്നു കൈമാറിൽ; ഏ

ന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ സംശയനിവൃത്തി വരുത്തിത്തരാം.” എന്നു സ്വാമി മറുപടിപറഞ്ഞു. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും എല്ലാവരും കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞു:—“ഇനി രേഖകൾ ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു ചൊല്ലാ പഴയ തരികയില്ല; അതിനാൽ സ്വാമി എന്നു വിളിക്കുന്നതിനുപകരം, ഇനി പരമാനന്ദസ്വാമി എന്നോ പ്രപാൻദസ്വാമി എന്നോ മറ്റോ വിളിക്കുകയുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി, ഉപദേശത്തിന്റെയും ആത്മീയമായ ധൃത്യയുമായിരിക്കുന്നു. ഒരു ഇല്ലാത്ത ആരുമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നതിൽ ഓടിയതു കഴിഞ്ഞുവെന്നു.” അദ്ദേഹം കയ്യോ! നിങ്ങൾക്കു അതി വിശ്വസിക്കാമെന്നു; ആരു ഒരു വലിയ മായയോ; ആനന്ദം! ഇതുപിടിച്ചു എന്നുള്ളതു മരണമെന്നു; നാളെ എന്റെ ദീനാശം ഓടി എന്നതു മരണമെന്നു; ഞാൻ കിണറ്റിൽ ദീനം എന്നുള്ളതും നിങ്ങൾ എന്നെ അതിൽനിന്നു കേൾക്കുന്നതും വലിയ വലിയ മായ! മായകം മായമെന്നും. സർവ്വമില്ല” എന്നു സ്വാമി അഗ്രയായി മറുപടിപറഞ്ഞു. തിരുമുഖം സ്വാമിയെ അഭിസംസാരിച്ചു. ഉടനെ ഒരു ചെറിയ ചെറിയ കോണുകൾ ഉണ്ടു. അതിനാലുമാത്രം അധികം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ശിഷ്യൻ, “സ്വാമി, ഈ സമയം കിണറ്റിൽനിന്നു പറഞ്ഞുവന്നതുകൊണ്ട്, ഞങ്ങൾ ഇതു തുടങ്ങി നിങ്ങളെ കിണറ്റിൽനിന്നു കേൾക്കുന്നതല്ലാതെ” എന്നും പറഞ്ഞു. അതിനാലും ദീനം കിണറ്റിൽ തള്ളിത്തുടങ്ങി. സ്വാമി മറുപടിയും പരിഭവങ്ങളിൽ നിന്നിറങ്ങി എന്നതും

പ്രവാണ ഗോകുത്തിന്റെ വാസ്തുവികത്വത്തെ ആശ്രയിച്ച് അപ
വചിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഒരു സ്വപ്നം സ്വപ്നമാണെ
ന്ന ഉണർത്തിയശേഷമെ നമുക്കു പറയാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.
അതുപോലെതന്നെ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം അനുഭവപ്പെട്ട ഇരപേ
ർക്കുമാണ്ത്രം വളിച്ചിട്ടുള്ള മനഃശ്വാമമാന്ത്രം ലോകം മായയാ
ണെന്നു പറയാൻ സാധിക്കാമല്ലോ അനുകാരന്മാരേ ഉള്ളൂ.

21. സർ ജഗദീശ പരബ്രഹ്മം.

ആധുനികകാലങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രീയാഭിവിചിക്ഷണവഴി
പരമമാന്മാരും നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ
അവരിൽ അധികം ആളുകളുടേയും പ്രവൃത്തി അവരുടെ
പുരോഗാമികളുടെ പ്രയത്നഫലത്തെ പരിക്ഷണം, നിമി
ഷസമം, അനാമനം എന്നിവയേകക്കാണ് പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി
യതു മാത്രമാണ്. പക്ഷേ ചിലർക്കു മാത്രം ശാസ്ത്രീയത
സ്ഥലത്തിൽ നവീനപ്രാധാന്യം സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധി
ച്ചിട്ടുള്ളു. അനിതരസ്വാധാരണമായ ബുദ്ധിമുട്ടെവരേം ഉള്ള
വർക്കു മാത്രമേ അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ
ന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സർ ജഗദീശപരബ്രഹ്മം സർ
തന്ത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഒരുമാണെന്ന് ഗോകുപ്രസാദമായ ഒരു വാ
സ്തവമാണ്. അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗഭവോധം വസ്തുക്കളുടേ ഒരു ഗു
ണമാണെന്നും ഈ വാസ്തവത്തെ ആസ്പദിച്ചു ആശോചനിക്കാ
നെന്നാകാൽ സർവ്വ ചരമങ്ങൾക്കിപ്പോൾ അന്തർദ്ദീനമാകി ഒരു
ചെറുതും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ചിന്താനായകനായ ജഗദീശൻ 1850-ാം
കൊല്ലത്തിൽ നവേമ്പ്ര 30-ാംനു യാണ് ഭൂതാദിനായതു

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പദീതാവ്യ ചരതനായ ഭഗവാൻ ചതു-
 ബോധസ്താപിതനും, ഭഗവാൻബോധസ്താ ചരത കലാത്തോളം
 പരിമ്ലപ്തിയിലും (Faridpur) സബ്കാശ്വർ ഉദ്യോഗം തി-
 രുപ്പം. ഇവരുടെ കടുംബഗ്രാമം വേദകേരളിൽ നിർമ്മിച്ചതിനി-
 ത്ത രാമിഷ്വരിൽ ആണ്. ജഗദീശ്വരൻ ചെറുപ്പത്തിൽ ഈ
 മരണിയുള്ള പാരശ്വരയിൽ നിർമ്മിച്ചുപോയിരുന്നതായി അരു-
 ഉപ്പു. അദ്ദേഹത്തിന്റേ നന്നായത് നീക്കിച്ചതു ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാ-
 ഭാഗമല്ല; നാട്ടുവിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്നു. പാരശ്വരയിൽനിന്നു
 മരോദോഷം, കിമാഷണം മുതലായ പാരാണാധമകൾ അപ്പു-
 ഹാസത്തോളം കേട്ടു ഗ്രഹിച്ചു. ശ്രീരാമന്റെ സത്യാപരവര്യം,
 പക്ഷുനന്ദന്റെ കരുതിയും ശ്രീരാമന്റെ പരമസ്ഥിതിയും
 യി വേരുന്നിപ്പിച്ചിട്ടു. എന്നാൽ ഉപാസകൻ സ്വപദാരത്തിൽ
 അന്നുമാത്രം സ്തുതനായതി ഇല്ലാത്തതിൽ അധികം സ്വപദാ-
 രാസം. അന്നുമാത്രം അന്നിട്ടിട്ടു എന്തെങ്കിലും അറിയിക്കുന്നു.
 മരോദോഷത്തിലേ, ഗുണമോഷണമില്ലാത്ത സ്വപദാരം
 ഉപോഷിക്കത്തക്കതും അമാനസികതയായും ഉള്ള, അമാനാ-
 രോഷം അദ്ദേഹത്തിന്റേ അധികം ഇല്ലാത്തതു. അത-
 ത്തിലും കഥാകാതൃത്തിൽവെച്ച് അദ്ദേഹം അദ്ദേഹം
 അധികം അതിർത്തിയ്ക്ക് കല്പനായിരുന്നു. നൂറുകൾ പല-
 നും പാരാണാധമകൾ ഉണ്ടെന്നും അത് കല്പന നിഷേ-
 മായിട്ടും അമാനാകടത്താതിരുന്നു. എന്നു അദ്ദേഹം ചതു-
 പ്പോഴും അറിയി. പലമത കരണവും ഇതിൽനിന്നും ഇതിൽനിന്നും
 നോ, അതില്ല ഉടനെ മതമേറുന്നിയിട്ട് അതിർത്തിയായു.
 ദാത്രാധനന്റെ തൊട്ടി അമാനാ അതിയ്ക്കു, പലമത. ഈ
 കാരണകൊണ്ട് കല്പന താഴ്ന്ന അതിർത്തിയായിപ്പോ

അദ്വൈതത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിന്റെ കൈവശം വേണ്ടത്ര പണം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അദ്വൈതം വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി ജനമിങ്ങനെ 'ബിരുദത്തി'ക്കുപറ്റി. അഗതിന്റെ ലണ്ടനിയിലെ വൈദ്യവിദ്യാലയത്തിൽ ചേരുകയും ചെയ്തു. അഗതിക്കുവേണ്ട ബഹുവും ആരോഗ്യവും നല്ല പോലെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇക്കണ്ണിട പനിയുടെ ഉപദ്രവവും ഉണ്ടായിരുന്നു. രോഗം കീറിയറിക്കുന്നയാഴ്ചകളായ ഉർത്തനംകൊത്തോളം മറ്റൊരു പക്ഷേപ്പവും അദ്വൈതം ഉപേക്ഷിച്ച് തന്നായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്വൈതപരമായ വൈദ്യപരവും വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അഗതിക്കനെ ഉപദേശിച്ചു. അങ്ങിനെ ബോധ്യം നൽകാൻ വിട്ടുകൊടുക്കിയില്ലെങ്കിലും പാലി ശാസ്ത്രാഭ്യസത്തിന് ആരംഭിച്ചു. 1891 ൽ ബോധ്യം വൈദ്യസ്വകോശത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ നൽകിയ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ധനസഹായം കിട്ടി. അദ്വൈതം പത്തു തനിക്കു എത്ര വിഷയം പഠിക്കാനാണ് അധികം വേണ്ടതും ഇപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും അഗതിക്കനെ നിയമിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. അതുകൊണ്ട് ആദ്യം കഴിയുന്നതു എല്ലാറ്റും സ്വകുലിലും പോവുകയും എല്ലാത്തരം ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിലും കൂടി പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാമത്തെ കൊല്ലം അദ്വൈതം പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, രാസശാസ്ത്രം, സസ്യശാസ്ത്രം (Physics, Chemistry, Botany) എന്നിവിടങ്ങളിൽ പഠിക്കാനായി തീർത്തു. അതിനേക്കു കൈമാറ്റിയിട്ടില്ലെങ്കിലും പ്രകൃതിശാസ്ത്രം "കൈമാറ്റം"ബിരുദവും, പ്രകൃതിശാസ്ത്രസംസ്ഥാനത്തേക്കു ലണ്ടനിയിലെ "ബി. എസ്സ്. ഡി"ബിരുദവും കൈമാറ്റി.

ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ബോധ്യം, അന്നത്തെ 'വൈദ്യനാഥനായി' ആയിരുന്ന റിപ്പബ്ലിക് പ്രസിഡന്റ്

ഭരണത്തോടു കൂടി, കർമ്മത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവന്നു. ഭയാലു
 ഖന നിപ്പുണ്ണപ്രഭു അദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷം സ്വീകരിക്കു
 കയും വിദ്യാഭ്യാസവരുപ്പിച്ച് ഒരു ഉദ്യോഗം കൊടുക്കുകയാ
 ചെന്നു കയും ചെയ്തു. ബോസ്റ്റൻ കർമ്മത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ
 മേധാവികളായ പെൺകുഞ്ഞുപ്പാൾ അദ്ദേഹം ബോസ്റ്റനിൽ
 "കുടുംബിപ്പൻ സർവ്വീസ്സി"യുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗം കൊടുക്കു
 കെന്നു പറഞ്ഞു. അതിൽ സംബന്ധനാവത്തുകൊണ്ടു
 ബോസ്റ്റൻ ഒരു പ്രവൃത്തിക്കുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. തന്നെത്തന്നെ ഇ
 ന്നൊരു ചരക്കുണ്ടെന്നു അറിയുന്നതിനായി, സർ ആൽബർട്ട്
 പാസ്റ്റർമാരെ എന്ന "ഡി.കൂർ" ബോസ്റ്റനിൽ പെട്ടെന്നു
 പ്രസിഡൻസി കോളിൽ പ്രവേശിക്കാൻ. പെട്ടെന്നു
 പാസ്റ്റർ "ഇന്നിവിൽ സർവ്വീസ്സി"യുള്ള ഒരു ഉദ്യോ
 ഗം നൽകി. കോളിയിലെ അപ്പോസ്തോളൻ പ്രി
 ശ്വർത്തിയായിരുന്ന മിസ്റ്റർ സി. എച്ച്. ഓണി,
 ഈ നിമിഷത്തിൽ അന്താരാഷ്ട്രതയേക്കുറിച്ചു അറിയി
 ു. ഇദ്ദേഹം പാസ്റ്റർമാർക്കു ചൊല്ലിക്കൊണ്ടുള്ള
 സാക്ഷാത്കാരം പാസ്റ്റർമാർക്കു ഉണ്ടായിരിക്കുകയല്ലെന്നു ഈ വി
 ഷയത്തിൽ അതിൽ പാസ്റ്റർമാർക്കു മുമ്പാകെ മറന്നു
 പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെ നിഷേധിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം മറ്റൊരു
 വഴിയെ.

പ്രസിഡൻസി കോളിൽ കൂടെ കൊല്ലം പ്രവൃത്തി
 ക്കുണ്ടെന്നതിനായിത്തന്നെ, ബോസ്റ്റൻ പെട്ടെന്നു
 കോളിയിലെ ഭരണവിഷയത്തിൽ അന്താരാഷ്ട്രതയെ സാമ
 ത്വം ഉണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുക. അറിവാൻ സാധിച്ചു. കോ
 ലിയിലെ ക്ലിഫ്ഫർട്ട് പാസ്റ്റർ സി.കൂർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

നാണധിത്യം, സ്വഭാവമനുസരിച്ചും, പ്രവൃത്തികൾക്കനു
രൂപിച്ചും ആനന്ദമനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ത
ദനമുടനീളം അയാൾ ബോധപൂർവ്വം വലിയ സ്നേഹിക്കാത്ത
തന്ന കാര്യങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ
യകാലം തന്നെ പൊതുവെ അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചിരുന്നതിലും
കൂടുതലായ ബോധപൂർവ്വം കർമ്മപദ്ധതി.

[illegible]

ഒരു ഇലവെച്ചു വിളിച്ചുയരിയുടെ പ്രകാശംകൊണ്ട് തിന്മൻ മരായ എടുത്തു.

ബോസ്റ്റിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പരീക്ഷണ പരമാണുക്കൾ (Molecules) ശക്തിയേക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ഉത്തമരായ ഷുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ചില യന്ത്രങ്ങൾ പരീക്ഷണശാലയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരുന്ന സ്പർശ്വരം (Sensitivity) കേര പരീക്ഷണങ്ങൾക്കുശേഷം കാണിക്കുന്നില്ലെന്നും പക്ഷേ തന്നെ സമയം വിളിച്ചും അനുവദിക്കുന്നതായാൽ അതുകൂടെ ശക്തി തിരിച്ചു വരുമെന്നും ബോസ്റ്റു കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ ശക്തിയീനത കുറിയായ പ്രവൃത്തിയെയാൽ മനുഷ്യക്കും മറ്റും അനുഭൂതമാകുന്ന ക്ഷീണത്തിന് സമാനമാണെന്നും ബോസ്റ്റു പ്രസ്താവിച്ചു. കേര അധികം ദിവസം വിളിച്ചും അനുവദിക്കുന്നതായാൽ, മടിക്കൊണ്ട് അതുകൂടെ സ്പർശ്വരംശക്തി ഇല്ലാതാകിത്തീരുകയും അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ വിജ്ഞാനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹം ചില ശാസ്ത്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയോ ആകർഷിച്ചു. തുനിന്റെ ഫലമായി ആധുനികശാസ്ത്രകൃത്യയുടെ പ്രണേതാവും രാജകീയ സമാജത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാര അദ്വൈതനും ആയ വില്യം പ്രഭുവും മഹാർജ്ജാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമായി, ഉയർന്നതും ശാസ്ത്രീയ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ വേണ്ടി കല്പനയിൽ ഒരു വലിയ പരീക്ഷണശാല (Laboratory) ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നും കാണിച്ചും

കോണ്ടി രാജകുമാരൻ (Secretary of State for India) ഒരു ഫറജി അയച്ചു.

ഫില തന്ത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച ക്ഷേത്രം, അദ്ദേഹം തന്നെ നവംനവമായ പരിശോധനകളിലേയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈ പരീക്ഷണങ്ങളെ “സചൈതന്യസമയത്തിന്റെ പ്രതികരണം” (The Response of the Living and Non-Living) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ, മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും ലോഹങ്ങളും ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ ഒരുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം വിശദമായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ‘സിംഹാപ്രേരകങ്ങളുടെ’ (Nervous stimuli) പ്രവർത്തി ഇവയിലൊക്കെയും ഒരുപോലെ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. ഉഷ്ണം, താപം, ശബ്ദം, വിദ്യുച്ഛക്തി (Heat, Light, Sound, Electricity) എന്നിവയെല്ലാം പ്രേരകങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കും.

‘ക്ലോറഫോം’, ‘ഇതർ’, എന്നീ ബോധഹരരസങ്ങൾ, പാഷാണം മുതലായ വിഷവസ്തുക്കൾ, ‘പൊട്ടേഷ്യം ബ്രോമൈഡ്’ പോലെയുള്ള നിരുപദ്രവകരായവകൾ, മറ്റും മുതലായ ഉത്തേജകപദാർത്ഥങ്ങൾ, എന്നിവകളുടെ പ്രയോഗപരമായ മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, ലോഹങ്ങൾ എന്നിവയിലേയ്ക്കൊക്കെയും ഒരുപോലെയാണെന്ന് തഗ്ലിംഗ് ബോസ് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. കൈംബ്രിഡ്ജിലെ സുപ്രസിദ്ധശാസ്ത്രജ്ഞനായ സർ മൈക്കൽ ഫോസ്ലർ, ത്വിമാൻ ബോസ് തന്റെ പരീക്ഷണഫലങ്ങളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിനുമുമ്പ് സന്ദർശനം സിമാന്റിന

മായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഈ സംഗതികളെ അജകീര്യവുമായും വകയായുള്ള മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുവാൻ അനുമതിച്ചു. പക്ഷേ സർബ്ബത്വം സേൻഡർ സൺ "സമാധാനം" (Response) എന്ന പദപ്രയോഗത്തിന് തടസ്സം പറയുകയും "വിപരീതശക്തി" അല്ലെങ്കിൽ "പ്രതിബദ്ധ" (Reaction) എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കണമെന്ന നിർദ്വണ്ഡിതമായും ചെയ്തു. ബോസ്റ്റൺ ഈ മാറ്റത്തിന് അനുവദിക്കാത്തതുകൊണ്ട്, ആ ഉപസ്മരണം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാതെ ഇരുന്നു. തന്നിടത്തും ബോസ്റ്റൺ തന്റെ പരിക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങളെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ട് പുസ്തകങ്ങൾ രചിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ആദ്യ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

ജഗദീശചന്ദ്രബോസ്റ്റൺ സർ രാജ്യങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ച പ്രധാനനഗരങ്ങളിൽ വെച്ച് തന്റെ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. 1915-ൽ അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്ന് പിരിഞ്ഞു. ബോസ്റ്റൺ തന്റെ കണ്ടപിടുത്തങ്ങളെയൊന്നും സ്വാമതതയായി വെച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയപരിക്ഷണക്ഷേത്രത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വേണ്ടുന്ന സർവ്വസങ്കല്പങ്ങളും അദ്ദേഹം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ജഗദീശബോസ്റ്റൺ ഒരു വലിയ സ്വരാജ്യസ്നാനിയുംപ്രാമീണവും വർത്തമാനത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികരും മുഴുവനും ഭാരതമാതാവിന്റെ ഭാഗ്യമാല ഭാവിയ്ക്കൽ പുനരുജ്ജീവിതമെന്ന വിശ്വാസമുള്ള ആളും ആവുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞശിക്ഷാജ്ഞി

നായ ഇദ്ദേഹം വൈദികകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആരാധകനാണ്.

19.2 മെയി 10-നു- ജഗദീശബോസ്റ്റു ലണ്ടനിൽ വെച്ച് ചെയ്ത പ്രസംഗം സമാഹിച്ചതു ചുവടെ കൊടുക്കും പ്രകാരമായിരുന്നു:—

“സർവ്വ വാഗ്ദാനങ്ങളുടേയും അന്തസ്താമിയാടി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒരു ശക്തിയുടെ ഐക്യം, സൗന്ദര്യപ്രാപ്തി സാധിക്കാത്ത ഈ യന്ത്രങ്ങൾ വഴിയായിട്ടാണ് ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചത്.....അല്ലാഹുണ്ട് എന്നിങ്ങനെ മുപ്പതു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഗംഗാനദിയുടെ തീരത്തുവെച്ച് ഏതാനു പൂർവ്വന്മാർ മുക്തകണ്ഠം വിളംബരപ്പെടുത്തിയ ഒരു മഹാസഭയെത്തീർന്ന ഒരു ചെറിയ ഭാഗം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു.”

“ഈ പ്രവഞ്ചത്തിലെ മാതിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനാവർത്തികത ഉള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഐക്യത്തെ, കുന്നിനേ, ഗ്രഹിക്കുവാൻ ആർക്കു സാധിക്കുന്നുവോ, അനുശോഭമായ സത്യം അവർക്കുമാത്രം അറിയാവുന്നതാണ്; മഹാനാദരക്കും അതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.”

ജഗദീശബോസ്റ്റിന്റെ യോഗ്യത ഇപ്പോൾ സർവ്വ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളും അറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ ആളുകൾ, അദ്ദേഹത്താൽ ഉപജ്ഞാതങ്ങളായ സംഗതികളുമായിട്ടു പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഐക്യമായിത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിക്കുകയും കൊണ്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ള ഉത്തമസന്താനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭാരതമാതാവു അനുഗ്രഹിതയാവട്ടേ!

സർവ്വനിയന്താവായ ജഗദീശ്വരൻ ജഗദീശബോധിനി സർവ്വമംഗളങ്ങളും ഭീഷ്മായസ്സം ആരോഗ്യവും പ്രദാനം ചെയ്യട്ടേ!

॥ ശ്രീം ॥

ശുദ്ധി പത്രം.

ഭാഗം. വരി.	അബലം.	സുബലം.
21	3	പ്രദേശം. പ്രദേശം.
"	23	മണ്ഡപം. മണ്ഡപം.
"	25	മാനം. മാന്യം.
25	5	കോശാഭിഷേകം. കോശാഭിഷേകം.
"	"	ബഹു. ബഹു.
"	7	രച. രച.
"	8	പ്രതിമ. പ്രതിമ.
34	14	സ്വകാര്യസുഖം. സ്വസ്വസ്വം.
35	20	സാധിപ്പാൻ. നിർവ്വഹിപ്പാൻ.
41	17	അപലപനീയ. അനപലപനീയങ്ങൾ.
42	24	വെച്ചാലും. വെച്ചാൽക്കൂടം.
52	9, 10	ഉന്നതമണ്ഡലം. ഉന്നതമണ്ഡലം.
56	6	ഇന്ത്യ. ഇന്ത്യ.
57	14	അവിശിഷ്ടം. അവശിഷ്ടം.
59	16	മുഹമ്മദീയ. മുഹമ്മദീയ.
72	3	ആലോചനശക്തി. ആലോചനശക്തി.
"	13, 15	നടവടി. നടപടി.
"	18	ആനന്ദം. ആനന്ദം.
78	8	ജീവിതം. ജീവനം.
82	1	ആജ്ഞാപിപ്പു. ആജ്ഞാപിപ്പു.

ക്രമം.	വരി.	അബലം.	സുബലം.
82	16	ഭിവസ.	ഭിവസം.
"	25	ആലേഖം.	ഉദ്ദേശ്യം.
83	5	അറിഞ്ഞപ്പോൾ.	അറിഞ്ഞപ്പോൾ.
85	15	പ്രധാനമന്ത്രി.	പ്രധാനമന്ത്രി.
87	20	കൂട.	കൂടി.
88	9	കൈകൾക്കുതെ.	കൈകൾക്കുതെ.
"	10	നാല.	പല.
89	2	സംഗീതവു.	സംഗീതവു.
"	5	യന്ത്ര.	യന്ത്രം.
93	16	സമീപ്യ.	സമീപ്യ.
102	8, 9	ഗുരുനാഥൻ.	ഗുരുനാഥൻ.
103	1	സമുദായിക.	സമുദായിക.
"	20, 21	എന്നതു.	എന്നതിനു.
110	23	എന്തിനാണു്.	എന്തിനാണു്.
112	24, 25	മുണ്ടായി.	മുണ്ടായി.
116	22	പ്രത്യേകാഭിസന്ദ.	പ്രത്യേകാഭിസന്ദ.

